Nicole Jordan
Csábítás

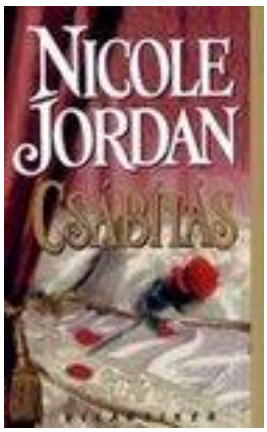

A hírhedt londoni nőcsábász, lord Damien Sinclair mindaddig csak a saját élvezetét hajszolja, mígnem imádott húga, Olivia egy titkos találka alkalmával megsebesül, s megbénul. Damien mindent megtesz annak érdekében, hogy bosszút álljon és tönkretegye azt a fiatal nemesembert, aki meg akarta szöktetni Oliviát. Aubrey, bár reménytelenül szerelmes lesz Oliviába, amikor a baj megtörténik, mégis könyörtelenül cserbenhagyja. A csodálatos szépségű, titokzatos lady Vanessa Wyndham előtt egyetlen cél lebeg: mindenáron meg akarja menteni felelőtlen öccsét, s a családi vagyont. A veszélyesen jóképű, szenvedélyes Damien, a Bűn lordja különleges alkut köt…

Prológus

selyemkötél lágyan fogta át a férfi kezeit, gyengéden szorította, s még inkább növelte az élvezetet. Damien Sinclair megadóan feküdt az ágyban, akinek kezeit finom skarlátvörös sállal az ágyrácshoz kötözték.

Az ágy feletti hatalmas tükörben saját meztelen testét látta: csupasz, izmos teste meg-megremegett a gyönyörtől, s meredező férfiassága lázasan pulzált. Felette a csodaszép Elise Swann állt, akinek kívánatos testét egy átlátszó muszlinruha takarta, nyakában smaragd collier csillogott, melyet Damientől kapott ajándékba. A zöld kövek különös fénnyel tündököltek a gyertyaláng mellett, s kiemelték a nő türkizkék szemeit. Formás keblei, s megkeményedett mellbimbói még egy közömbös férfit is felizgattak volna, a gyönyör őrületébe kergetve őt.

London legismertebb színésznője a Silver Swann nevet kapta ezüstszőke hajáról, s női bájait nem titkoltan arra használta, hogy gazdag támogatót szerezzen a maga számára. Ezúttal Damient szemelte ki, s mindent megtett, hogy elbűvölje a férfit, s vágyait kielégítse, és a lord szeretője, kitartottja legyen.

- Most, amikor a hatalmad alatt állok - morogta Damien kötekedő-civakodó hangon -, feltételezem, hogy a legerkölcstelenebb eszközöket kívánod bevetni ellenem.

- Természetesen, kedves lordom, most teljesen kiszolgáltatott nekem - felelte a nő csilingelő hangján, mely a színház közönségét is oly könnyedén lenyűgözte.

- Figyelek, édesem.

Damien Sinclair szexuális étvágya határtalan volt, s minden gyönyörű nőt azonnal a magáévá akart tenni. És Silver Swann csodaszép, érzéki asszony volt, olyan, akinek nem lehetett ellenállni.

- Azt hiszem - jegyezte meg tudálékosan a nő -, szükségtelen bármilyen eszközt használnom. Már így is elég izgatott vagy. Hatalmas a méreted.

- S ez téged megriaszt?

- Ellenkezőleg, mylord - nevetett édes gurgulázó hangján a nő. - Egy férfi, akinek a képességeiről legendák keringenek. Egy ördögi szerető, aki mellett a nők kielégülésért könyörögnek. S ez a férfi az én ágyamban van? Miért riadnék meg? Csupán az okoz fejtörést, hogyan elégítsem ki a vágyait.

A nő lassú mozdulattal kikapcsolta a nyakéket, s ravasz, sejtelmes mosollyal a férfi ágaskodó férfiassága köré tekerte a láncot, és bekapcsolta a csatot. Damien még inkább megmerevedett, amikor a nehéz, fagyos kövek forró húsához értek, és szenvedélyesen felsóhajtott.

- Elég találó volt, édes lordom? - búgta a nő.

- Csak dicsérni tudom az ötletet - mormolta a férfi lágyan, parázsló hangon.

- Feltételezem, hogy a merészséget kedveled egy szeretőben, igaz? - dorombolta a nő, miközben kecses ujjait végighúzta Damien férfiasságán.

- Valóban, szeretem, ha egy nő mer újat mutatni.

- Akkor engedd meg, hogy bemutassam, mennyire merész vagyok én.

Szorosabban megmarkolta a férfi falloszát, s lágyan fel-alá járatta rajta az ujjait.

- Ritkán látok ilyen - mondta a nő rekedtes hangon - hatalmas férfiasságot.

Damien kéjesen sóhajtott, s behunyta a szemét, amikor a nő lassan erős hímtagja fölé hajolt, s megadta magát Swann gyakorlott mozdulatainak. A nő először csak

ajkaival simította végig a férfi hatalmasra duzzadt rúdját, majd a nyelvével is megérintette húsát. Amikor a férfinak elakadt a lélegzete, forrón lüktető hímtagja végére zárta ajkait.

- A... a kitartásomat teszed próbára, édesem - suttogta a férfi mámoros hangon.

- Nem ez a cél, drága lordom? - mosolygott rá kacéran a nő.

- Szeretném, ha te sem maradnál ki az élvezetből. Megbocsáthatatlan s önző viselkedés lenne részemről, ha mindent magamnak akarnék. Gyere, s ülj belém.

A nő színlelt bosszankodással nézett a férfira.

- Nem vagy abban a helyzetben, hogy parancsokat osztogass.

- Nem? - kérdezte Damien, majd lábait a nő dereka köré fonta, s lerántotta magához Elise-t.

- Nos, ha ragaszkodsz hozzá - a nő nyilvánvaló vágyakozással a férfira csusszant, érzéki testét kinyújtóztatta, s telt keblével súrolta az arcát.

Damien elkapta a keményen csúcsosodó mellbimbót, s a nő éles sóhajt hallatott. Most rajta volt a sor, hogy felizgassa a nőt. Forró ajkaival szívta, falta a kéjesen meredező bimbókat, s az asszony buja bájai hamarosan kibírhatatlanul sajogtak a férfi érintése nyomán. Elise levegőért kapkodott, s vágytól izzó testét a férfihoz dörzsölte. Megemelte a csípőjét, s felkínálta magát Damiennek. A férfi felszisszent, amikor a nyakék éles kövei a bőrébe hasítottak.

- A nyakék, édes - nevetett a férfi. - Ha nem akarsz megcsonkítani, akkor vedd le gyorsan azt az ékszert.

A nő megemelte a testét, a szemében vad éhség izzott. Kinyújtotta a kezét, s finom ujjaival lehámozta az ékszert a meredező hímtagról, majd lenézett a hatalmas férfiasságra.

- Mylord, kérem....

- Mit kérsz? - mosolygott a férfi gúnyosan. - Szerintem te irányítasz engem, édesem. Én pusztán a foglyod vagyok.

A nő felemelkedett, s buja nőiességét Damien férfiassága fölé emelte. A férfi érezte, hogy a nő eszét veszti a vágyakozástól, s az édes kis háromszög a combjai között készségesen várja, hogy a férfi beillessze hatalmas dorongját.

- Igen, édes, lovagolj meg engem - suttogta Damien.

Tekintete parázslott, amikor a nő lassan ráengedte magát merev férfiasságára. Damien hátraszegte a fejét, s átadta magát az élvezetnek. Szélesebbre tárta a nő combját, megemelte magát, és türelmetlen hímtagját mélyebbre lökte az édes, nedves alagútban.

A nő reszketve fogadta magába Damien hatalmas lüktető farkát, s hamarosan ritmikusan mozgott a férfi felett. A férfi felvette az ütemet, s egyre mélyebbre hatolt a nő nedves húsába, míg a felette lovagoló forróvérű, buja nő kielégülésért nem kiáltott. Hirtelen a férfi minden izma megfeszült, s egy hatalmas lökéssel átjuttatta az asszonyt a csúcson. Damien ugyanabban a pillanatban élvezett el, s megadta magát a vad, száguldó örömnek, mely oly erővel hullámzott végig rajta, hogy szinte eszét vesztette.

Damien lassan öntudatra ébredt, Elise azonban az eksztázistól kimerülten még mindig rajta feküdt. A férfi megkötözött keze sajgott a fájdalomtól.

- Édes, kérlek, eressz el.

Az asszony erőtlenül felkelt, eloldozta a kötelet, majd visszarogyott a párnák közé.

- Hallottam, hogy legendásan jó szerető vagy -suttogta elhaló hangon -, szenvedélyes és csodálatos. Mégsem vártam, hogy ilyen figyelmes szerető leszel.

- A te hírneved sem hazudik - ismerte el a férfi. -Minden férfi álma te vagy.

- Tehát akkor elégedett vagy a szolgálataimmal, mylord?

Semmi probléma nem volt az asszony teljesítményével, talán Damiennek önmagában kellene keresnie a hibát. A csodálatos Swann tökéletes szerető lenne. Elég forróvérű és szenvedélyes ahhoz, hogy ébren tartsa és kielégítse a vágyait. Egész London varázslatosnak tartotta az asszonyt, aki megbolondította a férfiakat, s gyakran vívtak párbajt a kegyeiért.

Damien kinyitotta a szemét. Elise áthatóan vizsgálgatta, s kétségtelenül azt latolgatta, mennyit várhat el a férfitól: házat, kocsit, ékszereket, szolgákat.

- Arról értesültem - kezdte óvatosan -, hogy nemrég szabadultál meg a szeretődtől.

- Hol hallottad? - kérdezte Damien szárazon, s legutóbbi botrányos véget ért szerelmi kapcsolatára gondolt.

- Napokig erről beszélt a város.

- S pontosan mit hallottál?

-Amikor szakítottál lady Varley-vel, megfenyegetett, hogy a Temzébe öli magát, s te felajánlottad neki, hogy a saját kocsidon viszed a partra.

- Én csak azt javasoltam neki, hogy hazaviszem. Teljesen megzavarodott.

- Gondolom, unalmasnak tartod az ilyen eseteket -jegyezte meg Swann. - Én is így találom, s nagyon jól tudom, mennyire fárasztó lehet, ha váratlanul a figyelem középpontjába kerülsz. Nem tehetsz mást, mint elkerülöd a kéretlen szerelmet, s elutasítod a nőt.

- A hölgy nem volt szerelmes belém, egyszerűen csak ámította magát.

Mielőtt Damien válaszolhatott volna, gyors lépteket hallott a folyosón, majd erőteljes kopogást az ajtón.

- Elnézést, madam - szólt egy ideges női hang odakintről -, de egy úriember várakozik a szalonban, s őlordságával szeretne beszélni.

Elise elbűvölő arcán hirtelen méreg futott át, kiugrott az ágyból, s feltépte az ajtót.

- Megmondtam, hogy ne zavarjatok, ha vannak nálam - sziszegte.

- De az úr azt mondja, vészhelyzetről van szó. Azt mondta, a neve Haskell, s látni kívánja őlordságát.

Damien amint meghallotta a nevet, kipattant az ágyból, s gyorsan felöltözött.

-Azt mondtad, Mr. Haskell van itt? - kérdezte.

- Igen, mylord.

Damien a lépcsőhöz sietett, s a szalonba rohant. A színésznő követte a férfit.

George Haskell, a titkára fel-alá járkált a szalonban. Rendszerint kedélyes arckifejezéssel fogadta a lordot, ezúttal azonban gondterhelt arccal nézett a férfira.

- Mi a gond, George? - kérdezte azonnal a lord. -Bizonyára fontos dolog miatt zavar itt.

A titkár végigmérte a színésznőt, aki megtorpant az ajtóban.

- Fontos dologról van szó, mylord. Beszélhetnénk négyszemközt? - kérdezte, s tekintetét a nőre emelte.

- Természetesen, egyedül hagyom önöket - mondta Elise, s elpirult.

- Mi az a fontos dolog? - kérdezte Damien, amikor magukra maradtak.

-Attól tartok, rossz hírem van. A húga balesetet szenvedett.

- Olivia? - kérdezte Damien, s a szívébe éles fájdalom hasított. Egyetlen testvére volt, Olivia, aki tizenöt évvel volt fiatalabb nála, s magányosan élt a család vidéki birtokán, Rosewoodon. - Milyen baleset?

- Nem ismerem az összes részletet, az üzenet, melyet a komornyikja küldött, meglehetősen szűkszavúan fogalmaz. Miss Sinclair leesett a lépcsőn, s amikor visszanyerte az eszméletét, semmit sem érzett a lábaiban. Kihívták az orvost, s mivel az nem talált törött csontot, ezért feltételezi, hogy a hölgy gerince sérült meg. Fennáll annak a lehetősége, hogy maradandó sérüléseket szenvedett, s örökre megbénult.

Damien ijedten nézett a férfira, és szóhoz sem jutott a sokktól.

- Attól tartok, ez nem minden - tette hozzá George csendesen.
- Még van valami?
- Nem fog örülni neki, mylord, de a húga meg akart szökni egy fiatalemberrel.
- Micsoda? - kérdezte Damien, s magánkívül volt.

Nem tudta elképzelni, hogy az ő szégyenlős, tartózkodó kishúga meg akart szökni valakivel, s a szigorú gardedámja nem akadályozta meg. - Ez lehetetlen -dadogta a férfi. - Ön bizonyára téved.

- Talán igen.
- És ki az a férfi?
- Férfi?
- A csábítója. Kihez akart feleségül menni?
- A levél egy bizonyos lord Rutherfordról tesz említést - mondta a férfi, s átnyújtotta az üzenetet.

Damien kikapta a kezéből, s mohón olvasta a sorokat.

> *Szörnyen fáj, hogy ilyen szomorú hírt kell önnel közölnöm, de most értesültem a húga tervezett szökéséről. Az utolsó pillanatban a fiatalember visszalépett. Miss Olivia megrémült, s lezuhant a lépcsőn. Lord Rutherford azonnal értesítette az orvost, de a baj akkor már megtörtént. Kérem, mylord, mielőbb küldje el az utasításait, s adjon tanácsot, hogyan birkózzak meg ezzel a problémával.*
>
> *Az ön örökké hűséges szolgája, Sidney Bellows.*

Damien idegesen a hajába túrt. Számtalan botrány középpontjában állt már, a húgát azonban vidéki birtokán neveltette, s a legkitűnőbb és legszigorúbb nevelőnőkre bízta. S most úgy tűnt, Olivia botrányba keveredett, megsérült, s Damien nem volt mellette. Azonnal indulnia kellett, hiszen szeretett testvérének szüksége volt rá.

-Vettem a bátorságot, lordom, s előkészítettem a kocsiját. Gondolom, azonnal indulni akar.

- Hogyne, persze.

Damien pillanatok alatt felöltözött, s kisietett az ajtón. A folyosón belebotlott Elise-be.

- El akar menni, mylord?
- Igen, bocsásson meg, de mennem kell.
- De még nem beszéltük meg a...- Megállapodás részleteit, akarta mondani a nő, Damien azonban udvariatlanul a szavába vágott.
- Halaszthatatlan üzleti ügy jött közbe.
- Rettenetesen csalódott vagyok. A látogatása annyira rövidre sikeredett - mosolygott a nő bocsánatkérően.
- Amikor tudok, ismét eljövök - a férfi bólintott, s gyors léptekkel követte a titkárát a kapu előtt várakozó kocsihoz.

Első fejezet

London, 1810. május

A késői óra ellenére a játékbarlangban tolongtak az emberek. Ingyen mérték az alkoholt, a vendégek sorra ürítették ki a vörösboros és

pezsgőspoharakat, miközben jóízűen elfogyasztották a vacsorájukat. A teremben nevetés és beszélgetés hallatszott, s a megszállott játékosok minden idegszállukkal a kártyára figyeltek. A kártyaasztal mellett Vanessa Wyndham feszülten figyelte a végzetét a fáraóasztal mellett. A gyomra összerándult, mégis nyugodtnak próbált tűnni. A Bűn lordja. Az elnevezés találó volt. Vanessa az álnokság legcsekélyebb jelét sem fedezte fel a jóképű férfi kegyetlen arcán, mégis volt valami gonosz azokban az átható, sötét szemekben, mely vonzotta a jelenlevők tekintetét. Vanessa összerezzent, amikor rájött, túl sokáig bámulta a férfit. A sötét hajú, kellemes, finom arcvonású lord Sinclair vonzó férfi volt. Férfias testalkata erős és izmos volt, méretre szabott fekete kabátját hanyagul a vállára vetette. Vanessa azért érkezett Londonba, hogy felkutassa a férfit, s megakadályozza, hogy elégtételt vegyen a lány családján. Azonban úgy tűnt, nem ő az egyeden a teremben, akinek érdeklődését felkeltette Sinclair báró. Mögötte két nő halkan sugdolózott a férfiról. Úgy látom, Damien szokásához híven most is nagy pusztítást végez a játékasztal mellett. Nem értem, miért játszik -suttogta a másik hang panaszosan -, hiszen szemtelenül gazdag. Nincs szüksége arra a pénzre, amit az asztal mellett nyerhet. Ugyan már, egyszerűen csak megsértődtél, amiért egész este nem foglalkozott veled, s észre sem vett. Ismerd be, drágám, ha az ellenállhatatlan Lord Sinclair rád pillantana, te azonnal a lábai elé omolnál - nevetett a nő. Vanessa tekintete visszacsúszott a férfira. Nem csoda, hogy a nők rajongtak a férfiért. A tetszetős elegancia és a nyers, férfias erő kérlelhetetlenül vonzotta a nőket, s a férfi bűnös vonzereje rabul ejtette a női szíveket. Bár a kristály gyertyatartókban pislákoló gyertyalángok melengették szabadon hagyott vállát, Vanessa megborzongott. Hosszú, smaragdzöld szatén estélyi ruhája divatjamúlt volt, mégis azt remélte, a mély nyakkivágás felhívja a báró figyelmét. Az előkelő társaságban a férfit a Bűn lordjaként ismerték. Vanessa szerencsétlen véget ért házassága első napjaitól fogva ismerte a hírhedt arisztokratát. Bár hivatalosan sohasem mutatták be őket egymásnak, ugyanabban a társadalmi körökben forgolódtak. Damien Sinclair Európa-szerte híres volt a csillogó báltermekben és titkos hálószobákban aratott botrányos hódításairól. Azt beszélték, hogy ellenállhatatlan vonzerejével számtalan női szívet tört össze, s az erkölcstelenség mintaképe lett. Hogy is lehetne egy ilyen embert bármire rávenni? Hogyan lesz képes Vanessa rábírni a férfit, hogy álljon el a követelésétől, s ne tegye tönkre a családját? A női megérzése arra figyelmeztette, hogy messzire kerülje el a gonosz Lord Sinclairt. A lány mégis kétségbeesetten próbált a férfi közelébe férkőzni. Kérem, tegye meg a sorrendet, mylord - kérte a lordot a krupié. A kártyaszalonban hirtelen néma csend lett. Vanessa eléggé ismerte a fáraójátékot ahhoz, hogy tudja, mit jelent a krupié felszólítása. Lord Sinclairnek meg kellett tippelnie az utolsó három kártya sorrendjét, s ha szerencséje van, a bank ötszörös pénzt fizet a helyes sorrendért. Lord Sinclair arca nyugodtnak tűnt. Mintha semmi sem forogna kockán, unottan adta meg a sorrendet: kettes, hatos, dáma. Vanessa visszatartotta a lélegzetét, amikor a krupié egyenként megfordította a lapokat. Pikk kettes, treff hatos, kőr királynő. Lord Sinclair abban a pillanatban húszezer fontot nyert. Egy magas férfi, aki a lord mögött állt, vigyorgott, s barátságosan megveregette a báró hátát. - Ördögi szerencséd van, Damien. Le merem fogadni, hogy semmi pénzért sem árulnád el a titkodat. - Nem titok, Clune, hogy mindig egy hölgyre fogadok. Ebben az esetben a dámára - mondta mosolyogva a férfi.

A lord felpillantott, keresztülnézett a termen, s Vanessa legnagyobb meglepetésére egyenesen rá meredt. A lány összerezzent, amikor magán érezte az ezüstösen csillogó szemek égető pillantását. Kitért a férfi pillantása elől, elfordította a tekintetét, s kortyolt egyet a poharából.

- Cseszd meg, Aubrey - motyogta magában, s az öccsére gondolt, aki miatt ebbe a szerencsétlen helyzetbe került.

Vanessa megszállott szerencsejátékos, semmirekellő öccse elkártyázta a családi otthont, s a lord kezébe juttatta. A lány azonban elhatározta, nem engedi, hogy családja földönfutóvá legyen, s visszaszerzi a családi birtokot.

Vanessa a következő egy órában folyamatosan szemmel tartotta a lordot, s lázasan kereste az alkalmat, hogy valaki bemutassa őket egymásnak, s lehetősége legyen beszélni a férfival. A helyzet azonban nem volt egyszerű, s természetesen Vanessa nem szólíthatta meg nyilvánosan a férfit. Éppen elegendő pletykára szolgáltatott okot, hogy az öccse tagsági belépőjét használta, s egyedül jelent meg egy játékbarlangban. A férje számtalan barátja volt jelen a teremben, s a kis maszk ellenére, mellyel az arcát igyekezett eltakarni, bizonyára felismerték volna, ha feltűnést kelt.

Végül eldöntötte, úgy tesz, mintha véletlenül találkoztak volna, s így módja nyílik arra, hogy egy pár szót váltson a férfival. Vanessa nem akarta kimutatni a gyenge pontjait, azonban nem volt más lehetősége, s abban bízott, maradt még emberi érzés a férfi megkeményedett szívében.

Már hajnali három óra volt, amikor Lord Sinclair összegyűjtötte a nyereményét, s a kijárat felé indult. Elérkezett a várva várt pillanat. Vanessa gyors léptekkel a férfi után indult, s a kijárat előtt sikerült megelőznie. Egy kecses mozdulattal a földre ejtette csipke zsebkendőjét, s várta a férfi reakcióját. A lord igazi úriember volt. Lehajolt, felvette a zsebkendőt, s a lány felé bólintott.

- Azt hiszem, ez az öné, hölgyem.

- Ó, milyen figyelmetlen vagyok - motyogta a lány, s elvette a zsebkendőt.

A férfi fürkésző tekintettel nézett a lányra.

- Sajnálom, de azt hiszem, még nem ismerjük egymást.

- Vanessa Wyndham vagyok.

A férfi kifejezéstelen arccal nézett rá, s úgy tett, mintha nem ismerné a nevet.

- Biztos vagyok benne, hogy ismerte egykori férjemet, Sir Roger Wyndhamet - magyarázta Vanessa.

- Ó, igen, ugyanabba a klubba jártunk.

Roger egy operaénekes ellen vívott párbajban halt meg, Lord Sinclair azonban említést sem tett a botrányról.

- Miben segíthetek önnek, Lady Wyndham? - s amikor a lány nem válaszolt, finoman hozzátette. -Bizonyára szeretne tőlem valamit - nézett a lányra kötekedő pillantással a férfi. - Bocsásson meg, nem tehetek róla, de mindig észreveszem, ha egy gyönyörű nő egész este le sem veszi rólam a szemét.

Vanessa elpirult. Csak egy szemtelen gazfickó tesz nyíltan megjegyzést egy hölgy viselkedésére.

- Őszintén... - rebegte a lány.

- Igen, valóban legyünk őszinték egymáshoz - jegyezte meg a férfi cinikusan.

- Őszintén azt reméltem, hogy válthatok önnel egy pár szót egy halaszthatatlan üggyel kapcsolatban, mylord.

- Állok a szolgálatára, hölgyem - mondta a férfi, s az ajtó felé intett. - Kikísérhetem a kocsijához?

- Ha lenne olyan jó - felelte Vanessa, s megindult az ajtó felé. A férfi követte.

- Bevallom, igen kíváncsivá tett - mondta a férfi, amikor maguk mögött hagyták a zajos játéktermet. -Egész este magamon éreztem a pillantását, s ez igencsak felkeltette az érdeklődésemet. Elmondaná, mivel indokolná ezt a kendőzetlen figyelmet?

- Aubrey Trent, Lord Rutherford - mondta a lány csendesen - az öcsém.

A férfi hirtelen megtorpant, s a lányra emelte tekintetét. Szemei bosszúsan villantak, s nem leplezte a dühét.

- Ha nem bánja, szeretném megbeszélni önnel az öcsémmel kötött megállapodását.
- Azért jött, hogy kifizesse az adósságát?
- Nem, nem pontosan.
- Akkor mégis miért?

Vanessa mély lélegzetet vett. Két nappal azelőtt Lord Sinclair Aubrey-vel kártyázott. A lány öccse meggondolatlan volt, s az örökségét, a teljes vagyonát egyetlen lapra tette fel. Felajánlotta a Rutherford birtokokat, a londoni házat, s a családtagjaira semmit sem hagyott. Vanessa nem rémült meg, ha a kilátástalan és nincstelen jövőjére gondolt. A szegénységnél rosszabbat is megélt már. Azonban gondolnia kellett az anyjára és a húgaira. Egy dolog, amikor az ember sarkában hitelezők lihegnek, s más az, amikor egyik napról a másikra az utcára kerül, s reménytelenül éhezik.

- A családom érdekében kerestem meg. Abban reménykedtem, hogy esetleg elengedné az öcsém tartozását
- Bizonyára tréfál velem - bámult a lord döbbenten a lányra.
- Nem - mondta Vanessa csendesen. - Teljesen komolyan gondoltam. Két lánytestvérem van, s ott az anyám, aki sokat betegeskedik, s az öcsémnek gondoskodnia kell róluk.
- Nem értem, miért gondolja, hogy érdekel a családja helyzete, Lady Wyndham.
- Feltételezem, hogy valóban nem érdekli, mi történik velük, azonban ha a Rutherford birtokokat követeli, akkor az egyetlen támaszától fosztja meg őket.
- Ez valóban szerencsétlen - mondta a férfi lelkiismeret-furdalás nélkül.

Vanessa bátortalanul tett még egy kísérletet, hogy meggyőzze a férfit.

- Lordom, az öcsém nem nagy szerencsejátékos, s nem volt joga eljátszani a családi otthont.
- Akkor nem is kellett volna így tennie.
- Ahogy én hallottam, igazán nem hagyott neki sok választást. Azt nem tagadhatja, hogy ön biztatta a játékra.
- Valóban nem tagadom. Az öccse szerencsés fickónak is tarthatná magát, hiszen esélyt adtam neki, s nem eresztettem rögtön golyót a fejébe.

Vanessa elsápadt. Sinclairt kitűnő lövésznek s kardforgatónak tartották. A lány két olyan párbajról tudott, melyben a férfi diadalmaskodott, s bizonyára számtalan alkalommal aratott még győzelmet.

- Csodálkozom, hogy nem tette meg - suttogta a lány. A férfi tekintete megkeményedett.
- Egy párbaj csak rontott volna a helyzeten, s még nagyobb botrányt kavart volna a húgom körül.
- Nem ismerem az összes részletet - mondta halkan Vanessa -, de tisztában vagyok vele, hogy mekkora a húga fájdalma.
- Akkor talán azt is tudja, hogy talán egész életére megnyomorodott.
- Igen, és rettenetesen sajnálom.
- Valóban? - kérdezte a férfi cinikusan.
- Igen, ahogyan az öcsém is. Aubrey mélyen megbánta, amit az ön húga ellen tett. Tettei kegyetlenek voltak, s valóban megbocsáthatatlanok. Az öcsém meggondolatlanul cselekedett, s úgy viselkedett, mint egy elkényeztetett gyermek - mondta Vanessa, s esdeklő pillantást vetett a lordra. - Tudom, milyen önző tud lenni az öcsém. Fiatal, bohém, s figyelmetlen. Egy olyan férfi, mint ön, bizonyára megérti őt. A testvérem pusztán csak egy gyermek.
- Valóban csak egy gyermek, hiszen egy férfi nem küldené a saját nővérét, hogy helyette könyörögjön.

Vanessa bizonygatta, hogy nem Aubrey küldte, de nem mondott igazat. Valójában az öccse nem tiltakozott, amikor a lány felajánlotta, hogy megkeresi Lord Sinclairt, s beszél vele.

- Lordom, hát nincs önben könyörületesség? Nem érez szánalmat?

-Az ön testvére nem érdemli meg a szánalmat. Számomra valami nagyon fontosat tett tönkre, s ezért szeretném őt megsemmisíteni - jelentette ki a férfi hűvösen s határozottan. - A kocsim vár rám, Lady Wyndham, s nem szeretem, ha a lovaim türelmetlenkednek - mondta, megfordult, s magára hagyta Vanessát.

Vanessa visszatartotta a könnyeit, amikor belépett a londoni házba, mely már négy generáción keresztül a családja tulajdonában állt. Ritkán sírt keserű sorsa miatt. Csapongó, züllött életet élő férje mellett sem hullatta könnyeit, s a Roger halálát követő sanyarú években sem mutatta ki az érzelmeit. Ezúttal sem fog sírni.

A szalonban Aubrey idegesen járkált fel s alá. Egy pillanatra Vanessa eltűnődött azon, hogyan válhatott az egykori szeretetre méltó fiatal fiú annyira vaddá. A lány azonban tudta a választ. Az imádott egyetlen fiúgyermeket szülei elkényeztették, s a nevelés hiánya hamar megmutatkozott a fiú viselkedésén.

- Nos? - kérdezte Aubrey, amint a lány belépett a szobába. - Találkoztál vele?

Aubrey olyan magas volt, mint Vanessa, világosbarna haja selymesen csillogott, sötét szemei rendszerint pajkosan villogtak. Ezúttal azonban csak keserűség és idegesség volt az elbűvölő szemekben.

- Igen, kierőszakoltam egy találkozót Lord Sinc-lairrel - felelte Vanessa. - Azonban amikor rájött a hozzád fűződő kapcsolatomra, szóba sem állt velem.

- Akkor elvesztem - mondta Aubrey rekedtes hangon.

Vanessa szerette volna megnyugtatni az öccsét, magához ölelni s megvigasztalni. A lány azt akarta, hogy minden probléma megoldódjon. Az öccsének azonban igaza volt. Valóban, mindannyian elvesztek.

A lány lerogyott az egyik, kék brokáttal borított kanapéra. Aubrey lehuppant a karosszékbe, s a kezébe temette az arcát.

- Nem is akart beszélni veled? Esetleg engedményt tenni?

- Nem tudtunk az engedményekről beszélni. Egyáltalán, beszélni sem akart velem.

- Ó, hogy legyen átkozott az az ember.

Vanessa nem először érzett keserű dühöt testvére gyerekes viselkedése miatt, s amiért nem volt hajlandó vállalni a felelősséget tetteiért.

- Szerintem nem várhatod el Lord Sinclairtől, hogy visszaadja a meggondolatlanul eljátszott birtokaidat csak azért, mert egy idegen arra kéri.

- Tönkre akar tenni engem.

- És ezért hibáztatod? A húga maradandó sérülést szenvedett. A te karjaidban. Talán sohasem fog újra járni. Vagy talán erről az apró részletről megfeledkeztél?

- Nem felejtettem el! - kiáltotta Aubrey, s dühösen beletúrt a hajába. - Nem gondolod, hogy minden pillanatban hibáztatom magam a bolond viselkedésemért?

- Hogyan lehettél ennyire kegyeden egy fiatal lányhoz?

- Nem tudom - mondta a férfi. Vanessára nézett, szemében fájdalom és bánat ült. - Az egész úgy kezdődött, mint egy tréfa, s egy fogadás lett belőle. Egy lehetőség, hogy egy jelentős összeget nyerjek a barátaimtól. A zsebem üres volt, és szükségem volt egy kis pénzre. S talán mindannyian...

- Mi történt veletek?

- Mindannyian unatkoztunk.

- A vidéki vadászatok nem adnak elég szórakozást? A kakasviadalok és a bokszmeccsek nem elég szórakoztatóak? - kérdezte haragosan Vanessa. - Tehát

tönkre kellett tenned egy fiatal lány életét. Sárba tiportad a hírnevét, és ágyban fekvő beteggé tetted. Aubrey arca elsápadt.

- Sohasem akartam olyan messzire elmenni, hinned kell nekem.

- Akkor mégis mit akartál?

A férfi mély lélegzetet vett.

- Már mondtam, egyszerűen csak egy fogadást akartam megnyerni. Amikor egy összejövetelen találkoztunk Miss Sinclairrel... azt hiszem, mindannyian egy kicsit sok vörösbort ittunk. Először arról tanakodtunk, hogyan tudnánk elszakítani a hölgyet a sárkány gardedámtól, aki mindig a nyomában volt. Rövidesen azonban sokkal komolyabbra változott a beszélgetés, s hamarosan azon kaptam magam, hogy fogadást kötök a barátaimmal, miszerint magamba tudom bolondítani a lányt. S meglepetésemre sokkal könnyebben meghódítottam, mint azt korábban gondoltam - mondta Aubrey csüggedten. - Oliviát a széltől is óvták, s rejtegették a külvilág elől. Nem véletlen, hogy annyira vágyakozott a szeretet után.

- Tehát néhány hétig titokban találkozgattatok, majd elcsalogattad Miss Sinclairt egy távoli kis fogadóba, s megígérted neki, hogy megszökteted.

- Az nem számít, mennyire őszinték voltak az érzéseim, hiszen akkor sem vehettem volna feleségül, ha akartam volna. Miss Sinclair komoly vagyon örököse, de még három évig nem juthat az örökségéhez. Sinclair bizonyára egy fillért sem adott volna neki, ha az engedélye nélkül megy férjhez.

Aubrey zavartan bámult maga elé. Vanessa nagyot sóhajtott. Nagyon jól tudta, öccse mennyire bosszús volt a pénzügyi helyzete miatt, ez azonban mit sem számított, hiszen a családról volt szó.

Az apjuk egy szegény tisztviselő volt, s nem értett az üzleti élethez. Abban bízott, hogy idősebbik lánya házassága révén javíthat a család anyagi helyzetén, ezért Vanessát hozzáadta egy fiatal báróhoz. A báró azonban eltékozolta hatalmas örökségét, s egy éven belül életét vesztette egy értelmetlen párbajban. Apja halálát követően Vanessa elszökött Londonból, s hazatért a családjához.

Az elmúlt két évben vezette a háztartást, gondoskodott betegeskedő anyjáról, s két húgáról. Aubrey azonban állandóan problémát okozott. Igényei kielégíthetetlenek voltak, s minden pénzét eljátszotta.

- Talán Charlotte kiválthatná a tartozást - ajánlotta Aubrey halkan.

- Nem, arról szó sem lehet - mondta Vanessa határozottan. Charlotte mindössze tizenöt éves volt, Fanny pedig tizenhárom, s nővérük nem hagyta, hogy a két gyermeket eladják a vagyonért cserébe.

- Akkor mit javasolsz?

- Talán egyszerűen csak érvénytelennek kellene nyilvánítanunk a fogadást. Lord Sinclair bizonyára nem fordulna végrehajtóhoz.

- Tartozásom Lord Sinclair felé becsület kérdése. Meg kell fizetnünk, akár annak az árán is, hogy mindannyian éhezni fogunk - mondta Aubrey fejcsóválva.

Vanessa figyelte a testvérét, s érezte, hogy elveszti a türelmét.

- Elvesztetted az otthonunkat, az egyetlen bevételi forrásunkat, és csak az úriemberi becsületedre tudsz gondolni?

- Ha nem tudok fizetni, akkor jobban teszem, ha fejbe lövöm magam.

- Aubrey, ne beszélj így! - kiáltott a lány.

- Talán meg is érdemlek egy golyót - folytatta a férfi, s meg sem hallotta nővérét. - Amikor Olivia leesett, azt gondoltam, megöltem őt.

-Aubrey, könyörgöm, ne beszélj így - mondta Vanessa, s átkarolta az öccsét. - A múltat már nem tudjuk megváltoztatni, csak arra törekedhetünk, hogy a jövő szebb legyen.

Aubrey hosszan hallgatott, majd bólintott.

- Nyugodj meg, drága nővérem. Nincs elég bátorságom ahhoz, hogy a saját kezemmel vessek véget az életemnek. Én nem vagyok olyan bátor, mint te.

Vanessa szívébe éles fájdalom hasított. Minden erejét összeszedte, hogy testvére sötét gondolatait másfelé terelje.

- Mit mondanak az orvosok Miss Sinclair állapotáról?

Aubrey mély lélegzetet vett, s remegő hangon válaszolt.

- Nem tudom, nem engedtek a közelébe. Bárcsak... bárcsak kárpótolhatnám Miss Sinclairt valahogyan. Ez volt a szándékom, amikor megkerestem Lord Sinclair, amint visszatért a városba. Amikor meghívott a klubjába, azt gondoltam, megbocsátott. Milyen bolond voltam - mondta a férfi, s mosolyt erőltetett az arcára. - Szerencsésnek tarthatom magam, hogy a lord a bosszúállásnak ezt a módját választotta, s nem hívott ki párbajra. Jogosan dühös rám. Ha valaki ugyanígy bánna a saját húgaimmal, én biztosan megölném.

Vanessa szíve meglágyult. Az öccse nem volt rossz ember, csak gyenge jellemű. És a lány hihetetlenül szerette őt. Igaz, hogy Aubrey egy semmirekellő volt, de támogatta nővérét nehéz házassága alatt, s mindig felvidította. S úgy tűnt, megbánta, amit Lord Sinclair húga ellen tett.

- Kitalálunk valamit, Aubrey, ígérem. Nem engedem, hogy az anyámat és a húgaimat az utcára dobják, s éhezzenek.

- Mégis mit tehetünk? - kérdezte reménykedve Aubrey.

- Még nem tudom, de még nem adtam fel, s meg fogom győzni Lord Sinclairt, hogy álljon el a követeléseitől.

- A lord bosszúra éhes.

- Tudom - mondta Vanessa, s megremegett, ha a férfi fagyos tekintetére gondolt. - Lord Sinclair egy szívtelen ördög, de nem adom fel a küzdelmet.

Második fejezet

anessa izgatottan szállt ki a fogadott kocsiból, mely megállt a divatos Mayfair negyedben található hatalmas Sinclair-rezi-dencia bejárata előtt. Megremegett, összehúzta magán a kabátot, s igyekezett eltakarni az arcát. Egy tisztességes hölgy nem keres fel egy férfit az otthonában, különösképpen a kétes hírnévnek örvendő Lord Sinclairt.

Vanessa minden bátorságát összegyűjtötte, s felment a márványlépcsőkön az impozáns ajtóhoz. A komornyik nyitott ajtót, s a lány átnyújtotta neki a kártyáját.

- Megnézem, hogy őlordsága itthon van-e, mylady mondta különös hangsúllyal a férfi. - Várakozna addig a kék szalonban, mylady?

Vanessa belépett a szalonba, a gazdagságról s a jólétről árulkodó berendezést szinte észre sem vette, csak arra gondolt, mit fog mondani a kegyetlen lordnak.

nak. Néhány pillanattal később egy fiatalember jelent meg a szalonban.

- Lady Wyndham? Őlordságának vagyok a titkára, George Haskell. A lord megkért, kérdezzem meg, miben segíthetek önnek.

- Lord Sinclair nincs itthon? - kérdezte. Egyáltalán nem lepődött meg, hogy a lord egy alkalmazottat küldött, s így próbálta meg lerázni.

- Hamarosan elmegy itthonról, s éppen készülődik. Miben lehetek a segítségére?

-Attól tartok, nem tud nekem segíteni. Fontos ügyben érkeztem, s csak őlordságával kívánom megbeszélni - mondta Vanessa, ajkai megremegtek, s bocsánatkérően tekintett a férfira. - Megmondaná a lordnak, hogy megvárom?

Mr. Haskell bólintott, s kiment az ajtón. Rövidesen visszatért, tekintete gondterhelt volt.

- Őlordsága arra kért, hogy tájékoztassam önt, mylady, hogy egy rövid beszélgetésre fogadja... az emeleten. Megkérném, hogy kövessen.

Vanessa meglepődött, amikor elindultak a széles lépcsőkön, keresztülmentek egy tágas folyosón, s a titkár egy eldugott szoba ajtajához vezette. Vanessa felé bólintott, megfordult, a nemtetszését kifejezve s a fejét csóválta.

Vanessa belépett a hatalmas, ízlésesen bútorozott szobába. A szoba közepén bevetetlen, rendetlen óriási ágy állott.

A lány szíve gyorsabban vert, amikor rájött, hogy Lord Sinclair hálószobájában volt.

- Jöjjön be - szólalt meg egy férfihang a szoba másik feléből.

Vanessa tett egy bizonytalan lépést, majd megtorpant. A férfi előtte állt, s csak nadrágot és csizmát viselt. A lord erős teste láttán a lány zavarba jött. A férfinak széles vállai, izmos karjai, kemény, lapos hasa, s karcsú dereka volt, és úgy nézett ki, akár egy görög isten. A férfi bocsánatkérően a lányra mosolygott, s belebújt egy laza vászoningbe.

- Bocsásson meg, hogy hiányos öltözékben fogadok egy hölgyet, de ön ragaszkodott ehhez a találkozóhoz.

Valóban Vanessa ragaszkodott a találkozóhoz, arra azonban nem gondolt, hogy a férfi a hálószobájában fogadja. Ha Vanessa könnyelműsége kitudódna, a londoni társaság bizonyára a szájára venné. A lány azonban nem volt abban a helyzetben, hogy kiforduljon a szobából, s faképnél hagyja a hetyke lordot, hiszen mindenáron meg akarta győzni a férfit, hogy ne tegye földönfutóvá a családját.

- Köszönöm, most már magam is elboldogulok -mondta Sinclair a szolgálójának.

Vanessa hirtelen egyedül maradt London egyik legnagyobb szívtiprójával. A lány megpróbálta lenyugtatni zakatoló szívét, s lassabban vette a levegőt.

- Nem bánja, ha folytatom az öltözködést? - kérdezte Sinclair, és megállt a hatalmas tükör előtt s az inggallérját igazgatta. - Szorít az idő, s nem akarok elkésni a szabómtól. A titkárom szeretné, ha elfoglalnám a helyem a Lordok Házában, s ennek megfelelően kell öltözködnöm.

A férfi szemtelenül villantotta sötét szemét sűrű, fekete szempillája mögül a lányra. Vanessa nem tagadhatta, hogy a pillantás a lelkéig hatolt, s zavarba jött, ha a férfi szemébe nézett. Erőt vett magán, s amikor megszólalt, a hangja nyugodtnak tűnt.

- Köszönöm, hogy fogadott.

- Nem volt más választásom, hölgyem. Ön igazán kitartó, s úgy gondolom, arra is képes lenne, hogy letáborozzon a házam előtt, s kivárja, amíg fogadom.

- A szükség kényszerít erre. ígérem, csak tíz percet rabolnék a drága idejéből.

- Kaphat tíz percet, de figyelmeztetem, tíz óra sem elegendő arra, hogy rábírjon, változtassam meg a véleményemet az öccsét illetően. Kérem, foglaljon helyet.

- Köszönöm, inkább állok.

A férfi a nyakkendőjét igazgatta, s a tükörből nézett Vanessára.

- Az öccse tudja, hogy maga itt van?

- Nem, és nem is szándékozom neki elmondani. Az öcsém megbotránkoztatónak találná, hogy megkerestem magát, s azon még inkább meghökkenne, hogy a hálószobájában fogadott.

- Egy olyan megbízhatatlan, a női erkölcsöket a sárba tipró férfi, mint én? - kérdezte Sinclair ironikusan. - Sajnálom, hogy ki kell ábrándítanom, de én nem becstelenítek meg elesett, gyámoltalan nőket - mondta a férfi, s Vanessára nézett. - Bár az ön esetében nehezen tudom türtőztetni magam.

Vanessa mély lélegzetet vett.

- Igaza volt, mylord. Azért jöttem, hogy az öcsém adósságáról beszéljek önnel - mondta Vanessa. -Talán ön fel sem fogja, milyen nehéz helyzetbe sodorja az öcsém a családját, ha kifizeti a tartozást.

- Nem, de ön bizonyára elmondja nekem - mondta a lord cinikusan.

- Az anyám és a húgaim éhezni fognak, s nem lesz hol élniük.

- Az öccse bizonyára meg tudja fizetni a tartozását, s akkor maradhatnak a saját otthonukban.

- Egyetlen uzsorás sem ad neki ekkora összegű kölcsönt, ha nem tudja a Rutherford-birtokot fedezetként ajánlani. Még ha vissza is tudja fizetni önnek a tartozását, a hitelezőknek azonban nem tudna pénzt adni. Az eredmény tehát ugyanaz lenne. Aubrey elveszítené a birtokait, s az adósok börtönébe kerülne, a családját pedig kitennék az otthonából.

- Még mindig nem értem, miért kellene meghatódnom.

Vanessa elnyomott magában egy dühös felfortya-nást, s tudta, nem lenne értelme szembeszállni a lorddal.

- Minden joga megvan, hogy bosszút álljon az öcsémén, de miért akarja mindenáron a családja vesztét is?

-Az csupán egy szerencsétlen következménye az öccse tetteinek.

- Nem csak az ő tetteinek. Ön gyakorlott szerencsejátékos, mylord, s maga kényszerítette a fogadásba. Hiszen múlt éjjel is beismerte.

- Valóban, minden idegszálammal azon voltam, hogy tönkretegyem őt.

- Zöldfülű fiatal fiúkat törvénytelen megkopasztani - morogta keserűen Vanessa.

- Az sem törvényes, ha ártatlan lányok életét teszik tönkre - vágott vissza a férfi. Vanessa azonban rezzenéstelen arccal nézett rá. - Azért jött, hogy elmondja mennyire helyteleníti a viselkedésemet, Lady Wynd-ham? - kérdezte a férfi türelmedenül.

- Nem, azért vagyok itt, hogy meggyőzzem, álljon el a követelésétől. Aubrey megfogadta, hogy öngyilkos lesz, ha nem talál kiutat ebből a nehézségből.

- Őszintén állíthatom, hogy nem töri össze a szívemet.

- Az enyémet viszont igen.

A férfi megrázta a fejét, és szigorú tekintettel nézett a nőre.

- Az öccsének meg kell fizetnie a kegyetlenségéért. Egy valamit azonban megígérhetek. Ha elég férfinak érzi magát, jöjjön el hozzám, s megbeszélhetjük a részletfizetés lehetőségét.

Vanessa egy pillanatra megkönnyebbült, majd elgondolkozott.

- Sajnos semmit sem érünk a részletfizetéssel, hiszen a szabójának sem tudja kifizetni a számlát. Hogyan lenne képes az öcsém egy ekkora tartozást kiegyenlíteni?

- Különös, hogy ennyire ismeri az öccse pénzügyi helyzetét.

- Jó okom van rá, hiszen én igazgatom a Ruther-ford-birtokok pénzügyeit, mivel Aubrey nem ért a számokhoz.

A lord felhúzta a szemöldökét.

- És maga igen?

-Ahhoz éppen eléggé, hogy észrevegyem, mikor van rossz pénzügyi helyzetben. És meg kell mondanom, nem teljesen ő tehető felelőssé nehéz anyagi körülményei miatt. A családunkat mindig nehéz volt rávenni, hogy takarékoskodjon, s pazarló életmódot folytattunk. - Vanessa a férfira nézett, s amikor nem kapott választ, nyomatékosan folytatta. - Nem fontolná meg annak a lehetőségét, hogy csökkentse a követelését?

- És cserébe mit tudna ajánlani, mylady?

Vanessa az ajkába harapott, s Damien tekintete a lány buja ajkaira tévedt, s megpróbált ellenállni a gyönyörű, hívogató, vérbő ajkaknak. Lady Wyndham ünnepelt szépség volt, s Damient mindig is vonzották a gyönyörű nők. A férfi

tekintete elveszett a nő sugárzóan sötét szemeiben, és szívesen végigsimította volna csillogó vörösesbarna haját.

A nő azonban elég számító volt ahhoz, hogy címért és vagyonért menjen férjhez, s házassága alatt vad életet éljen. Őt is ugyanabból a fából faragták, mint semmirekellő öccsét, s pazarló férjét. Sir Rogerről mindenki tudta, hogy botrányos, züllött életet élt, s eltékozolta az örökségét, majd korán meghalt. Ha a pletykáknak hinni lehet, a barátai buzgón igyekeztek megvigasztalni szomorú özvegyét. Damiennek azonban el kellett ismernie, hogy Vanessa Wyndham nem tűnt annyira felületesnek és gőgösnek, mint a többi előkelő hölgy, s akár a férfi kedvére is tehetne.

- Attól tartok, igen keveset tudok önnek ajánlani. A férjem halála után szinte semmim sem maradt - ismerte be a nő csendesen. - A házunkat annyi jelzálog terhelte, hogy minden elúszott, amikor az adósságokat kifizettem.

-Akkor jobban tenné, ha keresne magának egy gazdag férjet.

A nő utálattal nézett a férfira.

- Még ha akarnék is, akkor sem lenne időm arra, hogy férjet keressek.

- Egy olyan gyönyörű nő, mint maga, bármikor találhat egy szeretőt. Talán már van is szeretője? -kérdezte a férfi cinikusan.

- Nincs szeretőm, lord Sinclair - sziszegte a nő.

- S nem is használja női bájait a maga előnyére? Úgy sejtem, hogy a kihívó ruhát, melyet tegnap viselt, miattam vette fel.

Vanessa elpirult, de erősen tartotta magát, miközben a férfi tetőtől talpig végigmérte.

- Igazán könnyedén találna magának egy védelmezőt - folytatta a lord. - Használja ki a csodálatos testét, s kovácsoljon előnyt belőle.

- Nem vagyok annyira könnyűvérű, mylord - tiltakozott Vanessa annyira erélyesen, hogy szinte meggyőzte a férfit.

A nő felháborodása megzavarta a férfit. A lord már hozzászokott, hogy a nők a lába elé omolnak, a szépséges Vanessa azonban nem próbálta könnyekkel, fondorlatos mesékkel meggyőzni, s kedveskedéssel levenni a lábáról. A nő egyszerűen csak azt akarta elérni, hogy a lord ne vegye el az otthonukat.

A férfi tisztelte a lány becsületességét, s elismerte határozott, őszinte kiállását az öccse mellett. Vanessa Wyndham okos asszony volt, s szépsége óriási hatást gyakorolt még egy kényes ízlésű férfira is. A lord azonban nem hagyhatta, hogy szíve meglágyuljon a nő iránt.

- Sohasem tett még olyat, amit később megbánt? -kérdezte a nő. - Aubrey-ban nincs felelősségérzés. A szüleim nem nevelték ennek megfelelően, s az apánk nem mutatott jó példát neki.

- Ó, milyen szomorú.

- Mylord, az öcsém szinte még gyermek. A férfi szürke tekintete megkeményedett.

- Az én húgom is szinte gyermek még, s az életét Rutherford kegyetlenül tönkretette.

- Nem mentegetőzöm az öcsém viselkedése miatt -mondta Vanessa higgadtan. - Azonban úgy gondolom, sokkal inkább arra kellene fordítania az energiáját, hogy segítse a húgát, s nem a bosszún kellene gondolkodnia.

- Minden energiámat a húgomnak szentelem.

- Valóban? Akkor miért hagyta egyedül vidéken, s tért vissza Londonba, hogy szórakozzon egy keveset?

-Valójában semmi köze hozzá, Lady Wyndham, de azért jöttem a városba, hogy megfelelő társalkodónőt keressek a húgom számára. Körbenézek az ügynökségeken, s alkalmas jelöltek után kutatok.

Vanessa csak nehezen tudta megvetését leplezni. A befolyásos báró nem akar időt pazarolni betegeskedő testvérére, s inkább egy alkalmazottra bízza az ápolását.

- S nem bánja, hogy lerázza magáról, s egy idegenre bízza a húgát?

- Szándékosan akar magára haragítani, Lady Wyndham? - vágott vissza a férfi jeges hangon.

Vanessa szótlanul figyelte a férfi villogó tekintetét. Nevetséges, de úgy tűnt, feldühítette a lordot. Lord Sinclair veszélyes ember volt, s kiengesztelhetetlennek tűnt. Amikor a férfi közelebb lépett a lányhoz, Vanessa megdermedt. A nő tudatában volt a férfi testi erejének, méreteinek, férfiasságának.

A lord megállt előtte, s mélyen a szemébe nézett. A tekintete dühtől izzott, a hangja rekedtes volt.

- Egyedül van egy hírhedt szívtipró hálószobájában, Lady Wyndham. Akár ki is használhatnám a helyzetet, és senki sem tudná meg.

A lány összerezzent. A férfi hangjában fenyegetés s ígérgetés érződött. A nő zavarba jött, amikor magán érezte a férfi kutató pillantását, bőre izzott, mintha megtapasztalná a férfi érintését.

Vanessa megdermedt, amikor a férfi hirtelen megérintette a nyakát. Visszatartotta a lélegzetét, amikor a finom ujjak végigszántották az érzékeny bőrt, s a domborodó mellek közötti apró gödröcskében megálltak.

- Felizgattam, Lady Wyndham? - suttogta a férfi. -Nem... természetesen nem.

- Akkor miért kapkod levegő után, s miért pirult el ennyire?

A férfinak igaza volt. Vanessa hirtelen elpirult, s alig tudott levegőt venni. Felemelte a tekintetét, s a férfi szemébe nézett.

- Azt kérdezte az imént, lordom, mit ajánlanék fel cserébe az öcsém birtokaiért. Nos, hajlandó lennék felajánlani a szolgálataimat.

Ó, gondolta a lord, most jön az alkudozás.

- Igazán felkeltette az érdeklődésemet.

- Felajánlom a szolgálataimat, mint a húga társalkodónője - folytatta Vanessa.

- Társalkodónő? - kérdezte fagyosan a férfi.

- Azt mondta, Miss Sinclair számára keres egyet.

- Csak egy okot adjon, miért kellene a húgomat önre bíznom.

- Azért, mert segíthetek neki. Sokat foglalkoztam olyanokkal, akik nem teljesen egészségesek. Az anyám is gyakran szorul ápolásra, tehát van egy kevés tapasztalatom. Megtartottam a férjem rangját, s egy vikomt lánya vagyok. Egyetlen nevelőnő sem tudna ilyen referenciát mutatni.

Damien figyelte a nőt, s azon elmélkedett, vajon milyen játékot űz a lány. Vanessa azonban őszintének tűnt, s a férfi kíváncsi volt, mit tenne meg a családjáért. A lord bólintott, s elhatározta, hogy próbára teszi.

- Elismerem, maga igen bátor asszony. Azonban kíváncsi lennék, meddig lenne képes elmenni, ha a családjáról van szó.

- Bármit megtennék azért, hogy megmentsem a családomat.

- Igazán? - mosolygott a férfi. - Nos, szerencséje van, kedvesem. Engedékeny hangulatban vagyok, Az ajánlatánál azonban sokkal meghittebb viszonyt javasolnék, s kötnék önnel egy üzletet. Felveszem társalkodónőnek, de nem a húgom, hanem saját magam mellé.

- Nem.. .nem értem.

- Megpróbálom érthetően elmagyarázni. Elengedem az öccse tartozását, ha a szeretőm lesz.

Vanessa döbbenten lépett hátra.

- Nem tartana örökké - magyarázta a férfi. - Talán amíg rá nem ununk egymásra. Esetleg a nyáron ismét szabad lehet.

A nő a férfira bámult.

- Nem tudom elhinni, hogy egy olyan hírnévnek örvendő férfinak, mint ön, mylord, nem lenne elég szeretője.

A férfi hanyagul megvonta a vállát.

- Ó, vannak szeretőim, de a pozíciót most magának kínálom, ha elfogadja.

Vanessa tanácstalanul nézett a férfira, s arcátlanságáért szerette volna pofon vágni. A lord nem gondolhatja komolyan, amit mondott, vagy mégis?

- Ön visszataszító, uram.

A férfi ránézett, s lassan, cinikus mosolyra húzta az ajkait.

- Gyerünk már, kedvesem, ne legyen annyira dühös. Kissé túljátssza a szerepét. Maga egy evilági nő, nem színlelhet ekkora felháborodást.

A férfi közelebb lépett Vanessához, kezével finoman megtapintotta a lány érzékeny mellbimbóit, s lágyan cirógatta a hüvelykujjával. Vanessa szinte elalélt, amikor a férfi érintését érezte a vékony köpeny alatt. Hirtelen észhez tért, mély lélegzetet vett, s hátralépett.

A Bűn lordja diadalittasan felnevetett. Vanessa megértette, hogyan tudott a férfi annyi nőt meghódítani, hiszen csak nehezen lehetett ellenállni gonosz, érzéki mosolyának.

- Tehát elutasítja az ajánlatomat? - mormolta a férfi, s azt gondolta, győzelmet aratott a nő felett.

- Nem mondtam, hogy visszautasítom - förmedt rá a nő élesen.

- Akkor mit mond?

- Én... meg fogom fontolni a javaslatát.

- Fontolja meg gyorsan, kedvesem. Egy valamire azonban figyelmeztetem. Ha velem köt alkut, akkor az olyan, mintha magával az ördöggel alkudozna.

Harmadik fejezet

Vanessa és a lord tekintete összefonódott. - Túl magas árat kérek, édesem? - kérdezte vontatottan Damien. Vanessa annyira megdöbbent, hogy nem tudott azonnal válaszolni a kérdésre. Ha elfogadja az ajánlatot, az egész élete romba dőlhet. Ha nem fogadja el, akkor a családja földönfutó lesz. Ekkora árat kellene fizetnie a családja boldogságáért?

- Mit... mit kellene tennem a szeretőjeként? - kérdezte a lány.

- Találja ki - mosolygott a férfi.

- Gondolom, azt várja, hogy testi kapcsolatot alakítsunk ki egymást között.

- Igen, hiszen ez a szokás - felelte a férfi. - Azt azonban megígérhetem, hogy a feladatait nem fogja unalmasnak találni. Amikor a kedvem tartja, meglátogatom önt az ágyában, s örömet kell nekem szereznie.

- Valószínűleg csalódni fog bennem. Nincs ilyen jellegű tapasztalatom.

- Addig ezt nem tudhatom, amíg nem fekszik alattam.

Vanessa levegő után kapkodott. A férfi arcátlansága feldühítette.

- Szeretőként mindeddig nem szereztem tapasztalatot, mylord, csak feleségként. Bizalmas, bensőséges kapcsolatom csak a férjemmel volt, s a házasságunknak azt az oldalát rendkívül... kellemetlennek találtam. Valójában fel sem tudom fogni, hogy a férfiak miért rajonganak annyira a testi érintkezésért - mondta a lány maró gúnnyal a

hangjában, s maga sem tudta megmagyarázni, hogy Damienre, egykori férjére vagy általában a férfiakra volt-e mérges.

- Ezek szerint a férje egy szerencsétlen bugris volt, s ezért nem volt lehetősége megismerni az igazi szerelmet. Szerénytelenség nélkül állíthatom, hogy mindenre meg tudom tanítani, amit a szerelem terén tudnia kell. S biztosan állíthatom, élvezni fogja az oktatást.

- Hogyan képes arra, hogy megjósolja, mit élvezek és mit nem? - kérdezte felháborodottan a nő. - Nem is ismer engem!

- Ismerem a nőket, kedvesem, és tudom, mire van szüksége a női testnek. Ön sem különbözhet annyira a többi nőtől. Egy éjszaka a karjaimban, s remegni fog értem.

- Igaza volt, mylord. Maga nagyon rossz ember. Szemtelen s arrogáns.

Amikor a lány elhallgatott, Damien szótlanul végigmérte. Nem emlékezett rá, mikor gyakorolt rá utoljára ekkora hatást egy nő. A férfi számára érthetetlen volt, hogy az asszony miért nem fogadta el azonnal nagylelkű ajánlatát. Egyetlen szerető, legyen az bármilyen nagyszerű, s okozzon sok örömet, sem ér többet százezer dollárnál. Damien azonban hatalmas összegű pénzt és haszontalan öccse életét ajánlotta a nőnek. Vanessa bizonyára bolond, ha visszautasítja.

- Fél tőlem, Lady Wyndham? - kérdezte komoly hangon Damien.

- Ha azokra a történetekre gondolok, amiket önről hallottam, mylord, igazán meggondolatlan lenne, ha nem tartanék öntől. Egyeden nő sincs biztonságban ön mellett, kedves lord.

- Nincs oka arra, hogy féljen tőlem.

-Mondta a farkas a bárányoknak. Damien mosolygott a lány csípős megjegyzésén. Meglepően furcsa érzés volt, hogy egy olyan szépséggel vitatkozott, aki nem rejtette véka alá a véleményét. Lassan átsétált a szobán, s egy rózsafából készült asztalhoz lépett. Kivett az egyik fiókból egy pakli kártyát, s Vanessához fordult.

-Sajnálom, hogy vitatkoznom kell önnel, hölgyem, de nem vagyok farkas. Megrögzött szerencsejátékos vagyok, s szeretnék fogadni önnel. Mindketten húzunk egy kártyát, és a nagyobb nyer. Ha ön a nyertes, akkor az öccse összes tartozását elengedem. Ha azonban veszít, akkor a nyáron a szeretőm lesz.

A lány zavaros tekintettel nézett a férfira. A lord gyalázatos egyezséget akart kötni vele, s nem tudta, milyen döntést hozzon. Vanessa egyszer már eladta magát, s hozzáment egy olyan férfihoz, akit nem szeretett. A férje halála után azonban megfogadta, hogy soha többé nem tesz ilyet.

Visszataszító lenne, ha a férfinak adná a testét? Sok asszony örömmel osztaná meg az ágyát Damien Sinclairrel, hiszen a férfi kitűnő szerető hírében állt. A nők ellenállhatatlanul vonzónak tartották, s isten bocsássa meg, de Vanessa sem különbözött tőlük, ő is hasonlóan gondolkodott.

A lord még egy esélyt adott a lánynak. Akár meg is nyerheti a fogadást. S mi lesz, ha veszít? Minden összeomlik körülötte.

- Kevés választási lehetőséget hagyott nekem -mondta a lány halkan.

- Ha gondolja, megkeverheti a paklit, és először ön húzhat egy lapot.

Vanessa bizonytalan léptekkel a férfihez lépett, s elvette a kártyacsomagot. A lány ismert néhány kártyajátékot, s könnyedén meg tudta keverni a paklit, ezúttal azonban bizonytalan kézzel nyúlt a paklihoz, és hosszasan bajlódott a lapokkal.

-Válasszon egy lapot, édesem - mondta a lord, amikor a lány letette a paklit az asztalra.

Vanessa szétterítette a lapokat az asztalon, kihúzott egyet, s felfordította. Kőr bubi. Halvány reménysugár gyúlt Vanessa szemében. Lehetséges, hogy egy kőr bubi ütni fogja a férfi lapját. Vanessa visszatartotta a lélegzetét, a szíve hangosan dobogott.

Lord Sinclair kiválasztott egy kártyát, megfordította. Vanessa lenézett a pikk királyra, s képtelen volt elrejteni a kétségbeesettségét. Elvesztette a fogadást.

- Még mindig van idő - mormolta a férfi -, hogy megváltoztassa az elhatározását.

Vanessa azonban megrázta a fejét.

- Akkor megegyeztünk?

Vanessa nagyot sóhajtott. Nem volt gyáva. A családja megmenekült, s csak ez számított.

- Igen, megegyeztünk - felelte a nő, s megrémült, amikor a férfi lassan megérintette az arcát.

- Vanessa - mondta ki lágyan a nevét a lord. Amikor a nő felpillantott, tekintetük összefonódott.

- Megtisztelne egy csókkal, hogy megpecsételjük a megegyezésünket? - kérdezte Sinclair.

Vanessa a férfi gyönyörű ajkaira pillantott, szíve vadul kalapált, s akaratlanul is kívánta a csókot. Mozdulatlanul állt, amikor a férfi előrehajolt, s lágyan megcsókolta őt. Ajkainak érintése nyomán tűztől égett a nő ajka, s hirtelen megremegett. Amikor a lord elhúzta a fejét, Vanessa elégedettséget látott az ezüstösen csillogó szemekben.

- Annyira nehéz volt?

-Azt hiszem, nem - ismerte be erőtlenül Vanessa.

- Biztosan melege van, kedvesem, annyi ruhát visel - mondta a férfi, s gyengéden eljátszott a vékony kabát gallérjával. - Nincs erre szüksége, nem?

Vanessa értetlenül bámult rá.

- Levenné a kabátot, kérem?

- Miért?

- Mert látni szeretném.

A lány megrettent, s a rémület kiült az arcára. A férfi megérezte ezt.

- Megígérem, Vanessa, hogy semmire sem kényszerítem. Erre a szavamat adom.

Vanessa nem tudta, hihet-e a férfinak. Hihet-e egy olyan embernek, aki ismert szívtipró volt, s könyörtelenül összetört már számtalan női szívet. Az egész azonban semmit sem számított. A lord fizetett azért, hogy ha kedve úgy tartotta, Vanessát hiányos öltözékben lássa.

A lány remegő ujjakkal kigombolta a kabátot. A férfi lehúzta a vállán a finom ruhadarabot, s leterítette az asztalra.

- Bevallom, csalódtam - mormolta a férfi, amikor megpillantotta a lány egyszerű, hétköznapi ruháját. -Sokkal inkább tetszett az estélyi, amit tegnap viselt. Ez nem emeli ki csinos alakját, bár kihozza csodaszép szemszínét. Jöjjön, üljön le mellém egy pillanatra -mondta a férfi. A kezébe vette a lány kezét, s a pamlaghoz vezette.

A lány tehetetlenül tűrte, amint a férfi ellentmondást nem tűrő mozdulattal maga mellé húzta. Vanessa mereven ült, visszatartotta a lélegzetét. A férfi most és ebben a pillanatban akarja megrontani?

A lord arca közel volt az övéhez, s Vanessa azon kapta magát, hogy a férfi hihetetlenül érzéki, gyönyörű ívű ajkait bámulja.

Damien látta, hol pihent meg a lány pillantása, s az ágyéka megmozdult, de mégsem érintette meg a nőt. Be kellett ismernie, hogy kívánta Vanessát, azonban túl sokat kockáztatott volna egy elsietett cselekedettel. A lord boldog volt, hogy ő nyerte meg a fogadást, s nem bánta a hatalmas összeget, melyet a lány öccsétől nyert el. Damien elég gazdag volt ahhoz, hogy akár egy nagyobb vagyonról is lemondjon. Most azonban lehetősége lesz, hogy felfedezze ezt a csodálatos, s érzékien elbűvölő asszonyt. A mélyről fakadó ösztönei azt súgták, hogy Vanessa nem szemérmes, csupán félt, s nagyon, nagyon sebezhető volt. A férfi sejtette, hogy valaki komolyan megbántotta a nőt, ezért lépésről lépésre akart vele haladni. Lassan akarta

meggyőzni, s meg akarta várni, míg Vanessa képes lesz őt befogadni. Damien tudta, hogy a végén értékes kincset talál, addig azonban türelmesnek kell lennie.

Damien nem akarta, hogy a nő elmenjen. A célja az volt, hogy elnyerje a bizalmát, s enyhítse a félelmét. A lord először örömet akart adni Vanessának, hogy a nő lássa, valójában nem is annyira félelmetes. Az édes illat, mely körbelengte az özvegyet, elbűvölte a férfit. Damien azonban megpróbált ellenállni a csábításnak, s parancsolni a vágyainak.

- Nézzen rám, kedvesem - kérte Vanessát. Amikor a nő zavartan ránézett, a férfi nyugodt hangon folytatta.

- Tudom, azt gondolja, erkölcstelen vagyok. De olyan visszataszító lennék?

- Nem ismerem eléggé, hogy megítéljem.

- Ez igaz - mosolygott a férfi. - S mint ön, én sem voltam még ilyen helyzetben. De biztos vagyok benne, hogy elboldogulunk valahogy.

Vanessa képtelen volt elfordítani a tekintetét. Volt valami meleg és megnyugtató a férfi szemeiben, mely bátorította, s enyhítette a félelmét.

- Szeretném újra megcsókolni, Vanessa. Megengedi?

Vanessa szíve a torkában dobogott.

- Érdekli a véleményem, s választási lehetőséget ad nekem, mylord?

- Igen. A választás mindig az öné lesz, kedvesem.

A nő figyelte a férfi szemét, s nem tudta eldönteni, hogy az ezüstös szempár őszintén vagy hamisan csillog-e. Damien ígéretet tett, hogy nem fogja akaratán kívül semmire sem kényszeríteni őt. Talán valóban komolyan gondolta.

A férfi lágyan megcirógatta az arcát.

- Annyira kellemesen selymes a bőre.

Vanessa menekülni szeretett volna, a férfi tekintete, nyers, férfias ereje azonban foglyul ejtette, s mozdulni sem tudott. A finom ujjak végigszántották a lány érzékeny bőrét, s ajkait cirógatták.

- Mi a válasza, Vanessa? - kérdezte a férfi, s finoman felemelte a lány fejét. - Megcsókolna engem?

Damien bársonyos hangja enyhített a lány ellenállásán, a férfitól való félelem azonban erős volt. És mégis... Vanessa nem akarta, hogy a férfi abbahagyja, s ne érintse meg újra.

- Igen - suttogta a nő szinte érthetetlenül.

S ez elég is volt. A lord a tenyerébe vette a lány arcát, mélyen a szemébe nézett. Vanessát megbabonázta a sötét szempár, visszatartotta a lélegzetét, s elveszett, amikor tekintete a férfi ajkaira tévedt. Az arcán érezte a férfi meleg leheletét, amikor Damien közelebb hajolt hozzá, s száját az ajkaira tapasztotta.

Vanessa nem tiltakozott a férfi csókja ellen. Megremegett, ugyanakkor melegség futott át a testén, amikor Damien lágyan szétfeszítette az ajkait, s bársonyos nyelvével erotikus táncot lejtett a széttáruló ajkak között. A férfi csókja olyan lágy volt, hogy Vanessa beleszédült, s alig tudta tartani magát.

Damien az ujjaival lágyan cirógatta a lány nyakának csodálatos ívét, s hirtelen lehúzta a lány válláról a köpenyt, s követelőző ujjai az érzékeny, formás kebleket keresték. A lány akaratlanul összerezzent. Vanessa messziről hallotta a férfi suttogó hangját.

- Ne félj, angyalom.

A férfi megnyugtató hangja jóleső érzéssel töltötte el, s dacos ellenállása alábbhagyott. Amikor Damien lehajtotta a fejét, selymes ajkaival követte ujjai útját, s lágyan csókolgatta a bőrét, a nő szinte eszét vesztette. Visszatartotta a lélegzetét, amikor rájött, a férfi a meztelen kebleit szeretné megcsókolni.

Vanessa összerezdült, amikor a férfi a nyelvével gyengéden becézgetni kezdte az érzékeny, duzzadt mellbimbókat, s hirtelen a lábai között forróságot érzett. Kéjesen megvonaglott, amikor mindaddig ismeretlen érzés kerítette hatalmába. A férfi bársonyos ajkai felfedezték a titkos szegleteket, szétfeszítette a lány ajkait, s követelőző nyelvével a szájába hatolt. Vanessa megremegett, a férfi izmos karjai azonban erősen tartották. A nő halkan felnyögött, s testét átadta a férfinak.

A halk sikoly azonban észhez térítette a lordot. Hirtelen elhúzódott Vanessától, s rekedtes hangon szólalt meg.

- Bocsásson meg, egy pillanatra elvesztettem az önuralmamat.

A férfi finom arcvonásai meglágyultak, amikor a nőre nézett. Vanessa zavarban volt, hiszen egy egyszerű csók még sohasem hozta ennyire tűzbe.

- Azt hiszem, hihetetlenül alábecsülte a vonzerejét, édesem. Ha engem sikerült minden próbálkozás nélkül lázba hoznia, akkor kétségtelen, van érzéke, s fogékony diák lesz.

Vanessa összezavarodott a férfi szavai hallatán, s elfordult. Lángoló arccal s remegő kezekkel gombolta össze a ruháját, s lesütötte a szemét, amikor a férfi kedvesen megsimogatta a kezét, s eltakarta a fedetlen kebleket.

- Talán megtárgyalhatnánk az egyezségünk részleteit - mondta a férfi, miután távolabb húzódott a nőtől. - Szándékaim szerint még ezen a héten elutazom a városból, amint találok társalkodónőt a húgom számára. Szeretném, ha csatlakozna hozzám.

Vanessa hirtelen magához tért, s eszébe jutott, beleegyezett, hogy Lord Sinclair szeretője lesz.

- Vannak tervei arra vonatkozóan, hogy hol telepedjek le? - kérdezte halkan s kelletlenül a lány.

- Nem messze a birtokomtól berendezhetek önnek egy házat - mondta a férfi. A lány azonban habozott, s Damien ajkai cinikus mosolyra húzódtak. - Természetesen biztosíthatok egy kocsit lovakkal, s egyéb kiadásait is fedezni fogom.

- Nem a kocsi miatt aggódom, mylord - utasította el Vanessa a férfit.

- Nem?

- Egyéb körülmények miatt, uram. Ha házat és kocsit bérel nekem, akkor a világ tudni fogja, hogy a szeretője vagyok.

- Valóban - mormolta a férfi -, ahogyan az ilyenkor lenni szokott. Azonban ha van jobb ajánlata, akkor hajlandó vagyok meghallgatni.

- Nemcsak a saját hírnevemre kell gondolnom, hanem a húgaiméra is. Csak szenvedni fognak, s talán helyrehozhatatlan csorbát szenved a becsületük az önhöz fűződő kapcsolatom miatt.

A férfi hideg tekintettel nézett a nőre, hangja szigorú lett.

- Máris alkudozik, angyalom? Ha el akar állni a megegyezésünktől, akkor még mindig nem késő. Egyszerűen csak sétáljon ki azon az ajtón.

- Nem akarok alkudozni, mylord, csak szeretném megismételni az eredeti kérésemet. A húga társalkodónője akarok lenni, s így kisebb feltűnést kelt, ha az ön közelében leszek. Egyébként valóban azt hiszem, hogy a testvére segítségére lehetek.

Damien tekintete megfagyott, de nem utasította el rögtön a lány ajánlatát. Valóban lázasan keresgélt a megfelelő társalkodónő után a húga számára, azonban a körülötte kialakult botrányt is szerette volna lecsendesíteni. Éppen ezért keresett egy szigorú és tiszteletreméltó nevelőnőt Olivia számára, akinek kifogástalanok a referenciái, s az előélete makulátlan. Mégis egy világi nő inkább szimpatikus, s Olivia köreiben elfogadhatóbb lehet. Vanessa Wyndham pedig már ismerte Olivia szomorú történetét.

- Nem vagyok biztos abban, hogy tisztában van az önre váró nehézségekkel - mondta a férfi határozottan. - Olivia teljesen ágyhoz kötött. Elkeseredett, s paralízistől szenved. A társalkodónőjének hihetetlenül türelmesnek kell lennie.

- Megértem az aggályait, mylord, de biztosíthatom arról, tudom, mit vállalok. Mint már mondtam, az elmúlt években én gondoztam betegeskedő anyámat, és neveltem a húgaimat - magyarázta Vanessa, majd csendesen hozzátette. - És remélem, a szolgálataimmal enyhíthetek azokon a sebeken, melyeket az öcsém okozott.

Damien szótlanul az ablakhoz sétált, s lenézett az elegáns főútra, mely londoni birtoka előtt haladt. A húga volt az egyetlen jó ember agyonhajszolt életében. Gyermekkorában magára hagyta, s engedékeny szolgákra bízta a nevelését, mégis azt remélte, hogy mindent helyrehozhat. A férfi bármit megtett volna azért, hogy segítse húga felépülését.

Talán a bájos Lady Wyndhamnak igaza volt, s valóban tudna segíteni Oliviának, s ezáltal a hírnevén sem esik csorba. A lord nem hibáztatta a lányt, amiért meg akarta óvni a húgait.

- Gondolom - mondta a férfi csendesen -, könnyen próbára tehetjük a nevelőnői képességeit. Próbaidőre, talán egy-két hétre a rosewoodi birtokon maradhat, s Olivia társalkodónője lehet. Ha nem működik a dolog, akkor találunk valami más megoldást.

Vanessa nagyot sóhajtott. Ha a Bűn lordjával kialakult szégyenletes kapcsolatát egy társalkodónő álcája mögé tudja rejteni, akkor legalább a becsületéből megment egy keveset.

- Talán - folytatta a férfi rövid gondolkodás után -az lenne a legjobb, ha Olivia előtt titokban tartanánk, hogy ön Rutherford húga. Nem szeretném, hogy az ön jelenléte kellemetlen emlékeket ébresszen a húgomban.

-Természetesen - felelte Vanessa -, de kétlem, hogy a hölgy tisztában lenne a kapcsolatunkkal. Aubrey azt mondta, sohasem beszélgettek családi dolgokról, s a nevünk sem egyezik. A szomszédjai azonban felismerhetnek, s elmondhatják neki, hogy ki is vagyok valójában.

- Nem lesz rá lehetőségük - felelte Sinclair. - Olivia ágyhoz kötött, s senkit sem akar látni.

- Talán egyszerűen azt mondhatná, hogy egy szegény özvegy vagyok, s mindenképpen szükségem volt az állásra.

A lord az órára pillantott.

- Most jut eszembe, elkéstem az ügynökségtől, ahol több jelöltet akartak nekem bemutatni. Éppen akkor akartam indulni, amikor ön megérkezett.

A lány fagyos tekintettel pillantott a férfira.

- Úgy emlékszem, azt mondta, a szabójával van találkozója.

- Elismerem, füllentettem.

- És gyakran csinálja ezt?

- Nem, ezúttal azonban nem akartam lerombolni a rólam kialakult képet.

Vanessa zavarba jött, s indulni készült.

- Nem akarom tovább feltartani - mondta, s felállt.

- Csöngetek egy szolgáért, hogy kikísérje - ajánlotta a lord.

- Magam is kitalálok, mylord.

- A körülményekre való tekintettel bizonyára elhagyhatjuk a hivatalos titulusokat. A nevem Damien.

- Nagyszerű... Damien.

- Szeretem, ahogy a maga szájából hallatszik -mondta a férfi. A nőhöz lépett, s a vállaira tette a kezét. - Ne féljen, édesem - mondta szelíden. - Nem akarom bántani. Egyszerűen csak el akarom varázsolni.

Vanessa elpirult. Lord Sinclair érzéki és elbűvölő férfi volt, ugyanakkor veszélyes. Vanessa biztos volt benne, hogy tönkre fogja őt tenni. A lány válaszra sem méltatta, s elsietett.

Amikor egyedül maradt, Damien az ablakhoz lépett, s a gondolataiba merült. Egy pillanattal később megpillantotta Lady Wyndhamet, amint kisurran a házból, a fejére húzza a köpenyét, s elsiet a kocsijával.

Damien mozdulatlanul állt az ablak előtt. Az agyában furcsa gondolatok cikáztak. Mi az ördög vitte arra, hogy tisztességtelen ajánlatot tegyen egy hölgynek? Az utolsó dolog, amire szüksége volt, egy szerető, aki még inkább összezavarja az életét. S bizonyára nem annak a férfinak a nővérére volt szüksége, aki tönkretette a húga életét.

Damien minden lehetőséget megadott a ladynek, hogy visszautasítsa az ajánlatát, s meghátráljon gyalázatos egyezségüktől. Az asszony azonban határozott volt, Damien pedig örült a szerencséjének, hiszen egy csodálatos nőt fedezett fel, aki bizonyára számtalan gyönyörben fogja részesíteni. A férfi az idejét sem tudta, hogy mikor gyakorolt rá akkora hatást egy nő, mint Vanessa Wyndham. Lecsukta a szemét, s felidézte a nő illatát, bőrének csodálatos ízét. Eszébe jutott az asszony formás, telt keble, az apró bimbók, melyek a férfi érintése nyomán megkeményedtek. Elképzelte, amint a nő meztelenül fekszik mellette az ágyban, selymes, bársonyos teste az övéhez simul, s vágyakozva pillant rá. A férfit a puszta álmodozás lázba hozta, s feltüzelte a vágyait.

- Higgadj le, ember - morogta magának.

Damien azonban tudta, miért érez csillapíthatatlan vágyat a nő iránt. Már hetek óta nem élvezte egy nő szerelmét, s hosszú heteket töltött magányosan vidéki birtokán, ahol sebesült húgát ápolta. A férfi azonban nem szokott hozzá az önmegtartóztatáshoz. Az utolsó nő, aki az ágyában megfordult az elbűvölő Silver Swann volt. Azon a kísérteties éjszakán is együtt voltak, amikor értesült húga balesetéről, s Damien, se szó se beszéd, magára hagyta a nőt. Később utasította a titkárát, hogy küldjön a színésznőnek egy smaragd nyakéket néhány mentegetőző levél kíséretében, s javasolja a hölgynek, hogy találjon magának más védelmezőt. A férfinak azóta sem lehetősége, sem kedve nem volt, hogy megérintsen egy nőt, egészen addig, míg elbűvölő látogatója aznap meg nem jelent.

Mi az ördög annyira különleges rajta, Lady Wyndhamen? Damien nem talált magyarázatot a vágyaira, egyszerűen csak keservesen akarta a nőt. Minden porcikájával érezni akarta őt, csókjaival ismét megízlelni a finom ajkakat, s végigszántani a bársonyos bőrét. Hallani akarta, amint a nő remegő ajkakkal a nevén szólítja, s kedvesen becézgeti őt.

Damien tudta, hogy óriási élvezettel fogja tanítgatni Vanessát, s biztos volt benne, hogy a lány minden vágyát kielégíti majd.

Negyedik fejezet

Vanessa megpróbálta kényelembe helyezni magát Damien utazókocsijában, s hátradőlt a bársonyozott ülésen. Biztos volt benne, hogy hét óra kettesben Damien Sinclairrel próbára teszi majd az idegeit. Lassan elhagyták Londont, s észak felé vették az irányt. Mindketten hallgattak. Vanessa már korán reggel, amikor beszállt a

férfi mellé a kocsiba, észrevette, a lord szívesebben marad csendben. A nő lopva szemügyre vette az útitársát. A férfi kibámult az ablakon, szótlanul figyelte a warwickshire-i tájat, s elmerült a gondolataiban.

Vanessa már századszor csodálkozott el azon, mi késztette arra, hogy könnyelmű alkut kössön egy olyan férfival, mint Damien Sinclair. Tisztában volt vele, hogy a férfi bosszút akart állni a családján, s erre használta fel őt.

Megértette a lord bosszúvágyát, s tudta, a férfi nem akart mást, csak visszavágni annak az embernek, aki elcsábította a húgát. Vanessa azonban megfogadta, hogy Sinclair egy nap bocsánatot fog kérni, amiért arra kényszerítette, hogy ő fizessen testvére bűneiért.

A lord tekintete elsötétült, amint vidéki birtoka közelébe értek. Lassan megérkeztek, Vanessa azonban még mindig keveset tudott arról a lányról, aki mellett szolgálatot kell teljesítenie. Összeszedte a bátorságát, s a lordhoz fordult.

-Ha a testvére társalkodónője leszek, akkor mesélhetne nekem egy kicsit róla - mondta Vanessa csendesen.

Damien meglepetten a nőre nézett, mintha csak akkor tudatosult volna benne, hogy Vanessa is ott van.

- Mit szeretne tudni?

- Milyen a személyisége? Hogy van most éppen? Milyen jelenleg az egészségi állapota? Mindent tudni szeretnék róla.

A férfi keserűen tekintett rá.

-Az egészségi állapota? Nem tud mozogni, megbénult. Nem érez semmit az alsó végtagjaiban, s nem hajlandó elhagyni az elsötétített szobáját, vagy használni azt a rokkantszéket, amit neki készíttettem. S hogy milyen a személyisége? - a lord hangja meglágyult. - Mindig jó természetű gyermek volt, kedves, nagylelkű és jól nevelt fiatal hölgy vált belőle.

Vanessa keserűséget, őszinte féltést és szeretetet érzett a férfi hangjában. Talán tévedett, amikor azt gondolta, sérült húga teher a Bűn lordja számára. A férfi ellágyult tekintete azt sejtette, mélységesen aggódik a húgáért. Furcsa volt arra gondolni, hogy a megszállott nőcsábász lordot a saját örömén kívül más is érdekli.

A férfi előrehajolt, s gondterhelten dörzsölte meg a homlokát.

- Részben felelősnek érzem magam, amiért ilyen állapotban van. Sokkal jobban kellett volna rá vigyáznom - mondta a férfi, majd halkan folytatta. -Csak most jöttem rá, mennyire elhanyagoltam őt. A szüleink egy kocsibalesetben haltak meg, amikor Olivia még csak tízesztendős volt, és én vállaltam magamra a húgom nevelését. - Sinclair szomorú grimaszt vágott. - Mi az ördögöt tudtam volna arról, hogyan kell felnevelni egy ártatlan fiatal lányt? Láttam, tökéletes oktatásban részesült, s felkészült arra, hogy rangjának és vagyonának megfelelően viselkedjen. Én magam azonban alig láttam őt, időm nagy részét a városban töltöttem, s ritkán látogattam haza.

- Most tizenhét éves? - kérdezte Vanessa.

- Tizennyolc, de még nem vezettem be a társasági életbe. Ebben az évben nem vittem el Londonba a báli szezonra, s az udvarnál sem mutatkozott be még.

-Talán túlzottan óvtam őt, s azt gondoltam, még túl fiatal - mondta a férfi, s nagyot sóhajtott. - Nem is gondoltam, Olivia mennyire gyűlölte elszigetelt életét. Nem ismerte a világot, s ez sebezhetővé tette. Az olyan gazemberek pedig, mint az ön öccse, kihasználták az ártatlanságát. Űzött vadként menekült a titkos találkozókra, s mindent elhitt annak a semmirekellőnek. Azt gondolta, szerelmes.

- És mit mondanak az orvosok? - kérdezte Vanessa, s szándékosan elengedte a füle mellett azokat a szavakat, melyekkel a lord az öccsét becsmérelte.

-Azt javasolták, hogy imádkozzunk csodáért -Damien szomorú tekintettel nézett ki az ablakon. -Találtam egy orvost Oxfordban, aki szerint még van remény. A radikális nézetei miatt sokan elítélik, én azonban bízom benne. Talán ő lehet az utolsó reménységünk. A baleset körülményeiből megállapítható, hogy Olivia gerince többszörösen megsérült. Javaslata szerint agresszív kezeléssel a húgom felépülhet, s részlegesen ismét használni tudja a végtagjait. Talán végső kétségbeesésemben kapaszkodom egy sarlatán hitegetésébe. Azonban hajlandó vagyok kockáztatni, ha csak a legcsekélyebb esélyt látom arra, hogy Olivia állapota javulhat.

- Időnként bölcsen tesszük, ha nem az úgynevezett szakemberekre hallgatunk, hanem az ösztöneinket követjük - suttogta Vanessa.

Amikor Damien ránézett, a lány mélyen gyökerező fájdalmat látott a férfi ezüstös tekintetében.

- Ha rajtam múlna, én már megbízatást adtam volna Dr. Underhillnek, Olivia azonban nem engedi, hogy a doktor meglátogassa.

- És miért utasítja el az orvos kezelését? Nem szereti valamiért a férfit?

- Az orvossal nincs semmi gond. A probléma az, hogy Olivia szerint minden próbálkozás felesleges, nem lehet az állapotán javítani. A fizikai sérülések mellett komoly lelki sérülést is szenvedett, s Olivia úgy látja, tönkrement az élete. A baleset óta a hírneve romokban hever, és semmi esélye arra, hogy jól menjen férjhez.

- Hiszen még mindig egy gazdag örökösnő, nem?

-Az igaz, de a gyalázatos botrány mindig kísérni fogja, s kizárja őt bizonyos körökből. Én mindent megtettem, hogy elsimítsam a botrányt. Elterjesztettem, hogy Olivia azért ment a fogadóba, hogy egy kuzinjával találkozzon, de útközben szörnyű baleset érte - a férfi szeme összeszűkült, s halkan folytatta. -Amint tudtam, megkerestem két fiatal barátomat, akik elintézték a fogadást az öccsével, s a szavukat adták, hogy hallgatni fognak az esetről. A pletykák azonban még nem ültek el.

Vanessa megértően bólintott, s nem akart arra gondolni, ami nyilvánvaló volt. Ha egy olyan hírű férfi, mint a Bűn lordja le akar csendesíteni egy botrányt, olyan, mintha olajat öntene a tűzre. Nagyon valószínű, hogy a két úriembert, akik segédkeztek neki, megfenyegette, mielőtt Aubrey keresésére indult volna, hogy anyagilag teljesen tönkretegye.

Épeszű ember nem merne a bosszúálló Lord Sinclair útjába állni, azonban ez nem azt jelenti, hogy a férfi az egész világot le tudná csendesíteni.

- A legnagyobb hiba, amit elkövettem, mégis az volt - folytatta Damien halkan -, hogy nem vettem észre, mennyire kegyetlen volt Olivia egykori dadája. Az a boszorkány csak fokozta Livy szégyenérzetét, azt éreztette vele, hogy mennyire szennyes lett, s még öngyilkosságra is bátorította - mondta keserűen a férfi, s Vanessára pillantott. - Talán megérti, miért tartottam annyira fontosnak, hogy új társalkodónőt találjak a húgom mellé.

Vanessa döbbenten nézett a férfira.

- Igen - felelte suttogva, s mérhetetlen keserűséget érzett, amiért semmirekellő öccse oly sok fájdalmat okozott szegény lánynak. - Megértem, és megígérem, mylord, megteszek mindent, hogy segítsek a húgának.

Damien lassan bólintott, s ismét kinézett az ablakon. Rövid idő múlva Vanessa érezte, hogy a kocsi lassít, letér a főútról, s egy szilfákkal szegélyezett útra fordul.

- Megérkeztünk - mondta a lord.

Amikor a kocsi felkanyarodott a házhoz vezető útra, Vanessa visszatartotta a lélegzetét: csodálatos látvány tárult elé. Rosewood nem csak egy tehetős nemesember otthona volt, hanem pompázatos építészeti műremek is.

A kastélyt körülvevő parkban sötét lombozattal nyúltak az ég felé a gesztenye- és bükkfák, s a kert közepén csillogó víztükrű tó fogadta a látogatót. A hatalmas,

impozáns ház pazar látványt nyújtott. Amikor elhaladtak a tó mellett, Vanessa egy szarvast pillantott meg, mely a tó vízéből ivott. Alig állt meg a kocsi a ház előtt, számtalan szolga futott eléjük. Lord Sinclair kisegítette a hölgyet a kocsiból, s Vanessa orrát megcsapta a kellemes rózsaillat, mely megédesítette a késő délutáni napsütést.

- Bizonyára kimerült a hosszú utazás alatt, Lady Wyndham - mondta a férfi. - Rögtön a szobájába vitetem a csomagjait.

- Köszönöm, mylord, örömmel mosnám le magamról az út porát, aztán szeretnék megismerkedni a húgával. Ha nincs túl késő, teázhatnánk együtt.

Damien összehúzta a szemöldökét.

- Ha ki tudja csalogatni Oliviát egy teára a szobájából, többet ér el nála, mint amit nekem sikerült. Meg fogja látni, annyira keveset eszik, mint egy veréb.

A férfi felvezette a széles márványlépcsőkön, s bekísérte a házba, ahol egyenruhás személyzet várta őket. Lord Sinclair néhány szót váltott egy magas szolgálóval, majd Bellows néven mutatta be Vanessának.

- Lady Wyndhám volt olyan kedves, és beleegyezett, hogy egy időre a vendégünk lesz, és megpróbálja jókedvre deríteni Miss Oliviát.

Bellows mosolygott, s bemutatta az inast, Croftot, és a kövérkés házvezetőnőt, Mrs. Nesbit, aki kedvesen Vanessára mosolygott.

- Megtiszteltetés, hogy vendégül láthatjuk Rose-woodon, mylady.

- Rendszerint a városi szokásoknak megfelelően étkezünk, amikor itthon vagyok - tájékoztatta a nőt Damien -, a vacsorát tehát nyolckor szolgálják fel. Mrs. Nesbit addig felkíséri a szobájába, s amikor elkészült, bemutatom a húgomnak.

Vanessa udvariasan Damienre mosolygott, s követte Mrs. Nesbitet az emeltre. A bőbeszédű házvezetőnő nyájas hangon megállás nélkül csacsogott.

- Szegény Miss Olivia, a jó isten áldja meg, olyan szomorú. Ha tud segíteni annak az aranyos gyermeknek, akkor imánkba foglaljuk a nevét.

Vanessa megtorpant a fényűzően berendezett hálószobája ajtajában. A nehéz arany- és zöldszínű brokát-és damasztfüggönyök, a hatalmas bútorok nem feleltek meg ízlésének, hiszen a lány szerényebb körülményekhez szokott. A szoba óriási volt. Középen míves asztal állt, hozzáillő székekkel. A hatalmas kandalló előtt kényelmes pamlagon lehetett megpihenni, s a szoba távolabbi részén elképesztő méretű lefüggönyözött ágy állt. A fal mellett egy asztalka, rajta frissítővel és néhány üveg konyakkal, a két ablak között lévő kisasztalra pedig ezüst vázában gyönyörű rózsacsokrot helyeztek.

Amíg a házvezetőnő gyorsan ellenőrizte a szobát, s elvégezte az utolsó simításokat, Vanessa az ablakhoz ment, és kinézett. A háromemeletes kastély egy robosztus központi épületből, s két oldalszárnyból állt. A lány ámulva nézte a csodaszép kertet, melyben számtalan rózsaszál illatozott, s a különböző virágokkal teleültetett apró kerteket.

- Milyen gyönyörű - mondta Vanessa álmélkodva.

- Valóban az - felelte Mrs. Nesbit. - Őlordsága nagyon ért a rózsákhoz, az egyszer már igaz.

- Őlordsága? Nem a jelenlegi lordra gondol, igaz?

- Dehogyisnem, mylady.

- Damien Sinclair?

- Nem is más - vigyorgott Mrs. Nesbit. - A kert hihetetlenül elhanyagolt volt, amíg őlordsága nem kezdett el vele foglalkozni. Bizonyára meglepődik, kedvesem, de botanikusok jöttek ide tanulni, és művészek keresték fel a virágoskerteket, hogy itt alkossanak. Nyáron szinte lehetetlen, hogy valamelyik kis ösvényen ne fusson össze egy idegennel, aki vázlatokat vagy festményt készít.

- Elismerem, valóban meglepődtem.
- Nos, pedig így van. Egy vagy két fajtát a lordról neveztek el. Nem mintha ő annyira ragaszkodott volna hozzá. Akárhogy is, a rózsák már a keresztes hadjárat óta jelen vannak a Sinclair családban.

Vanessának eszébe jutott, hogy a kocsi oldalán látott címerben is rózsaszálak voltak.

- Ha megengedi, mylady, hozok meleg vizet, hogy megfürödhessen, s begyújtok a kandallóba, hogy ne legyen ilyen hideg. Akarja, hogy felszolgáljuk a teát?
- Nagyszerű lenne, de előtte szeretnék megismerkedni Miss Oliviával.
- Természetesen, mylady. Azonnal őlordságához vezetem.
- Köszönöm, Mrs. Nesbit.
- Magával hozta a szobalányát?

Vanessa megrázta a fejét. Semmi esetre sem szerette volna elvenni a szobalányt az anyja és a testvérei mellől.

- Ha kívánja, akkor elküldetek Miss Olivia szobalányáért, hogy segítsen önnek felöltözni a vacsorához.
- Nagyra értékelném, köszönöm.

Amikor Vanessa egyedül maradt, az ablakhoz sétált, s elgondolkozva bámult ki a kertre. Damien Sinclair bizonyára még számos érdekes meglepetést tartogat, s a lány nem tudta, aggódjon emiatt, vagy örüljön neki.

Miután Vanessa rendbe hozta magát, a házvezetőnő a főszárnyba vezette egy tágas szobába. A szoba ajtaját nyitva hagyták, de a függönyöket nem húzták el, s odabent félhomály volt. Az ágy mellett Damien üldögélt szótlanul, s a fekvő beteget figyelte. Amikor Vanessa halkan kopogott az ajtón, a férfi erőtlenül felemelte a fejét.

- Jöjjön be - mondta csendesen. - Lady Wyndham, engedje meg, hogy bemutassam önnek a húgomat, Oliviát.

Amikor Vanessa szeme hozzászokott a félhomályhoz, meglátta az ágyban fekvő fiatal lányt. Olivia Sinclair szépsége inkább különös volt, mintsem gyönyörű. A haja a bátyáéhoz hasonlóan ébenfekete volt, az arcvonásai szintén a testvére karakterét tükrözték. A fiatal lány élettelennek tűnt, bőre sápadt volt, arca beesett.

Vanessa kedvesen a lányra mosolygott, igaz, a szíve szinte megszakadt érte.

- Nagyon örülök, hogy megismerhetem - szólt halkan Oliviához, s kinyújtotta a kezét felé.

Olivia nem fogott vele kezet, elfordította a fejét.

- Olivia - szólt a húgára Lord Sinclair.
- Egyedül maradhatok a húgával, mylord? - kérdezte Vanessa.

A férfi szigorúan összevonta sötét szemöldökét, aztán mégis beleegyezett.

- Természetesen, ha kívánja.

Vanessa türelmesen várt, míg a férfi kiment a szobából, leült az ágy melletti székre, s kedves hangon szólt a lányhoz.

- Szerettem volna úgy beszélni magával, hogy a bátyja nincs itt. Olyan félelmetes ember, igaz?
- Sokan gondolják így - mondta Olivia hosszú hallgatás után olyan halkan, hogy Vanessa alig hallotta a szavait.
- És ön mit gondol, Olivia? - próbálkozott kedvesen Vanessa, amikor azonban a lány nem válaszolt, hozzátette. - Persze ön az egész életében ismerte őt, tehát biztosan nem találja félelmetesnek.
- Lady Wyndham - fordult felé Olivia -, tudom, a bátyám a legjobbat akarja a számomra, de nincs szükségem társalkodónőre.

Vanessa a lányra mosolygott, s nyugodt hangon folytatta.

- Talán valóban nincs, s az ön helyzetében bizonyára én is így vélekednék. Nem lehet kellemes, ha egy idegent rásóznak az emberre, viszont remélem, nem leszünk sokáig idegenek egymás számára. Talán megengedhetné, hogy alkalmanként meglátogassam, és beszélgessünk egy kicsit.

- Nem akarok udvariatlannak mutatkozni, de nincs szükségem társaságra.

- Ha így is van, akkor is kérem, viselje el a társaságomat egy időre. Úgy tűnik, több hetet fogok itt tölteni, s rendkívül magányos lennék, ha nem beszélgethetnék valakivel. Valóban annyira nagy probléma lenne, ha időnként meglátogatnám? Nem kell, hogy beszélgessem velem, sőt, észre sem kell vennie. Talán elüldögélhetnénk egymás mellett, mint két idősödő barátnő, akik hajnaltól napestig alig szólnak egymáshoz.

Olivia erőtlenül elmosolyodott, amikor maga elé képzelte a jelenetet, s Vanessában halvány reménysugár gyúlt. Talán egyszer megnyílik előtte a lány, s feloldja a felhalmozódott keserűséget.

- Természetesen előfordulhat az is, hogy kellemesnek találja a társaságomat - tette hozzá Vanessa nyugodt hangon. - Felolvashatok önnek, megfésülhetem a haját, titkokat oszthatunk meg egymással, csupa olyan dolog, amit testvérek tesznek.

Olivia elfordult, s szomorúan jegyezte meg.

- Sohasem volt nővérem.

- Nekem két húgom is van. Emlékeztet is az egyikre, Fannyra. A haja is olyan színű, mint az öné. De a szeme... nem látom, milyen színű. Szürke, mint a bátyjáé?

- Nem, az én szemem kék - mondta Olivia hosszú hallgatás után.

- Ó, milyen csodálatos. Mindig is kék szemet szerettem volna. Az enyém olyan sötét, mint az éjszaka. Az öcsém mindig is heccelt vele, amikor gyerekek voltunk - mondta, Olivia azonban válaszra sem méltatta. - Hoztam önnek egy ajándékot - folytatta, s elővett egy kis csomagot.

Vanessának először sikerült felkeltenie Olivia érdeklődését.

- Egy ajándék? - kérdezte, s felemelte a fejét. -Milyen ajándék?

- Ha elmondanám, akkor tönkretenném a meglepetést, nem igaz?

- De igen, valóban.

Vanessa óvatosan kikötözte a szalagot, s kicsomagolta a csodaszép, arany betűkkel megcímzett, borjúbőr borítású kötetet. A könyv többe került, mint amennyit Vanessa megengedhetett magának, ám mégis megvásárolta, hiszen az ár kevés volt ahhoz képest, amennyivel a családja tartozott a fiatal Oliviának.

Vanessa letette az ágyra a könyvet. Olivia megfogta, ujjaival végigsimította a borítót, a címet azonban nem tudta kibetűzni.

- Gyújtsak lámpát? - kérdezte Vanessa.

- Igen, kérem.

Vanessa meggyújtotta a lámpát, a lángot azonban eltakarta, hogy a lány szeme hozzászokjon a fényhez.

- Ó - suttogta Olivia áhítatosan.

A könyv William Shakespeare szonettjeit gyűjtötte össze. Vanessa azért választotta ezt a kötetet, mert Aubrey elmesélte, hogy Olivia rajong a költészetért.

- Köszönöm, Lady Wyndham - suttogta a lány.

- Gondolja, nehezére esne, hogy Vanessának szólítson?

- Nem... Vanessa.

- Tehát szereti Shakespeare-t?

- Nagyon kedvelem, és ez a kiadás gyönyörű. Nagy becsben fogom tartani az ajándékát, Vanessa.

- Nagyon boldog lennék, ha alkalomadtán felolvashatnék önnek.

- Ön rendkívül állhatatos - mondta Olivia, miután hosszasan fontolgatta Vanessa szavait.
- Meglehetősen. Az édesanyám mindig azt mondja, ez a legnagyobb gyengém - mosolygott Vanessa, s boldog volt, amikor Olivia halvány mosolyt pillantott meg Olivia tekintetében.
- Hol talált ilyen gyönyörű kötetet? - kérdezte lágyan Olivia.
- A Hatchard könyvesboltban, Londonban. Szívesen elviszem, ha legközelebb a városban jár.
- Kétlem, hogy a jövőben bármikor is Londonba utaznék - felelte keserűen a lány.
- A bátyja azt reméli, jövőre elviheti a városba a bemutatkozására - hazudott Vanessa, azonban biztos volt benne, ha Olivia a legcsekélyebb érdeklődést mutatja a társasági élet iránt, Damien tucatnyi bált szervez a számára.

Olivia tekintete megtelt keserűséggel.

- Hogyan vehetnék részt a báli szezonban - kérdezte a lány lehangoltan -, hiszen még járni sem tudok?
- Kedvesem, nem akarok színlelni. El sem tudom képzelni, mennyire nehéz lehet ez önnek, de azt tudom, hogy nem kell egyedül szembenéznie a gondokkal. Mindenki gondoskodni szeretne önről, s ha megengedi nekik, átsegítik a nehezén.
- Feltételezem, Damien elmesélte önnek, mi történt.
- Elmondta, hogy volt egy balesete, melyet egyáltalán nem érdemelt meg.
- Azt gondoltam, haragszik rám, amiért olyan bután viselkedtem.
- Nem, egyáltalán nem - mondta Vanessa fájó szívvel, s a tenyerébe vette Olivia kezét. - Saját magára mérges, amiért nem védelmezte jobban. Én úgy látom, a bátyja nagyon szereti önt, s bármit megtenne, hogy minden jobbra forduljon.
- A bátyám nem szeret engem igazán - mondta Olivia remegő hangon. - Nem is figyelt rám... egészen a balesetemig. Mindig egyedül voltam.
- Tudom, de már megbánta. És nincs egyedül, Olivia. A szolgák tisztelik, s biztosan vannak barátai, akik aggódnak önért.

Egy könnycsepp gurult végig a fiatal lány sápadt arcán.

- Néhány barátom fel akart keresni, de én elküldtem őket. Nem akartam, hogy ilyen állapotban lássanak.
- Ez érthető - mondta kedvesen Olivia. - Ha én az ön helyében lennék, bizonyára én is ugyanígy éreznék. Egyszerűen könnyebb lenne mindent feladni, elhinni, hogy az életemnek vége, a kanapén feküdni, s nem törődni a világgal. Könnyebb lenne... ugyanakkor tisztességtelen.
- Tisztességtelen?
- A bátyjával. Gondolom, fogalma sincs arról, mennyire hibáztatja magát, amiért hagyta, hogy ez a tragédia megtörténjen.
- Nem kellene magát hibáztatnia.
- Sohasem fogja erről meggyőzni. Addig nem, amíg nem tehet valamit, hogy enyhítsen a boldogtalanságán. Szenved maga miatt, Olivia. Ezt akarja?
- Nem - felelte a lány vontatottan. - Nem akarom, hogy Damien miattam szenvedjen.
- Akkor beleegyezhetne, hogy találkozzon az orvossal, akit Damien talált. Ha csupán lassú javulást eredményez a kezelése, akkor is tegye meg az ő kedvéért.

Vanessa szíve szinte megszakadt, amikor a tehetetlen lányra nézett.

- Nos - suttogta Vanessa -, azt hiszem, eleget beszéltem. Nem zaklatom tovább, hagyom pihenni. Szeretné, hogy eloltsam a lámpát, mielőtt elmegyek?
- Nem - mondta Olivia halkan. - Kérem, hagyja így. Szeretném olvasgatni a szonettjeimet.

Vanessa megkönnyebbült, s örömmel töltötte el, hogy a lány olvasni akar. Bízott abban, hogy talán másra is gondol majd, mint az önsajnáltra és a szégyenre. Nehéz feladatnak tűnt, hogy Olivia Sinclairbe életkedvet leheljen, Vanessa azonban elhatározta, hogy nem adja fel.

Órákkal később Vanessa átöltözött a vacsorához. Óriási gonddal készülődött, s végül egy egyszerű, világoskék selyemruhát választott. Ismeretlen volt számára a nőcsábász szeretőjének szerepe, s ezért úgy döntött, inkább szerényebben, mint kihívóan öltözködik.

Amikor végzett, végigsietett a számtalan folyosón, s megkereste a szalont a földszinten. Damien a nyitott ablak előtt álldogált, s a kertet nézte. Vanessa szinte hangtalanul keresztülment a szobán, s megállt a férfi mögött. A férfi hosszú hallgatás után vette észre, hogy a nő mögötte áll.

- Szereti a rózsákat, Vanessa? - kérdezte halkan.

- Nagyon - felelte Vanessa meglepetten, hiszen nem erre a kérdésre számított. - Gyönyörű a kertje.

- Köszönöm, sokat dolgoztam rajta. Megmentettem ezeket a csodálatos töveket a pusztulástól, s újjáélesztettem őket - mondta a férfi, s Vanessára nézett. - Nos, mi a véleménye a húgomról?

- Azt hiszem, igaza volt - felelte Vanessa rövid hallgatás után. - Olivia nagyon zaklatott. Nem csupán a fizikai sérülései miatt, hanem azért is, mert kilátástalannak tartja a jövőjét. Én azonban hiszem, hogy túl korai még a kétségbeesés.

A férfi keserű tekintete a csodaszép rózsaágyásokat fürkészte.

- Olivia imádott a kertben sétálni, most viszont a kert közelébe sem megy.

- Óriási szeretettel gondoskodik a húgáról.

- Ha tehetném, átvállalnám a szenvedéseit, s higgye el, örömmel tenném.

Vanessa elfordította a tekintetét. Nem tudta elképzelni, hogy ez az életerős férfi ágyhoz kötve betegen fekszik.

- Bocsásson meg - mentegetőzött Damien -, milyen udvariatlan házigazda vagyok - Vanessa felé fordult, végigmérte a lányt, s tekintete megpihent a ruha szerény nyakkivágásán. Finoman, elnézést kérőén mosolygott a nőre. - Engedje meg, hogy az ebédlőbe kísérjem, mylady.

Damien udvariasan Vanessa felé nyújtotta a karját, s a két étkező közül a kisebbikbe vezette Vanessát. A súlyos mahagóniasztal hatalmas volt, két hosszú, ezüst gyertyatartó állt a közepén, az egyik végében két elegáns porcelán teríték. Vanessa zavarban volt, amikor leült a lord mellé.

A madeira bor zamatos volt, az étel minden kulináris élvezetet felülmúlt. Az előétel aszpikkal leöntött füstölt lazac volt, az első fogás különleges teknősbékaleves, a főétel pedig borjúhús ragu, sült szarvashús és párolt galamb volt menta szósszal. Köretnek zöldborsót és karfiolt szolgáltak fel. A hosszú nap ellenére Vanessa azonban alig evett az ízletes ételekből. A vacsora alatt csak Lord Sinclair beszélt, s érdekes történelmi eseményeket mesélt a házról, Vanessa azonban egyre csendesebb lett, alig válaszolt, s szinte egy falat sem ment le a torkán. A hívogató desszerthez már hozzá sem nyúlt, meg sem kóstolta a sajtos brióst, az ananászkrémet, a cukorral és fahéjjal meghintett sült mandulát.

- Nem ízlik az étel? - kérdezte Damien szelíden. -Tegyem szóvá a szakácsnál?

- Nem - szólt Vanessa. - Minden nagyon finom.

- Akkor miért nem evett egy falatot sem?

- Magára hagyhatom, mylord? - motyogta Vanessa, s szándékosan nem válaszolta a kérdésre.

- Nem kell ragaszkodnunk a formaságokhoz, ha ketten vagyunk.

Damien intett a szolgálónak, hogy töltse tele a borospoharát, aztán elküldte a szolgákat. Vanessa ideges lett. Kétségtelen volt, hogy a lord diszkréten akarta megbeszélni, milyen szolgáltatásokat vár el tőle.

Vanessa a férfi szemébe nézett, majd tekintete a borospoharára csúszott.

- Ez a taktikája, mylord? Leitat, aztán a maga előnyére használja bódultságomat?

A férfi hosszasan szemlélte nőt.

-Amikor eljön az idő, angyalom, nem lesz szükségem semmilyen italra, hogy elkábítsam - mondta a férfi, s elragadó mosolyát a lányra vetette. - Valójában azt akarom, hogy parancsoljon az érzéseinek. Jobb, ha élvezzük a pillanatot.

- A nyugtalanságom szórakoztatja, mylord? Örömmel tölti el, hogy viccelődhet velem? - kérdezte a nő dühösen.

Vanessa összerezzent, amikor a férfi felállt, a csengőhöz lépett, s csengetett a komornyiknak. Amikor Croft néhány pillanaton belül belépett a szobába, Damien visszaült az asztalhoz.

- Legyen olyan jó, Croft, és küldje be Mrs. Nesbitet.

- Természetesen, mylord - felelte a férfi. - Azonnal küldöm.

Vanessa zavartan várakozott, s kíváncsi volt, a lord miért hívatta a házvezetőnőt.

- Hívatott, mylord? - kérdezte Mrs. Nesbit, amikor belépett az ajtón.

- Magánál van a kulcs Lady Wyndham szobájához?

- A kulcs?

- Igen, feltételezem, hogy a karikán hordja.

- Ó, igen, mylord - mondta a nő, s előhúzta a hatalmas kulcskarikát a köténye zsebéből. - A ház mindegyik szobájához van kulcsom.

- Elkérhetem?

A házvezetőnő megkereste a kulcsot, s átnyújtotta a lordnak.

- Ez az egyetlen kulcs ahhoz a szobához?

- Tudomásom szerint igen.

- Köszönöm, Mrs. Nesbit, ennyit szerettem volna -mondta Damien, s intett az asszonynak, hogy elmehet. Amikor ismét egyedül maradtak, Damien kinyújtotta a kezét Vanessa felé, s a tenyerében ott volt a kulcs. - Ha ettől biztonságban érzi magát, angyalom, akkor *vegye* el a kulcsot.

Vanessa kétkedve figyelte a férfit. Vajon csak játszik vele, s be akarja csapni? A lord azonban komolynak tűnt.

- Megismétlem, Vanessa. Nem kell attól tartania, hogy akaratán kívül az ágyamba kényszerítem - mondta a férfi lágyan. - Számtalan hibám van, de nem szoktam megerőszakolni a nőket. Biztonságban érezheti magát.

Vanessa nagyot nyelt. A csendet vágni lehetett közöttük.

- Vegye el.

- Köszönöm - mondta Vanessa, s ujjai összefonódtak a kulcs körül.

- Én férfi vagyok, s nem ördög - morogta a lord. -Idővel majd ön is elfogadja ezt - nagyot sóhajtott, felemelte a borospoharát, s hátradőlt a széken. - Feküdjön le, angyalom.

- Lefeküdni?

- Egyedül - mondta mosolyogva a férfi. - Egyedül mehet ágyba, én nem követelem, hogy ossza meg velem azt. Várok, amíg ön hív engem a saját ágyába.

Vanessa remegő lábakkal állt fel, s gyorsan az ajtó felé indult, még mielőtt a férfi meggondolhatja magát. Amikor a szobájába ért, becsapta maga mögött az ajtót. Átöltözött, lefeküdt és mély álomba zuhant. Lord Sinclairről álmodott, amint a karjaiba veszi, s megcsókolja. A férfi csókja szenvedélyes, ugyanakkor lágy volt, s egyszerre volt édes és tüzes.

Amikor a lány felébredt, a szobát kellemes rózsaillat töltötte be. A holdfény bevilágított a széthúzott függönyök között, s Vanessa észrevette, hogy valami van a párnáján. Kinyújtotta a kezét, s egy rózsaszálat talált rajta. Egy törékeny, karcsú, bársonyos rózsaszálat. A lány azt hitte, még mindig álmodik. Felemelte a fejét, a szoba másik végébe nézett... s egyenesen Damien Sinclair ezüstös-szürkés szemébe pillantott.

Ötödik fejezet

A férfi kényelmesen elhelyezkedett a hatalmas pamlagon a tűz előtt. A lány figyelte, amint lassan a szájához emelt egy poharat.

- Nem kér egy konyakot, angyalom? - kérdezte a férfi.

Vanessa ráeszmélt arra, hogy nem álmodik. A férfi hangja lágy és érzéki volt, jóképű arcán pedig szemtelen kifejezés ült.

Vanessa rémülten a falnak dőlt, s a nyakáig húzta a takarót.

- Mit akar, mylord?

- Meglepődne, ha azt mondanám, hogy társaságra vágytam? - kérdezte, s a nő meglepettségét látva megrántotta a vállát. - Gyakran előfordul, hogy nem tudok elaludni, főleg a húgom balesete óta. Nem ülne mellém? Olyan kellemesen meleg a tűz.

Vanessa gyorsan kipattant az ágyból, nem akart kellemetlen helyzetben maradni. Magára kapta a köpenyét, nyakig begombolkozott, s közelebb ment a tűzhöz.

- Hogyan jutott be ide? Biztosan van kulcsa a szobámhoz.

- Nem, önnél van az egyetlen kulcs.

- Akkor mégis hogyan?

- Elhinné nekem, ha azt mondanám, hogy van egy titkos folyosó a szobájához? Egyik elődöm építette Cromwell véres uralma alatt, hogy menekülő útvonalat biztosítson önmaga számára. Az apám azonban átjárónak használta a szeretőihez - magyarázta Damien, s fejével az ablakok felé bökött. - El lehet mozdítani az egyik panelt a falban.

Vanessa mérhetetlen dühöt érzett, amiért a férfi becsapta.

-Vallja be, nem érezte jobban magát, amiért azt hitte, hogy biztonságban van tőlem?

-Azt mondta, addig nem jön ide, amíg én nem hívom magát.

- Én azt mondtam, nem kényszerítem arra, hogy megossza velem az ágyát. És valóban nem teszem.

A nő nem tudta, mit válaszoljon. Tudta, a férfinak igaza volt. Damien mosolyogva nézett rá.

- Komolyan gondoltam, amit mondtam, Vanessa. Semmitől sem kell félnie, nem fogom bántani.

- Nem félek magától - vágta rá a nő.

- De nem bízik bennem - mosolygott a férfi erőtlenül. - Nem tagadhatja, a szemei elárulják.

- Őszintén szólva valóban nem bízom önben. Azt gondolom, kevés okot adott arra, hogy ez másképp legyen.

- Meg fogom győzni az ellenkezőjéről. Meglátja, egyszer még bízni fog bennem.

Vanessa kellemetlenül érezte magát, meztelen lába fázott, s azon gondolkozott, hogyan küldje el a férfit.

- De addig is - folytatta a férfi nyugodt hangon -, nem ülne le mellém? Megígérem, nem csábítom el ma éjjel. Csupán arra akarom rávenni, hogy beszélgessen velem egy kicsit - mondta mosolyogva. A nő azonban nem mozdult, a férfi tehát más taktikát választott. -Azért jöttem, hogy megköszönjem.

- Megköszönje? Mégis mit?

- Vacsora után meglátogattam Oliviát, és beleegyezett, hogy Dr. Underhill megvizsgálja.

A harag ellenére Vanessa megkönnyebbült.

- Nagyon örülök.

- Mit mondott neki, amivel rávette?

- Nem túl sokat. Elmagyaráztam neki, mennyire fontos, hogy szembenézzen a problémákkal, s felvegye ellenük a harcot. Elmeséltem neki, hogy önnek bűntudata van, amiért nem tud segíteni neki. Talán úgy döntött, a bátyja kedvéért aláveti magát a vizsgálatoknak, hiszen nem hibáztatja önt a szerencsétlenségért.

- Talán nem, de azt a sok esztendőt, amikor egyedül hagytam s nem törődtem vele, nem tudja megbocsátani. Az elmúlt két hónapban annak szenteltem az időmet, hogy rendbe hozzam a kapcsolatunkat, és segítsek neki - mondta Damien, s megrázta a fejét. - Ön alig néhány percet töltött vele, s elért nála valamit. Rendkívül meglepett, amikor láttam, hogy Shakespeare-t olvas. Úgy hiszem, először vett könyvet a kezébe a balesete óta. Hálával tartozom önnek.

- Ez csak az első, apró lépés volt - magyarázta Vanessa. - Oliviának még igen sokat kell megtennie.

- Valóban hosszú út áll előtte - sóhajtotta Damien kedvetlenül. - Honnan tudta, hogy szereti a költészetet?

- Az öcsém mondta.

Damien tekintete megkeményedett, a férfi azonban elhatározta, nem hagyja, hogy sötét emlékek álljanak közéjük. A pamlag felé intett.

-Megtisztelne azzal, hogy csatlakozik hozzám, Vanessa?

Vanessa rendkívül zavarban volt a férfi közelsége miatt, s inkább a vele szemben lévő karosszéket választotta. Eszébe jutott a legutóbbi alkalom, amikor kettesben voltak, s a kanapén találta magát Lord Sinclair mellett. Emlékei közül megpróbálta kitörölni a lord erotikus csókjait, s nem akart emlékezni arra, a férfi hogyan érintette meg a melleit. A lány összegömbölyödött a székben, s maga alá húzta a lábait.

A szobában csend volt, a lord szótlanul kortyolgatta az italát, s a tüzet bámulta. Vanessa azon kapta magát, hogy a férfit figyeli. A lángok furcsa fényt vetettek az arcára, kiemelték kellemesen férfias vonásait. A lány szíve gyorsabban vert, amikor végigmérte a férfi erős, izmos testét.

- Miről beszélgessünk? - törte meg végül a csendet Vanessa. Hangja alig hallhatóan megremegett, amikor a férfi a szemébe nézett.

- Miért nem mesél magáról?

- Mit szeretne tudni?

A férfi megvonta a vállát.

- Bármit, amit el akar nekem mesélni. Kíváncsi lennék, miért nem találkoztunk korábban. Biztosan járt Londonban.

- Valóban. Az apám két évvel ezelőtt bekövetkezett haláláig a családom minden tavasszal beköltözött a városba.

- Nem hiszem, hogy találkoztunk volna. Arra bizonyára emlékeznék.

- Kétlem, hogy a figyelmét felkeltette volna néhány iskolás kisasszony - mondta mosolyogva Vanessa. - Én azonban, nem tehetek róla, de már hamar ismertem önt. Első báli szezonomban ön többször is megjelent azokon az estélyeken, melyeken én is részt vettem. Az egyik bálon, emlékszem, óriási felfordulást kavart. Valamilyen hölgy

üldözte önt a St. James Street-i klubjában. A botrány legalább egy hétig szolgáltatott beszédtémát a társasági életben.

- Bárcsak ne emlékeztetett volna rá - mondta a férfi grimaszolva. - Azonban öntől sem idegen a botrány. Ismertem a férjét, igaz, nem túl jól. Ha nem csal az emlékezetem, akkor Sir Roger is belekeveredett valamilyen botrányba, mely aztán az életét követelte.

- Megpróbálok nem gondolni rá - mondta Vanessa fintorogva.

- Miért ment hozzá feleségül, ha annyira irtózott az életétől?

A nő elfordította a fejét, s a tűzbe bámult.

- Miért mennek férjhez a fiatal hölgyek? A családjuk kedvéért, természetesen. Nagyon előnyös házasságnak tartották, s az apám ragaszkodott hozzá. Valójában apám reménytelen pénzügyi helyzete miatt. Roger vagyonos ember volt, hiszen akkoriban jutott az örökségéhez.

- S önnek nem volt beleszólása?

Vanessa a férfi felé fordította a tekintetét, s egyenesen a szemébe nézett.

- Önnek van egy húga, akiért mindent hajlandó lenne megtenni. Miért olyan hihetetlen, hogy én ugyanezt akartam tenni a családomért?

- Nem volt más választás, csak Sir Roger?

- Ő tűnt a legjobbnak. Akkoriban még nem indult meg a lejtőn - Vanessa nagyot sóhajtott. - Nem szívesen beszélek a volt férjemről, ha nem bánja. Kellemetlen emlékeket ébreszt bennem, s szeretném elfelejteni azokat az éveket.

- Rendben van. Egyezzünk meg valamiben. A jelenlétemben nem említi az öccse nevét, s én sem beszélek a férjéről - mondta Damien, s belekortyolt a konyakba. Hosszú hallgatás után Vanessa szemébe nézett. - Tehát miután a házassága véget ért, hazaköltözött.

- Igen, s akkor jöttem rá, a családom milyen lehangoló anyagi helyzetben van - Vanessára újabb fájdalmas emlékek törtek. Eszébe jutott a megrázkódtatás, melyet fiatal férjének korai halála miatt érzett, s a döbbenet, amikor napokkal később megszállták Roger hitelezői, s a pénzüket követelték. Az asszony csak akkor jött rá, hogy csapodár férje a hatalmas vagyont elherdálta, szerencsejátékra, s drága szeretőkre költötte. - Őrültségnek tűnt, hogy saját háztartást tartsak fenn. Az apám akkoriban halt meg, s a családomnak szüksége volt rám.

- Az apja lovasbalesetet szenvedett, igaz?

- Igen, vadászat közben ledobta egy ló a hátáról. Honnan tudja?

- A húgom szerencsétlen balesete után nyomoztam a csábítója után, s akkor hallottam. Ha jól tudom, az édesanyja hosszú ideig mozdulni sem tudott.

- Nem, az apám halála óta ágyhoz kötött. Betegsége nem fizikai eredetű, mint inkább lelki természetű. Anyám nagyon szerette az apámat.

Damien körbejáratta a tekintetét a szobában.

- Jól érzi itt magát?

- Igen, egy ideig jól éreztem magam.

- Egészen addig, amíg egy bizonyos hívatlan éjféli látogató nem zavarta meg?

- Pontosan.

- Nem szépíti a szavakat, igaz?

- A körülményeknek megfelelően nincs sok értelme. Figyelmeztettem, hogy nincs sok tapasztalatom, sohasem voltam úriember szeretője. Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, de nem vagyok gyakorlott a kacérkodás és a szerelem művészetében.

- Nem okozott csalódást, angyalszem. Ellenkezőleg, nagyon szeretem az őszinte fiatal hölgyeket.

- Ó, valóban? És már sok hölggyel ismertette meg az őszinteséget? Elismerem, meglepett.

- Értem már. Nem tart jó házigazdának. Megpróbálok megváltozni. Mindamellett, hogy továbbra is megengedem, hogy éles nyelvét hegyezze rajtam, más elfoglaltságot is találunk az ön számára. Szeret olvasni?
- Nagyon - felelte Vanessa határozottan.
-Akkor használja a könyvtáramat, amikor csak akarja.
- Köszönöm, ígérem, szaván fogom.
- És gondolom, lovagol is?
- Igen.
- Akkor válasszon egy lovat az istállómból. Olivia lovai igazán régen mozogtak már - mondta a férfi szomorú tekintettel. - A legkedveltebb elfoglaltsága a lovaglás volt. Gyakran reggeltől estig a nyeregben volt.

Vanessa megérezte a férfi keserűségét, s együttérzőn nézett rá.

- Idővel talán újra nyeregbe száll - mondta, s amikor a férfi nem válaszolt, más témára tért. - Meglepett, hogy szeret lovagolni és olvasni.
- Nagyon sok mindent szeretek, édesem. S higgye el, alig várom, hogy magát is megtaníthassam néhány dologra. Biztos vagyok benne, hogy élvezni fogja.
- Talán ön valóban alig várja, de becsapja magát, ha arra gondol, hogy én is élvezni fogom. Nem minden asszony áhítozik a Bűn lordja után, s nem mindenki kerül azonnal a hatása alá.
- Megsemmisültem - mondta a férfi, miközben sejtelmes szürke fény gyúlt a szemében.
- Kétlem - vágott vissza Vanessa. - Ha valóban megsemmisült volna, akkor nem lenne annyira bőbeszédű.

A férfi önelégülten mosolygott Vanessára. A nő pulzusa gyorsabban vert, s Vanessa úgy érezte, a férfi meghódította. Hibázott, amikor hagyta, hogy a férfi kötekedjen vele. Vanessa még mindig nagyon sebezhető volt, s hamar a férfi érzéki befolyása alá került.

Meglepődött, amikor a férfi felállt, s mélyen a szemébe nézett.

- Ön túl okos, kedvesem. Már látom, sok gondom lesz önnel - mondta a férfi mosolyogva, s lenézett a nőre. - Szívesen csipkelődnék még önnel, de mennem kell, hogy tudjon egy keveset aludni. Hacsak nem akarja, hogy maradjak éjszakára - a nő szótlanul meredt a férfira. - Rendben van. Nagyszerűen éreztem magam. Remélem, megengedi, hogy alkalmanként meglátogassam, s egy-két órára élvezzem a társaságát.
- Ha jól értem, választási lehetőséget kínál nekem?
- Igen, de bizonyára bele fog egyezni. Majd meglátja, Rosewood nagyon magányos hely - mondta Damien, s hangjában keserű tapasztalat csengett.

A férfi kinyújtotta a kezét, s búcsúzóul finoman megcirógatta a lány arcát, majd szó nélkül sarkon fordult, és eltűnt a titkos ajtó mögött. Vanessa az ajtóhoz lépett, megvizsgálta, azonban nem tudta kinyitni. Fáradtan a falnak dőlt, s elgondolkozott Damien Sinclair titokzatosságán. A rózsaszálra pillantott, s zavartan rázta meg a fejét. Felvette az asztalról a bársonyos virágot, az orrához emelte, s lágyan megcirógatta vele az arcát. Még mindig magán érezte Damien érintését, s amikor lefeküdt, a férfi kiismerhetetlen tekintetét és finom arcvonásait látta maga előtt.

Vanessa másnap reggel későn ébredt. Szobáját megtöltötte a reggeli napsugár, s az arany sugarak különös táncot jártak a selyemtapétás falon. Régóta nem érezte magát ennyire kipihentnek. Izgatottan felöltözött, s a földszintre ment reggelizni.

Nem lepődött meg, amikor az ebédlőben sonkával, tojással, lángossal és lekvárral gazdagon megterített asztal fogadta. Egy szolgáló várta, s minden kérését teljesítette. Lopva körbepillantott, s megkönnyebbült, amikor Damient nem látta a közelben.

- Őlordsága korán megreggelizett, s a titkárával van megbeszélése - tájékoztatta Vanessát Croft, a komornyik. - Az úr a rendelkezésére bocsátotta az istállóit, mylady, ha kedve lenne kilovagolni ma reggel.

- Köszönöm, talán kilovagolok. Előbb azonban meglátogatom Miss Sinclairt, s megkérdezem, mit szándékozik csinálni ma.

Amikor befejezte a reggelit, Vanessa az emeletre ment, Olivia szobájába. A lány még mindig ágyban volt, a függönyöket azonban elhúzták, s a szobában nem volt teljes sötétség. Amikor Olivia megpillantotta Vanessát, a szája mosolyra húzódott.

-Azt gondoltam, felfedezem a gyönyörű rózsakertet ma reggel - mondta Vanessa kedvesen -, de szükségem lenne egy vezetőre. Mivel a bátyja elfoglalt, ezért arra gondoltam, talán elkísérne a sétámra.

- Azt akarja, hogy én mutassam meg a kertet? -kérdezte Olivia meglepetten.

-Azt mondták, rajong a rózsákért - mondta Vanessa, s a szoba sarkában lévő kerekes szék felé intett. - Hívok egy szolgát, aki leviszi a földszintre, s aztán majd én tolom a széket a kertben.

- Gyűlölöm azt a széket - mondta mély undorral a hangjában Olivia. - Olyan kiszolgáltatottnak érzem benne magam.

- Elhiszem - felelte Vanessa. - A széknek köszönhetően azonban szabadon mozoghat, s csak erre kellene gondolnia.

- Meglehet - mosolygott Olivia. - Rendben van, ha szeretné, megmutatom önnek a kertet.

- Szüksége lesz egy kendőre, hogy megvédje a bőrét. Olyan erősen süt a nap, pedig még csak június első napja van.

- Június? - csodálkozott Olivia. - Nem is vettem észre, hogy így eltelt az idő. Olyan sokáig voltam ágyban, hogy a napok összefolytak.

Olivia csengetett a szobalányáért, s a segítségével felvette fehér muszlinruháját, piros bársonykabátkáját, vállkendőjét, mely megvédte érzékeny bőrét a hűvös, de napfényes reggeltől.

- Hiányzott a kert - mondta mosolyogva Olivia, amikor a szolgáló beleültette a székbe. A lány nagyokat pislogott, amíg szeme hozzászokott a napsütéshez, s beleszippantott a rózsaillatú levegőbe.

- Akár minden nap kijöhet ide, nem? - kérdezte Vanessa, s a szék mögé lépett.

- Minden nap nem lesz szüksége vezetőre - nézett Vanessára a lány. Kék szemében huncut fény gyúlt.

- Nem, de társaságra igen.

- Ön valóban kitartó, Lady Wyndham.

- Én előre figyelmeztettem. És kérem, hívjon Vanessának.

Bejárták a hatalmas kertet, s minden rózsát megcsodáltak. A kertben nem voltak egyedül. Az ágyások között kertészek dolgoztak, a kerti utakon tudós kinézetű idegenek járkáltak tollal és jegyzettömbbel a kezükben. A ház közelében, az egyik árnyékos fa lombja alatt egy festőművész vetette vászonra a csodás táj szépségét.

Vanessa gondosan elkerülte az idegeneket, s gyakran megállt, hogy Olivia pihenni tudjon.

- Sohasem gondoltam volna - mondta Vanessa -, hogy ennyire bonyolult feladat a rózsafajok nemesítése.

- Valóban az, és Damiené az érdem, hogy újraélesztette a kertet, s híressé tette Rosewoodot. Még Napóleon is hallott rólunk - tette hozzá Olivia büszkén. - Évekkel ezelőtt, amikor Josephine császárné elhatározta, hogy minden élő rózsafajtából telepít a kertjébe, a kertészei nálunk is kutakodtak. A régens-herceg külön engedélyével dolgozhattak a mi kertünkben. S bár Franciaországot tengeri blokád

alatt tartottuk, az admiralitás beleegyezett, hogy a növényeket azonnal továbbítják a császárnénak.

Közel egy órát sétáltak a kertben, amikor Olivia kezdett elfáradni, bár még a kert felét sem látták.

- Szeretne visszamenni a házba? - kérdezte Vanessa. - Nem akarom kifárasztani.

Olivia nagyot sóhajtott.

- Milyen abszurd, hogy még ebben az utálatos székben is kimerülök.

- A bátyja azt mondta, beleegyezett, hogy találkozzon az orvossal. Talán ő javasolhatna néhány módszert, mellyel enyhítheti a fáradékonyságát.

- Kétlem - grimaszolt a lány. - De tudom, ha beadom a derekam, Damien végre békén fog hagyni. El sem tudja képzelni, mennyire bosszantó, hogy mindig ki akar rángatni az ágyamból, s úgy kezel, mintha semmi bajom sem lenne. Időnként azt kívánom, bárcsak visszamenne Londonba.

- Biztos vagyok benne, hogy csak a javát akarja.

- Nem - ellenkezett a lány. - Én csak teher vagyok a számára, s mielőbb meg akar szabadulni tőlem.

Visszafordultak a ház felé, s megpillantották Lord Sinclair magas, izmos sziluettjét, amint feléjük kö zeledik.

- Maga az ördög, személyesen - mondta Olivia, nem titkolt keserűséggel a hangjában.

Damien megtorpant, s fürkésző pillantást vetett a húgára.

- Úgy tűnik, szóhoz sem jutsz a meglepettségtől -állapította meg szárazon a lány.

- Kellemes meglepetés - mondta a férfi, lehajolt, s megcsókolta Olivia homlokát.

A férfi kiegyenesedett, s amikor a tekintete találkozott Vanessáéval, a lány őszinte csodálatot látott a szürke szemekben.

- Dr. Underhill délután érkezik, ha még mindig szeretnél vele találkozni.

- Rendben van, de nincs szükség ilyen kapkodásra. Nem fog ma meggyógyítani, ha egyáltalán képes lesz rá valaha is.

- Nem akarom, hogy megváltoztasd az elhatározásod. S úgy gondolom, az a legjobb, ha a doktor minél előbb megvizsgál téged.

Damien átvette a széket, s maga vitte fel Oliviát az emeleti hálószobájába. Ágyba fektette, majd magára hagyta, hogy pihenjen. A köztük lévő feszültség azonban mindkettőjüket zavarta.

Vanessa szódanul figyelte törékeny kapcsolatukat, s gyanította, egyszerűbb lesz Oliviát meggyógyítani, mint a két testvér közötti ellentétet feloldani.

- Nem hiszem, hogy a fogyatékossága szükségszerűen állandó lenne, mylord - jelentette be a radikális gyógyítási módszereiről ismert Dr. Underhill, amikor órákkal később elhagyta Olivia szobáját.

Vanessa, aki jelen volt a vizsgálat alatt, követte a férfit a szalonba, hogy magyarázatát meghallgassa.

- Nem találtam összeroncsolódott csontokat - folytatta az orvos -, de a sebesült gerinc sérülése komoly lehet. Már kétszer találkoztam hasonló esettel ezelőtt, s mindkét esetben a betegek egy idő után legalább részlegesen használni tudták a végtagjaikat.

- Tehát lehetséges, hogy a húgom újra járni fog? -kérdezte Damien reménykedve.

- Terápiás kezeléssel, s elegendő elhatározással, igen, van rá esély.

Damien lecsukta a szemét, s megkönnyebbülten sóhajtott, mint aki a halál torkából menekült meg.

- Milyen terápiás kezelésre gondol, doktor úr?

- Finom, de határozott fizikai megerőltetésre. Ilyenkor a legrosszabb az, ha ágyban marad a beteg -magyarázta a férfi, s Vanessára pillantott. - Bocsásson meg nekem őszinte szavaim miatt, de a hölgyek gyakran beképzelik, hogy betegek, s elhagyják magukat. Az orvosaik azt javasolják, maradjanak ágyban, holott friss levegőre, s gyakorlatokra lenne szükségük. A betegek az ágyban fekszenek, s azon csodálkoznak, miért nincs jártányi erejük sem.

Vanessa mosolygott az orvos szókimondásán.

- Mint mondtam - folytatta a doktor -, a terápiás kezelés segíthet, de vannak más gyógymódok is. Forró vizes fürdők, masszázs, bármi, ami az idegeket, az izmokat megmozgatja, s megerősíti a hölgy testét.

- Ön szerint mennyi időt vesz igénybe a kezelés?

- Talán néhány hónap múlva ismét érezni fogja a végtagjait. Ha így lesz, tudni fogjuk, hogy a kezelések eredményesek voltak.

- És ha nem?

- Akkor el kell ismernem, hogy ezúttal tévedtem -mondta az orvos, s összevonta a szemöldökét. - Talán néhány hónap túlzottan rövid ahhoz, hogy messzemenő következtetéseket vonjunk le. Esetleg egy vagy két évre is szükség lehet, hogy a gerinc teljesen meggyógyuljon. Segítené a hölgy gyógyulását, ha lenne mellette valaki, aki segédkezik a könnyebb feladatokban, s néhányszor megmasszírozza a végtagjait.

- Ismerek egy asszonyt, aki időnként meglátogatja az anyámat - szólt közbe Vanessa. - Azt mondják, gyógyító keze van.

- Talán megfelelő lehet - bólintott az orvos. - Három héten belül szeretném ismét megvizsgálni Miss Oliviát, mylord, s felírnék neki néhány medicinát.

- Természetesen, doktor úr. Boldogan beszélném meg önnel a kezelés részleteit, de válthatnék pár szót előtte a húgommal?

- Természetesen, mylord.

Damien bement Olivia szobájába, s az ágyhoz lépett. Vanessa látta, hogy finoman megfogja a lány kezét.

- Hallottad? - kérdezte lágyan.

- Igen - felelte Olivia, s szemében halvány reménysugár gyúlt.

Vanessa torka összeszorult, s azért imádkozott, hogy az orvosnak igaza legyen.

Hatodik fejezet

Vanessa felébredt, s egy újabb rózsaszálat talált a párnáján. Lassan észhez tért, kinyújtotta a kezét, s megérintette a bársonyos szirmokat. A különleges, elefántcsont színűrózsa ezüstösen csillogott a holdfényben.

- Ezt a fajtát a Shropahire-i szépségnek hívják -mondta a szoba másik végéből egy ismerős hang.

Vanessa szíve hevesebben dobogott. Felemelte a fejét, s megpillantotta az ismerős szürke szempárt, amint őt figyeli a sejtelmes holdfényben. A férfi ismét a pamlagon feküdt, kényelmes nadrágot viselt, ingujját felhajtotta, s a nyakánál kigombolta. Vanessa számára szinte természetesnek tűnt, hogy felkelt, magára terítette a hálóköntösét, belebújt a papucsába, s leült a férfival szemben.

- Megvizsgáltam a titkos ajtót - vallotta be a nő -, de nem tudtam kinyitni.

- Ha szeretné, megmutatom, hogyan működik.

- Hová vezet a folyosó?

A férfi a nőre nézett, s várt, amíg felemeli a fejét.

- A hálószobámba.

Vanessa a férfi szemébe nézett, a szíve vadul kalapált.

- Úgy tűnik, nem lehet bezárni.

- Valóban. Nincs rajta zár. Tegyen az ajtó elé valamilyen bútort, ha biztonságban akarja érezni magát. De nem kell aggódnia, nem fogom arra kényszeríteni, hogy ossza meg velem az ágyát, ha nem akarja.

- Sokáig kell még várnia - felelte a nő, majd érdeklődése visszatért az ajtóra. - Tud valaki erről a folyosóról?

- Nem, tudomásom szerint senki sem tud róla. Még kisfiú voltam, amikor felfedeztem. Apám hívott meg néhány hölgyvendéget ebbe a szobába. Először egy férjes asszonnyal kaptam rajta.

- Az apja szeretői férjes asszonyok voltak?

- Igen, s attól tartok, igen fiatalon kiábrándultam az őszinte szerelemből.

- Szeretett volna az apjához hasonlítani?

- Isten mentsen tőle - tiltakozott a férfi, s nagyot kortyolt a konyakból. - Az apám semmirekellő ember volt. Ön bizonyára utálta volna... bár talán mégsem. Az apám értett a nőkhöz. Számtalan szeretője volt, amíg egyikük tőrbe nem csalta, s a kedvéért lemondott a többi nőről, köztük az anyámról is - mondta a férfi fájdalommal és keserűséggel a hangjában.

- El kell ismernem, ön más, mint amilyenre számítottam - mondta Vanessa, miután hosszasan vizsgálta a férfit.

- És miért vagyok más?

Vanessa elgondolkozott. Vidéki házában a Bűn lordja teljesen különbözött attól, amit a hírneve alapján a lány sejtett róla. Figyelmes és türelmes volt, szeretettel védelmezte a húgát, s gyengéden bánt vele. A rettegett nőcsábász egyáltalán nem tűnt annyira rossz embernek.

- Egyszerűen más. Nem olyan vad és gonosz, mint amilyennek gondoltam - válaszolta Vanessa zavartan.

- Ritkán rendezek vad orgiákat, és fajtalankodó összejöveteleket az otthonomban - mondta cinikusan a férfi. - Nem kívánok az apám nyomdokaiba lépni, s nem szoktam férjes asszonyokkal kikezdeni.

- Nagyon örülök neki. Komolyan mondom, sok meglepetést okozott nekem. Például a rózsák iránti rajongásával. Elég valószínűtlen, hogy az ön helyzetében, rangjában egy férfi így viselkedjen. Mrs. Nesbit elmesélte, hogyan mentette meg a kertet.

- Sok évvel ezelőtt, még fiatalkoromban a kertészkedés nagyon jó szórakozásnak bizonyult. A rózsák most már kevésbé igénylik a figyelmemet, hiszen kiváló kertészeim vannak, akik mindenről gondoskodnak.

- Bámulatos gyűjteménye van a könyvtárában is. Ma délután volt egy kis időm, s átnéztem a könyveket. Nem számítottam arra, hogy ilyen óriási választék lesz a polcokon. Minden megtalálható a regényektől a politikai értekezéseken át a technikai tanulmányokig.

-A titkáromé az érdem, hiszen a múlt évben ő rendszerezte és katalogizálta a könyveket. A londoni házamban csak szerényebb gyűjteményre volt hely, ezért a könyveim nagy részét ide szállíttattam. Talán ismeri George Haskellt, találkoztak a legutóbb Londonban.

- Igen.

- Szegény George. Nagyon okos fiatalember, s meglehetősen igyekvő. Bizonyára boldogabban állna valaki más szolgálatába. Engem szánalmas vesztesnek tart, bár természetesen nem mutatja ki.

- Vesztesnek tartja? Miért?
- Azért, mert nem foglalom el a helyem a Lordok Házában. George kitűnő beszédeket ír, én azonban nem vagyok hajlandó elmondani őket.
- Miért nem?
- Sohasem érdekelt igazán a politika, ő viszont nem adta fel a reményt, hogy egy nap majd megváltozom.
- A könyvtárban, úgy tűnt, gondosan átolvasták a politikai jellegű könyveket is - jegyezte meg Vanessa. - A titkára olvasta el az összesét?
- Nem, attól tartok én vagyok a bűnös. Sokat olvastam, hiszen mást nem igazán lehet itt csinálni.
- És olvasta Wollstonecraft *Női jogok védelmezése* című könyvét?
- Igen. És ön?
- Igen - mondta a lány kihívóan, hiszen jól ismerte Mary Wollstonecraft lázító hangvételű értekezését, mely szót emelt a nők kiszolgáltatottságával szemben, s tiltakozott a megkülönböztetés ellen. - Sok esetben, amikor a házasságról írt, egyetértettem vele. Elsősorban akkor, amikor a férjek isteni jogait cáfolta meg.
- Valóban volt néhány érdekes megállapítása a férfiak által gyakorolt önkényuralomról és zsarnokoskodásról - mondta Damien. - Bár azt gondolom, nem kell minden szavát elhinnünk.
- Talán - felelte Vanessa.
- El kell ismernem, ön sem olyan, mint amilyennek vártam - mondta a férfi, miközben Vanessát méregette. - Sokkal ártatlanabbnak tűnik, mintha sohasem lett volna férjnél.
- Miért mondja ezt?
- Mert olyan mértéktartón hűvösen bánik a férfiakkal.
- Nem minden férfival.
- Csak velem?
- Úgy gondolom, elég okot szolgáltatott arra, hogy így viselkedjek önnel.
- Talán így van. Mindenesetre orvosolnunk kell majd ezt a problémát.

Vanessa kihallotta a férfi hangjából a fenyegető ígéretet, s újra eszébe jutott, hogy nem érezheti magát biztonságban a férfi mellett. A szeretőjének szegődött , s ennek megfelelően kellett viselkednie. Néhány pillanattal később Damien törte meg a csendet.

- Mindig összefonja a haját, mielőtt lefekszik?
- Általában igen - felelte a nő zavartan. - Miért?
- Csodaszép haja van. Remélem, egyszer láthatom majd, amint szétterül a párnámon, s körbefogja szendélytől vörösen izzó arcát.

A férfi megjegyzése kétségtelenül provokatív volt, s bár Vanessa ügyet sem vetett rá, arca elpirult. A nő minden erejével meg akarta őrizni a higgadtságát. Falakat emelt maga köré, s a férfi nagy erőfeszítések árán bírta csak feltörni. Damien tudta, hogy még hosszú út áll előtte, azonban türelmes volt, s érezte, hamarosan sikerül kicsalogatnia a szépséges hölgyet a bástyái közül.

Damien egyre több időt töltött Vanessa társaságában. Esténként együtt vacsoráztak, s időnként csatlakozott hozzá és Oliviához a szokásos kerti sétájukon.

A gyógyító kezeiről ismert ápolónő hamarosan megérkezett Kentből, s átvette Olivia kezelését, így Vanessa idejének egy része felszabadult. Naponta kilovagolt egy lovászfiú kíséretében, és felfedezte a csodálatos birtokot és a környéket. Gyakran ellovagolt a közeli faluba, Alcesterbe, hogy édességet és csecsebecsét vásároljon Oliviának. A leginkább azonban azokat a ritka alkalmakat szerette, amikor barangolásaira Damien is csatlakozott hozzá.

Vanessa szabadon használhatta a könyvtárat, mely hamarosan a legkedvesebb elfoglaltsága lett. A szoba berendezése fényűző volt, a lányt azonban a bőrkötéses könyvek vonzották a leginkább. Órákat töltött olvasással az ablak előtti pamlagon, majd kibámult az ablakon, s csodálattal szemlélte a rózsakertet.

Amikor levelet írt az anyjának és a húgainak, mindig megemlítette, milyen nagyszerű állást talált a Sinclair házban, mint a fiatal kisasszony társalkodónője. Csak Aubrey tudta a teljes igazságot arról, hogy valójában a lord szeretője.

Mielőtt elutazott, hosszasan vitatkozott Aubrey-val a döntéséről. Az öccse megdöbbent, amikor rájött, a nővére mennyi mindent hajlandó megtenni, hogy megmentse a családját, és töröltesse az adósságát. Vanessa nem kímélte az öccsét, azt akarta, Aubrey legyen tisztában a teher súlyával, melyet meggondolatlan tettével a nővére vállára tett.

A lány gyűlölte, hogy be kellett csapnia a családja többi tagját, s nem mondhatta el Oliviának milyen kapcsolat fűzi Aubrey-hoz. A súlyos bűn ellenére Vanessa őszintén hitte, hogy jót cselekszik, s segít a magányos Oliviának. A nő számára nem volt teher a fiatal lány, s boldog volt, amikor észrevette, hogy a gyógyulás legapróbb jelének köszönhetően Damien és húga kapcsolata javulásnak indult.

Damien azt tervezte, hogy elküldi a hosszú múltra visszatekintő fürdővárosba, Bathba Oliviát, hogy a forró vizes természetes forrásoknak köszönhetően mielőbb felépülhessen. Az út azonban hosszú volt a sérülékeny lány számára, s Olivia nem akarta, hogy fogyatékossága kiderüljön. Damien tehát elhatározta, hogy egy különleges fürdőt épít Rosewoodon a húga számára, s attól kezdve délelőttönként az épület terveivel bajlódott.

Vanessának hiányzott Damien társasága. Kétségbeesett, amikor rájött, hogy nem tudja kiűzni a férfi vonásait a gondolataiból, az álmaiból. A férfi érzékisége mágnesként vonzotta, s nem tudott szabadulni tőle.

Vanessa a második hetet töltötte Rosewoodon, amikor egy reggel elfogadta Damien meghívását, s kilovagolt vele a hatalmas birtokra. Már a kastély körülötti parkban jártak, s Vanessa levegőért kapkodott, amikor megpillantotta a tavat.

- Milyen gyönyörű - suttogta.

- Igen, szinte el is felejtettem - mondta Damien, s megállította a lovát.

- Nem tölt túl sok időt Rosewoodon, igaz?

-Amennyire tehetem, megpróbálom elkerülni -mondta enyhe fintorral a férfi.

- Miért? - kérdezte a nő kíváncsian. - Ha nekem ilyen gyönyörű otthonom lenne, kétlem, hogy bármikor elmennék innen.

- Talán a gyermekkori rossz emlékek miatt él bennem utálat a birtok iránt.

- Milyen emlékek?

A férfi nem válaszolt azonnal. Tekintete a távolba meredt, szemei mérhetetlen szomorúságot tükröztek.

- A szüleim házassága állandó csatatér volt - mondta végül halkan. - Az apám annyira megszállottja lett a szeretőinek, hogy el akart válni az anyámtól. Anya gyűlölte őt ezért.

- Válás? Nem nehéz megszerezni a házasságot felbontó végzést?

- Az angol jogrendszer szerint az apámnak elegendő indoka volt a váláshoz, mivel az anyám ugyanúgy hűtlen volt hozzá, mint az apám őhozzá. Az anyám családja azonban gazdag volt, s elég hatalommal rendelkezett ahhoz, hogy megóvja az anyámat attól a megaláztatástól, mely a bírósági tárgyalással járt - Damien megcsóválta a fejét, amikor az emlékek sorra felidéződtek. - Az anyám számtalan szeretőt sorakoztatott fel, csupán azért, hogy bosszút álljon. Egy nap azonban egy fiatal szépség vette át a helyét az apám mellett, s a házasságuk még csúnyább, még keserűbb lett. Én szerencsés voltam, hiszen egyetemre mentem, s csak ritkán kellett

hazajönnöm. Amikor befejeztem a tanulmányaimat, jelentős örökséghez jutottam, s az apámtól függetlenül berendeztem az otthonomat Londonban. Az apám is Londonban élt, míg az anyám vidéken maradt. Képtelenek voltak ugyanabban a házban élni. - Damien keserűen nevetett, amikor folytatta a történetet. - Furcsa fintora a sorsnak, hogy mindketten ugyanabban a kocsibalesetben haltak meg, amikor egy bál után hazafelé tartottak. Évek óta az volt az első alkalom, hogy együtt vettek részt egy estélyen. Ha teljesen őszinte akarok lenni, be kell vallanom, hogy alig gyászoltam meg őket.

Vanessa a férfi szemébe nézett, s látta a fájdalmat a tekintetében. Damien lepattant a lováról, Vanessához lépett, s lesegítette a nyeregből.

- Ekkor vállalta magára a húga nevelését? - kérdezte Vanessa.

- Igen - mondta Damien, lehajolt, letépett egy fűszálat, s rágcsálni kezdte. - Úgy gondoltam, a jogi kötelezettségvállalás elegendő, s egészen mostanáig eszembe sem jutott, mennyire mellőztem Oliviát. A húgomnak mindene megvolt, amit egy fiatal lány kívánhat: rang, gazdagság, műveltség. De azt sohasem fogja nekem megbocsátani, hogy egyedül kellett felnőnie, s én nem is hibáztatom ezért. Nincs mentségem arra, hogy miért hanyagoltam, talán csak annyi, hogy egyáltalán nem tudtam, hogyan kell felnevelni egy fiatal lányt.

- Talán beszélnie kellene vele.

- S mit mondhatnék neki?

- Olivia nem is tudja, mennyire aggódik érte. Elmondhatná neki, milyen nagyon sajnálja, ami történt, s azt sem tudta, mit tegyen, amikor gondoskodnia kellett róla. Biztos vagyok benne, hogy Oliviának eszébe sem jut, hogy ön bármire is képtelen lenne.

- És azt gondolja, hogy megbocsát nekem? -kérdezte halvány mosollyal az arcán Damien.

- Igen, azt gondolom. Szerintem azt akarja, hogy az igazi bátyja legyen. Ön az egyetlen rokona, de sohasem ismerte igazán magát. Olivia rendkívül magányosnak érezte magát, ön nem foglalkozott vele, a vaskalapos dadája pedig elzárta a külvilágtól. Kétségtelen, hogy a magányosság vezette Oliviát tévútra, s most úgy gondolja, a kerekes szék fogságába esett. Nagyobb szüksége van önre, Damien, mint valaha volt. Még akkor is, ha ezt Olivia ebben a pillanatban nem látja be.

- A legtöbbször nem ismeri be - mondta Damien keserű fintorral az arcán.

- Megkérdezte tőle valaha is, hogy ő mit szeretne?

- Hogyan érti ezt?

-Az ön húga valamelyik nap arra panaszkodott, hogy mennyire nehéz nőnek lenni. A férfiak bármikor lóra szállhatnak, s kaland után indulhatnak, a nők ezzel szemben otthon ülnek, s arra várnak, hogy bemutassák őket a társasági életben. S ön mondta az imént, hogy az otthonuk gyakorta volt családi perpatvarok színhelye. Ön elmenekülhetett, Olivia azonban nem.

A férfi kétkedve nézett a nőre, Vanessa azonban sejtette, hogy elgondolkozik a szavain.

Néhány nappal később ismét Vanessa szobájában üldögéltek a kandalló előtt. Damien konyakot kortyolgatott, Vanessa az aznap esti aranyosan csillogó rózsát csodálta.

- Ha minden este hoz nekem egy szálat - nevetett Vanessa -, akkor nem marad rózsa a kertjében.

- Kétlem, hogy elfogyna a rózsa a kertemben - felelte Damien szemtelenül, s csábítóan mosolygott a nőre.

- Miért hívják a Bűn lordjának? - kérdezte a nő kíváncsian.

- Gondolom, sokan azt hiszik, hogy az apám nyomdokait követtem - mondta a férfi, s válaszával meglepte Vanessát. - Fiatal vadorzó voltam, s forrt a vérem. London megfelelő helyszín volt, hogy számtalan kincsre leljek.

- És később, amikor idősebb lett? Hiszen nem volt többé fiatal, amikor megalapította a Hellfire légiót.

- Egy úriembernek szüksége van bizonyos szórakozásra. Amikor újdonságnak számított, a légió kiváló elfoglaltságot szolgáltatott az unalom ellen.

- És most?

- Attól tartok, az újdonság hamar elveszti az erejét.

Csend telepedett a szobára, mindketten elgondolkoztak. Vanessa gyanította, Damien ugyanattól a betegségtől szenvedett, mint az öccse: túl sok szabadság, s kevés komoly elfoglaltság. Vanessa egykori férje is a szerencsejátékokhoz és a nők felé fordult. Neve ismert volt Londonban, ahol nagyobb lehetőségek kínálkoztak a fiatalembereknek.

- Nem szeretem Londont - jegyezte meg a nő.

- Nem?

- Kellemetlen emlékeket őrzök a várossal kapcsolatban. Házasságom nagy részében ott éltem, s ott lettem özvegy is - mondta Vanessa, s megremegett, amikor eszébe jutottak a fájdalmas emlékek. - Élénken él bennem annak a napnak az emléke, amikor a férjem egyik barátja eljött hozzám, s elmondta, hogy Rogert megölték a párbajban, majd hazahozták a testét... Ezután minden összemosódott. Hál' istennek az öcsém mellettem volt, s mindenben támogatott. Ő intézte a birtokkal kapcsolatos ügyeket, s ő foglalkozott a férjem hitelezőivel - Vanessa hirtelen elhallgatott. - Sajnálom, megegyeztünk, hogy nem beszélek Aubrey-ról.

- Bizonyára nem csupán rossz emlékeket őriz Londonról - mondta Damien, s nem figyelt fel a nő elszólására.

- Nem, talán van néhány szép emlékem is.

- Lefogadom, hogy meg tudnám mutatni önnek a város kellemesebb oldalát is.

- Kétlem, hogy megváltozna a véleményem -mondta mosolyogva Vanessa.

- Sohasem akart valami gonosz dolgot csinálni? -kérdezte a férfi. - Mindig jól nevelt ifjú hölgyként viselkedett?

- Gonosz dolgot? Talán másra gondol, de néhányszor előfordult, hogy semmibe vettem a társadalmi szabályokat. Emlékszem egy bizonyos bálon, amikor Salford bárónő tett egy utálatos megjegyzést... akkor majdnem az arcába öntöttem a puncsomat.

- Ez valóban nagyon gonosz - mosolygott Damien Vanessára. A nő elpirult, elfordult és a tűzbe bámult.

- Miért mondok el önnek ilyen személyes dolgokat? - kérdezte.

- Talán azért, mert én nem akarok ítéletet mondani ön felett?

S ez igaz volt. Vanessa sohasem érezte, hogy a férfi ítélkezne felette, de tudta, hogy Lord Sinclair a titkaira volt kíváncsi, hogy mielőbb az ágyába csalogassa. A férfi stratégiája részben győzelemre vezetett. Vanessa alig kapott levegőt, ha Damien a közelben volt, s amikor ránézett, egész testében megremegett, s a bőre égett a férfi érintése nyomán. A lord türelmes volt vele, Vanessa azonban érezte, hamarosan eljön az idő, s Damien Sinclair a szeretőjévé teszi.

Vanessa három hete volt Rosewoodban, amikor egyik szokásos éjszakai beszélgetésük alkalmával még személyesebb témát feszegettek. Ismét a kandalló előtt üldögéltek, a szobát sejtelmes gyertyaláng világította meg. Damien szürke szemei kíváncsian villantak, amikor kibukott belőle a kérdés.

- Milyen régóta már? - kérdezte lágyan. Vanessa megjátszhatta volna, hogy félreértette a kérdést. Egyáltalán megtagadhatta volna a választ egy ilyen intim, tolakodó kérdésre. A kapcsolatukra azonban a kezdetek óta az őszinteség volt jellemző, s Vanessa nem kerülhette ki a választ.

- Két éve.

- Olyan hosszú ideje?

- Félreismert engem - mondta Vanessa, s lesütötte a szemét. - Elmeséltem az igazságot. Nem vagyok tapasztalt a testi gyönyörökben, s nem volt megszámlálhatatlan szeretőm, csak a férjem.

- És nem élvezte? - kérdezte a férfi alig hallhatóan.

-Nem... egyáltalán nem volt kellemes - a lány elpirult, s szégyellte magát, amiért Damien kihúzta belőle a kényszerű beismerést.

- Engedje meg, hogy kitaláljam - suttogta a férfi. -A férje sohasem szánt rá elég időt, hogy felizgassa. Csak a saját élvezetére gondolt, s az eszébe sem jutott, hogy önnek örömet szerezzen. Ön feszülten, fájdalomra várva feküdt alatta, s megadóan elfogadta, ami magával történik.

A férfi által lefestett kép nagyon közel volt az igazsághoz. Vanessa bólintott, s emlékeiben újraélte a kellemetlen perceket.

- Az én hibám volt - dadogta Vanessa -, de nagyon megbántott.

- Bízhat bennem, Vanessa, én sohasem fogom megbántani.

A nő lassan felemelte a fejét, s Damien tekintetét kereste. A legfurcsább az volt, hogy Vanessa valóban bízott a férfiban. Egyébként miért fedné fel előtte a legféltettebb titkait? Valójában megkönnyebbült, amikor megszabadult nyomasztó terhétől.

- A testi kapcsolat nem feltétlen kellemetlen egy nő számára. Valójában egyáltalán nem volna szabad, hogy kellemetlen legyen.

- Sajnos nekem csak negatív tapasztalatom van. Mivel nem tudtam elviselni az érintését, ezért Roger hidegnek, érzéketlennek tartott engem.

- Átkozott bolond - sziszegte Damien, acélszürke szemei szikrát szórtak. - Vanessa, az ellenszenv, melyet a testi gyönyörökkel szemben érez, egy kellemetlen tapasztalatból fakad, melyet kegyetlen férje miatt szerzett. Sok tapasztalatot kell még szereznie, s tudom, hogy nem lesz hideg és érzéketlen. Biztosan állíthatom, hogy legbelül ön egy forróvérű asszony, s érzem az ősi szenvedélyt, mely kitörni készül.

Vanessa szemébe könnyek tolultak. Oly sok éven keresztül érzett bűntudatot, s arra gondolt, talán ha jobb felesége lett volna Rogernek, akkor a férfi nem kereste volna más nők ágyában a boldogságot. Nem rohant volna a szörnyű végzete felé, hogy vad és felelőtlen életet éljen, s fiatalon meghaljon egy értelmetlen párbajban.

Damien szavai feloldozták Vanessát a bűn alól, s ezért hihetetlenül hálás volt a férfinak.

- Azt gondolja - dadogta erőtlenül -, hogy szenvedélyes vagyok?

- Biztos vagyok benne. Bebizonyítsam? Megmutassam, milyen, amikor egy férfi megkíván egy asszonyt? - kérdezte a férfi, felállt, s magához húzta Vanessát. - Kívánom magát, Vanessa, jobban, mint azt el tudná képzelni.

- Damien...

- Sss. Ne félj tőlem - váltott hirtelen a férfi tegezőre. - Hagyom, hogy te vezess engem - megfogta a nő kezét, s a tenyerét végighúzta az arcán. - Nyugodtan érints meg.

Damien irányította a nő kezét, s hagyta, hogy Vanessa ujjai felfedezzék a testét. A nő behunyta a szemét, végigtapintotta Damien férfias arcélét, izmos mellkasát, feszes hasfalát. Az érzés új volt, mégis ismerősnek tűnt Vanessa számára. Az álmaiban már

megérintette a férfit, tapintotta forró bőrét, s ujjhegyeivel követte szájának finom vonalát.

- Mit érzel?

Vanessát forróság öntötte el, s hiheteden, kínzó vágyat érzett. Lassan kinyitotta a szemét, s bódultan a férfira nézett. Bársonyos szürke szempár nézett vissza rá. Damien azonban nem mozdult. Tudta, mekkora hatalma van a nő felett, s tudta, mennyire érzéki volt. Azonban úgy tűnt, nem akarta leteperni a nőt.

- Nem - suttogta -, még nem állsz készen.

Damien anélkül, hogy levette volna a tekintetét Vanessáról, megfogta a kezét, s lassan, forrón megcsókolta a lány ujjait.

- Nem kínozlak tovább ma éjjel, édesem. Amikor végül megosztod velem az ágyadat, neked ugyanolyan jó lesz, mint nekem - a férfi eleresztette a lányt, sarkon fordult, és eltűnt a titkos ajtó mögött.

A csendes falak között sokáig visszhangzottak a férfi szavai. Vanessa megremegett, ha arra az édes, kínzó vágyra gondolt, melyet a férfi kavart benne. Lenézett az ujjaira, s érezte a férfi égető csókjainak és puha ajkainak a nyomát. A szívében érzett ismeretlen és megmagyarázhatatlan vágyakozás azonban megrémisztette.

Hetedik fejezet

Vanessa sohasem gondolta, hogy Rosewoodon vállalt szerepe könnyű lesz, de arra sem számított, hogy az érzései ennyire felkavarodnak. Rövid idő alatt mindkét Sinclair óriási hatást gyakorolt rá. Damien rabul ejtette, s érzéki varázserejével kelepcébe csalta; a fiatal Olivia pedig őszinte barátjává fogadta.

Vanessát leginkább a Damienhez fűződő érzelmei zavarták. A nő bolondnak tartotta magát, amiért ennyire a férfi hatása alá került, s gyűlölte a lángot, melyet Damien lobbantott a szívében. Azt azonban tudta, s nem felejthette el, hogy a csábítás csak egy játék volt a férfi számára. Vanessa ártatlan áldozat volt, s csupán a kegyetlen bosszú eszköze a férfi kezében.

A fenyegetés ellenére, mely szerint Damien bármelyik nap a szeretőjévé teheti, Vanessa élvezte az életet Rosewoodon. Különösen azért érezte furcsán magát, mert nem kellett állandóan aggódnia valami miatt. Az elmúlt két esztendőben idejének nagy részét azzal töltötte, hogy minden nap azért nyugtalankodott, hogyan ossza be a család pénzét. Damien azonban bármit megtett volna a húgáért, s a pénz nem volt akadály, ha Olivia felépüléséről volt szó. Amikor Vanessa felvetette, hivassanak egy varrónőt és kalap készítőt a kastélyba, hogy Olivia kedvére tegyenek, Damien azonnal beleegyezett. Olivia ugyanis nem volt hajlandó elhagyni a birtokot, még a boltokba sem ment el. Vanessa azonban szentül hitte, hogy javára válhat, ha odafigyel az öltözködésre, s szebbnél szebb anyagok és holmik között válogathat.

- De nincs szükségem új ruhákra - tiltakozott Olivia. - Nem tudom őket hordani, hiszen sehova sem akarok menni.

- Talán nem - felelte Vanessa -, de a húgom, Fanny szerint minden új kalapban jobban érezzük magunkat, s neked egyébként is szükséged van néhány új kendőre a kerti sétáinkra. És még egy fürdőruhára is szükséged lesz az új fürdőbe, melyet a bátyád épített neked.

Amikor a varrónő megérkezett a csodaszép ruhaköltményeivel, a kalapárus a csinos tollas kalapjaival, Olivia azonnal beleszeretett néhány darabba.

- Szerintem Londonban sokkal elegánsabb kalapokat lehet vásárolni, mint itt vidéken - jegyezte meg Olivia, amikor ismét egyedül voltak.

- Nem mindig, és az árak sokkal magasabbak.

- Csodálatos lehet Londonban élni.

- Én magam nem szeretem annyira a várost.

- Nem? Pedig annyi látnivaló van ott, s olyan sok mindent lehet csinálni. Könyvtárakba, múzeumokba, színházba és operába lehet járni.

- Ez valóban nagyszerű Londonban, de én az állandó társasági sürgés-forgásra gondoltam.

- A bálokra és estélyekre? - kíváncsiskodott Olivia.

Vanessa szótlanul bólintott, miközben becsomagolta Olivia egyik új sárga kalapját. A báli szezon alatt nem volt szokatlan, hogy egyetlen éjszakára féltucatnyi meghívást kapott. Amikor olyan idős volt, mint Olivia, őt is izgalomba hozta egy bál, azonban ahogy idősebb lett, már egyáltalán nem bűvölte el a londoni társasági élet, az üresség, a színlelés, az állandó szerepjátszás, a csípős, bosszúvágyó pletykák. Amikor fiatal férje megindult a lejtőn, botrányok és pletykák főszereplője lett, egy-egy estély szinte már elviselhetetlen volt. Vanessa felidézte azokat a végigszenvedett órákat, amikor mosolyt erőltetett az arcára, s eltűrte, hogy összesúgnak a háta mögött. Mégsem akarta erősíteni Olivia magányos elszigeteltségét.

- Egy bál valóban nagyszerű lehet - mondta halkan -, de évek múltán olyan egyformának tűnnek. Mégis úgy gondolom, hogy minden fiatal hölgynek legalább egyszer részt kell vennie egy báli szezonban. Neked is el kellene menned, s akkor lehetne saját véleményed.

- Nem tudom, hogy valaha eljutok-e egy ilyen bálra - mondta Olivia keserűen, ajkai megremegtek. -A korábbi társalkodónőm, Mrs. Jenkins azt mondta, megérdemeltem, ami velem történt, s örülnöm kellene, amiért nem történt nagyobb tragédia.

- Semmit sem érdemeltél meg! - mondta Vanessa erélyesen.

-Nem vagyok benne biztos. Bolond voltam és óriásit hibáztam.

- Nem bolondság szerelembe esni, Olivia. Az egyetlen hiba az volt, hogy a rossz embert választottad.

- Egy szörnyű hiba - egyezett bele Olivia suttogva. Vanessa letette a kalapot, az ágy szélére ült, s megfogta a lány kezét. Olivia könnyes szemmel nézett rá.

- Mit mondott Damien a könnyelműségemről?

- Azt mondta, egy kegyetlen fogadás áldozata lettél, s hogy egy csirkefogó arra kényszerített, hogy megszökj vele - Olivia ajka ismét megremegett, könnyek gördültek végig az arcán. Vanessa jobbnak látta, ha a lány elmeséli fájdalmas tapasztalatát, emlékeit, s nem temeti el magában. - Olivia, nem te vagy az első fiatal lány, akit megtévesztett egy jóképű idegen.

- Valóban megtévesztett és becsapott. Azt hittem, feleségül akar venni. Annyira szerettem volna hinni neki, amikor azt mondta, gyönyörű vagyok, s hogy szeret engem. Annyira vonzó, annyira kedves volt, s a szemei... mindig nevettek. Különlegesnek éreztem magam mellette. És szerette a költészetet. Annyira romantikus volt... legalábbis akkor ezt hittem. Egészen addig a szörnyű éjszakáig.

- Mi történt? - kérdezte Vanessa csendesen. Korábban hallotta már Aubrey verzióját, s Damien is elmesélte, amit a baleset után a szolgáktól és a bámészkodóktól hallott, s egy alkalommal már Olivia is elmondta a saját történetét. A legtöbb részlet azonban még mindig nem volt teljesen tiszta.

- Azt terveztük, hogy Gretna Greenbe utazunk -mesélte Olivia, s felidézte azt a napot, amikor azt tervezték, hogy abba a skóciai kisvárosba mennek, ahol számtalan szökött pár játszotta ki már a törvényeket, s kelt egybe egyetlen tanú jelenlétében. - Borzasztóan ideges voltam, de ugyanakkor izgatott is. A fogadóig az egész utat gyalog tettem meg, nem akartam senkit sem felébreszteni azzal, hogy elhozok egy lovat az istállóból. Már akkor tudtam, hogy valami baj van, amikor megérkeztem. A férfi nem tűnt túlzottan boldognak, amikor meglátott. Kivett egy szobát. Két barátja is a fogadóban volt. Néhány hónappal azelőtt egy összejövetelen találkoztam velük. Szörnyen ravásznak tűntek. El akartam menni, de Aubrey nem akart velem jönni, s azt mondta, hogy megváltoztatta a véleményét a szökésről. Emlékszem, a barátai nevetve kiabálták, hogy megnyerte a fogadást - mesélte Olivia, s szégyenkezve lesütötte a szemét. - Sok pénzt nyert, talán ezer fontot. Először semmit sem értettem, s biztosan nagyon nevetségesnek tűnhettem a kézipoggyászommal a kezemben. A barátai elmondták, hogy Aubrey sohasem akart feleségül venni, s az egész csak tréfa volt. Amikor az egyik férfi felajánlotta, hogy a védelme alá vesz, Aubrey mérges lett, s követelte, hogy kérjenek tőlem bocsánatot. Én azonban nem tudtam tovább hallgatni, sarkon fordultam, és kirohantam a szobából - mondta Olivia, s keservesen felzokogott. - Azt hiszem, amikor a lépcsőhöz értem, megcsúszhattam, vagy keresztülestem a poggyászomon. Emlékszem, még próbáltam elkapni a korlátot... A következő dolog, ami eszembe jut, hogy felébredtem a saját szobámban, és képtelen voltam megmozdulni. Azt mondták, leestem a lépcsőn - mesélte Olivia keserűen, s könnyek szántották végig az arcát. -Soha többé nem hallottam Aubrey-ról.

Vanessa szemét forró könnyek öntötték el, az időpont azonban nem volt alkalmas arra, hogy elmondja a lánynak, milyen kapcsolat fűzi Aubrey-hoz.

- Tehát most már tudod, miért nem jelenhetek meg társaságban - suttogta Olivia.

- Értem, miért gondolod, hogy a világ számodra véget ért, Olivia. Valójában azonban túl jutsz rajta, mint én a házasságomon. Nem voltam sokkal idősebb nálad, amikor arra kényszerítettek, hogy feleségül menjek egy férfihoz, és szembesülnöm kellett a botránnyal - mondta halkan Vanessa. - A férjem alig egy év alatt elszórta az örökségét, eladósodott, de ez sem gátolta meg abban, hogy egyik szerelmi afférból a másikba lépjen. Volt idő, amikor azt gondoltam, belehalok a szégyenbe. Még Roger halála is megaláztató volt. Egy másik asszonyért vállalt párbajban halt meg. Egy színésznőért kellett meghalnia.

- Milyen szörnyű lehetett neked.

- Én is így gondoltam - Vanessa megpróbált mosolyogni, de nem tudta elrejteni a keserűséget a hangjában. - Nem tehettem mást, megtanultam élni az életemet, s meg sem hallottam a pletykákat. Higgy nekem, kedvesem, ez a botrány is el fog múlni. Nem szabad elbújnod. Ha bezárkózol, s rejtőzködsz azok elől, akik szeretnek téged, akkor csak szenvedni fogsz.

- Damien azt mondja, ő gondoskodik rólam. Bocsánatot kért, amiért hosszú éveken keresztül nem volt igazi bátyám, s arra kért, adjak neki még egy esélyt.

- És mit válaszoltál?

- Igen - felelte a lány, s a szemét törölgette. - Nem akartam rajta kitölteni a haragomat, egyszerűen csak úgy éreztem, csapdába estem. Annyi dolog van, amit nem csinálhatok többé. Korábban önálló voltam, most viszont két szobalány segítségére van szükségem, hogy fel tudjak öltözni, s egy szolga cipel le a lépcsőkön. Annak idején minden nap lovagoltam, ha esett, ha fújt. Most azonban az istálló közelébe sem megyek. És a zene... a zene nagyon hiányzik. Szerettem zongorázni, de nem tudom kezelni a pedálokat.

- Még nem, de talán idővel. Az ujjaiddal semmi gond nincs, igaz? Gyakorolj, hiszen nem szabad elfelejtened a muzsikát. S meglátod, hamarosan eljön az a nap, amikor ismét tökéletesen játszol - biztatta Vanessa Oliviát.

- Talán énekelhetnék is - bólintott lassan Olivia. -Valóban. Mrs. Nesbit elmesélte, hogy angyali hangod van.

- Nos, nem is annyira angyali - mondta szerényen Olivia, s pirulva sütötte le a szemeit.

- Szeretném, ha énekelnél nekem - mondta Vanessa, biztatóan megszorította a lány kezét, s ezúttal Olivia viszonozta a kézszorítást.

- Örülök, hogy eljöttél hozzánk - mondta csendesen.

- Én is - felelte őszintén Vanessa.

Aznap este Olivia megtette az első lépést, hogy visszatérjen a világba, s a társasági életbe. Vanessa és Damien a szalonban voltak, vacsorához készülődtek, amikor belépett a komornyik, s megköszörülte a torkát.

- Mylord, Miss Olivia csatlakozni kíván önhöz és Lady Wyndhamhez a vacsoránál.

Mögötte megjelent Olivia, a kerekes székében ült. Damien azonnal felpattant, arcára aggodalom és meglepetés ült ki.

- Viszonylag jól érzem magam - bizonygatta Olivia. - Vanessa mondta, hogy ideje abbahagynom a bujkálást, s mivel valamikor el kell kezdenem, ezért a ma estét választottam. Ó, kedvesem, attól tartok, nagyon rád ijesztettem.

Damien sokatmondó pillantást vetett Vanessára, mielőtt ismét a húgára nézett volna, s lassan elmosolyodott.

- Megijeszthetsz, amikor csak kedved tartja, édesem - mondta, s a komornyikhoz fordult. - Croft, kérem, bontson egy üveg pezsgőt. Azt hiszem, ezt az eseményt meg kell ünnepelnünk.

Damien valóban meglepődött, amikor a húga csatlakozott hozzájuk, azon viszont még inkább elcsodálkozott, hogy milyen családias és meleg hangulatú volt a vacsora. Amíg a szüleik éltek, minden rosewoodi étkezés komoly erőpróba volt. A hangulat fagyos volt, s egy szót sem szóltak egymáshoz. Azon az estén azonban meghittség s kedvesség hatotta át a levegőt.

A barátságos, meghitt hangulat folytatódott, amikor vacsora után átmentek a zeneszobába. Olivia énekelt, Vanessa pedig azon a zongorán kísérte, melyet Damien vásárolt a húgának a tizenhatodik születésnapjára. Damien rajongással, s növekvő élvezettel figyelte őket. Nem várt ilyen gyors fejlődést Oliviánál, s rendkívül okos döntésnek bizonyult, hogy Rosewoodra hozta Vanessát. A lady neveltetésének és műveltségének köszönhetően nagyszerű társalkodónő lett, s Damien tudta, akár évekig is keresgélhetett volna, akkor sem talált volna senkit, aki ennyire jó hatást gyakorol a húgára. Vanessa néhány hét alatt elérte, hogy Olivia visszatérjen az életbe. Damien hiába próbálkozott hónapokig, a lány meg sem hallgatta.

A férfi hihetetlenül hálás volt Vanessa fáradozásaiért, s a melegségért, melyet otthonába hozott. Hosszú ideje nem emlékezett ilyen kellemes estére, s a napnak még nem volt vége.

Damien féltette a húgát, s ösztönzésére Olivia hamar visszavonult. A bátyja felvitte a szobájába, ahol lefeküdt, s kimerülten aludt el. Damien visszament a szalonba, ahol Vanessa a kanapén üldögélt, s bort kortyolgatott. A férfit melegség öntötte el, amikor megpillantotta a nőt, aki nyugodtnak s elégedettnek tűnt, tekintete álmodozó volt.

Damien heves vágyat érzett, hogy a karjaiban tartsa a nőt, s megmutassa neki az igazi szenvedélyt. A férfi nem akart mást, csak felfedezni a nő rejtett titkait, s megszabadítani a félelmeitől.

- Sokkal hálásabb vagyok, mint gondolná - mondta, amikor belépett a szobába. - Köszönöm, hogy ennyire kedves a húgomhoz.

- Olivia megérdemli a kedvességet, s nagyon könnyű megszeretni - mondta mosolyogva Vanessa.

- Úgy tűnik, élvezi a társaságát.

- Igen, nagyon.

-Akkor nem is annyira kellemetlen, hogy itt kell lennie?

- Nem, egyáltalán nem.

- Kijönne velem a kertbe? - kérdezte a férfi váratlanul. - Van valami, amit szeretnék megmutatni önnek.

- Ilyen késői órán? - kérdezte aggodalommal a hangjában Vanessa.

- Kérem, kedvesem, ne nézzen rám úgy, mintha fenyegetném valamivel. Biztosíthatom, hogy semmi ilyesmit nem tervezek. Az Oliviának épített fürdő hamarosan elkészül. Arra gondoltam, talán szeretné úgy megnézni, hogy a munkások nem zavarják meg.

Vanessa kinézett az ablakon a sötét kertbe, majd végignézett magán. Széles nyakkivágású és rövid ujjú selyemruhája nem nyújtott védelmet az esti hűvös szellőtől.

- Talán le kellene hoznom egy kendőt a szobámból - mondta bizonytalanul a lány.

- Szerintem nem lesz rá szüksége. Az üvegház még ilyenkor is meglehetősen meleg.

- Rendben van - egyezett bele Vanessa. Damien mosolygó szemekkel vezette ki a nőt a kertbe. Az éjszaka hűvös volt, a telihold sejtelmesen világította meg a kis ösvényt, a csillagok pedig ezernyi gyémántként tündököltek a sötét égbolton.

- Hirtelen olyan csendes lett - szólalt meg Damien.

- Nem vagyok benne biztos, hogy helyesen döntöttem, amikor csatlakoztam önhöz.

- Szeretné inkább egyedül megnézni a fürdőt?

- Nem, nem akarok egyedül menni.

- Gyerünk, kedvesem. Nem kell tőlem félnie. Ha akartam volna, akkor valamelyik éjszakai látogatásom során nár az ágyamba vihettem volna. Nem valószínű, hogy most támadom le, amikor bárki felfedezhet minket.

Vanessa összerezzent, mint megannyi alkalommal már, amikor a férfi közelében volt.

- Megérkeztünk - mondta a férfi, amikor a kert végében található üvegházhoz értek. Damien kinyitotta az ajtót, Vanessa azonban nem lépett be azonnal a sötét melegházba. Damien besietett, s meggyújtott egy lámpát. - Nos, ez megnyugtatja?

Vanessát nem nyugtatta meg a gyenge lámpafény. Sőt, amikor megpillantotta a férfi szép, éles arcvonalait, teljesen elbizonytalanodott, s még inkább megrémült, amikor Damien becsapta mögötte az ajtót.

- Ha ennyire fél, akkor javaslom, fegyverkezzen fel - mondta mosolyogva, s egy polc elé lépett, ahol kerti szerszámok voltak. Rövid keresgélés után talált egy vascsövet, s a lány kezébe nyomta. - Talán ez jó lesz. Nyugodtan vágjon fejbe, ha valami meggondolatlant cselekednék.

Damien szemei játékosan villantak, mosolya mögött gyerekes pajkosság rejtőzött. Vanessa elvette a csövet, bár gyanította, hogy hasonlóan a szobája kulcsához, a cső sem szolgált más célt, csak hogy megnyugtassa a lelkét.

Vanessa körbenézett az óriási melegházban: különleges rózsák, egzotikus orchideák, citrom- és narancsfák csodaszép egyvelege fogadta. Odabent a levegő sokkal melegebb, párásabb volt, a házban virágillat és a nedves föld szaga terjengett. Az üvegház végében egy selyemparaván védelme mögött egy csempézett, részben a földbe süllyesztett medence állt, s lágyan kavargott benne a víz.

- Egy igazi vízmelegítő forrósítja fel a vizet - magyarázta Damien -, de új csöveket kell lerakni.

A medencét egyértelműen beteg, rokkant személynek tervezték. A belépő széles volt, s a perem pontosan combmagasságig ért, míg a medencében egy keskeny rámpa vezetett lefelé, hogy a beteg nyugodtan pihenjen a vízben.

- Tehát mit gondol, kedvesem? Ilyesminek képzelte?

- Lenyűgöző, valóban bámulatos - mondta a lány elismerően.

- Bámulatos, hogy ennyire kreatív vagyok? Valóban van tehetségem bizonyos dolgokhoz. Mint látja, a romlott nőcsábászok máshoz is értenek.

- Nem lepődtem meg, hogy képes ilyesmire. Csupán az lepett meg, hogy az eszét és a tehetségét ilyen nagyszerű dologra használja. A legtöbb gazdag nemesember nincs megáldva ekkora alkotókedvvel.

- Remélem, bebizonyítottam, hogy más vagyok, mint a többi úriember ismerőse - mosolygott kedvesen a férfi. Egy fából készült kabinhoz lépett, ahol egy polcon köpenyek, takarók és törölközők sorakoztak. Letette a lámpát egy padra. - Szeretné kipróbálni a vizet? Nagyon kellemes, s meleg.

- Most?

- Ideális az idő, nem gondolja? - mosolygott lélegzetelállítóan a férfi Vanessára. - És ha megtapasztalja, milyen kellemes a víz, akkor rá tudja venni Oliviát, hogy használja a medencét.

Vanessa nem tudta elfordítani a tekintetét. Damien arcátlanul merész volt, s Vanessa reménytelenül a varázsereje alá került.

Damien leült a padra, levette a cipőjét, harisnyáját, s felhajtotta a nadrágját. Amikor felállt, Vanessa tekintete összeszűkült.

- Ne rémüljön meg, nem vetkőzöm le teljesen -mondta, leült a medence szélére, s belelógatta a lábát a vízbe. - Nem jön ide? - kérdezte, s amikor Vanessa habozott, rekedtes hangon hozzátette. - Vegye le a cipőjét és a harisnyáját, Vanessa. Merjen veszélyesen élni. Nem olyan nagy szörnyűség, ha mezítláb van -győzködte kedvesen Damien, Vanessa azonban nem mozdult. - Tudja, mi a gond önnel? Elnyomja magá-ban, s nem hagyja felszínre törni a szenvedélyes asszonyt, aki magában rejtezik.

Vanessa óvatosan levette a cipőjét és a harisnyáját, s a férfi mellé ült a medence peremére. Kissé felemelte a szoknyáját, s meztelen lábát beleengedte a vízbe, mely kellemesen meleg és bizsergető volt.

- Meg kell tanulnia, hogy bízzon bennem.

- Sokkal inkább bíznék egy farkasban - vágott vissza Vanessa.

- Ó, maga gonosz boszorka, megsértette a lelkemet.

- Talán meg kellene kérnie Dr. Underhillt, hogy ápolja az ön szívét is.

- Nem értem, miért viccelődik velem - nevetett Damien. - Én sohasem sértettem meg az ön erkölcseit.

- Nem? Bizonyára bolondozik velem.

- Valóban, egyszer megcsókoltam, de akkor még nem ismertem.

- Nem mondanám, *hogy* most ismer engem.

- Ó, de igen. Sok mindent tanultam önről az elmúlt hetekben. Kedves és nagylelkű, okos és szellemes. És tart a férfiaktól - a férfi vidám hangja hirtelen komoly tónust ütött meg.

Vanessa az ajkába harapott, s nem szólt egy szót sem. Miért volt akkora bolond, hogy felfedte a titkait a férfi előtt?

- Nem kellene, hogy egyetlen keserű tapasztalat befolyásolja az életét - mondta a férfi.

A nő idegesen babrált az ujjaival. Ő nem akart félni a férfiaktól, nem akarta a múlt terhét és házassága sötét emlékeit tovább cipelni, azonban kevés remény volt arra, hogy száműzze gondolataiból a kellemetlen emlékeket.

Úgy tűnt, Damien olvasott a gondolataiban, s halkan mondta Vanessának.

- A legfőbb célom az, hogy segítsek legyőzni a félelmeit.

- Bizonyára nem várja, hogy elhiggyem, hogy önzetlen baráti szeretetből érdeklődik irántam - jegyezte meg maró gúnnyal a lány. - Nem vagyok annyira zöldfülű.

- Nem, természetesen nem. S el kell ismernem, remélem, hasznomra válik, ha nem fél többé. Egy ellenállhatatlan, gyönyörű asszony, aki megosztja velem az ágyát, elég jutalom.

Vanessa érezte, hogy a férfi átható tekintettel vizsgálja, s feltette a kérdést, mely kikívánkozott belőle.

- Kíváncsi vagyok, miért nem akarta eddig, hogy a megegyezésünknek megfelelően a kedvére tegyek, mint a szeretője? Csak kínozni akar? Vagy esetleg így akarja elhúzni a bosszút?

- Nem, nem - tiltakozott a férfi meglepetten.

- Akkor miért?

- Még nem áll készen rá.

- Honnan tudja? - bámult rá Vanessa hitetlenkedve.

- Tapasztalat. Férfiúi megérzés. A legszembetűnőbb jel az, hogy nem szereti, ha megérintik -mondta a férfi, s finoman megérintette a lány arcát. -Ó, fejlődött. Ezúttal nem húzta el az arcát. Talán egy nap majd hallhatom megadó suttogását is.

Damien végighúzta az ujját a lány szájának finom szegletén. Vanessa visszatartotta a lélegzetét, belül azonban érezte, hogy dühbe gurul. A férfi heteken keresztül macska-egér játékot játszott vele, s a nő már nem tudott tovább harcolni ellene, meg akarta adni magát, s megfelelni az alkunak.

- Ha azért hozott ide, hogy elcsábítson - sziszegte -, kérem, siessen, s legyünk túl rajta.

- Azért hoztam ide, hogy megmutassam a medencét - felelte a férfi nyugodt hangon. - Ha el akarnám csábítani, akkor közelebb ülnék... mondjuk ennyire - mondta, s közelebb húzódott a nőhöz. Vanessa az arcán érezte a férfi meleg leheletét. Megdermedt, s arra várt, hogy a férfi megcsókolja. - Tudja, hogy hihetetlenül vonzó asszony? - kérdezte a férfi, s ujjaival végigsimította Vanessa arcát.

A nő mozdulatlanul tűrte a férfi érintését. Behunyta a szemét, s megpróbált ellenállni a kínzó vágynak, melyet a férfi érintése kavart benne. Egy pillanattal később Damien belecsusszant a vízbe, mely nem volt mély, alig ért térd fölé, s még inkább kiemelte dagadó férfiasságát. Vanessa tekintete Damien domborodó nadrágjára tévedt. A férfi minden kétséget kizáróan izgalomba jött.

-Amint látja, teljesen elbűvöl engem - mondta a férfi, amikor észrevette Vanessa pillantását. - Nem bízik bennem, angyalkám?

Vanessa megnedvesítette az ajkait, s a férfira nézett. A szíve a torkában dobogott, s biztos volt benne, hogy Damien minden szívverését hallja.

- Engedje meg, hogy megcsókoljam. Megígérem, amikor akarja, abbahagyom.

A nő némán bámult a férfira, s elszántan próbált ellenállni Damien csábítóan gyönyörű ajkainak. Vanessa akarta, kívánta a férfi csókját, s ostobaság volt azt gondolnia, hogy elmenekülhet a vonzereje elől.

- Édes szirénem, hagyd, hogy... - suttogta a férfi, lehajolt, s ajkait a lány ajkaira tapasztotta.

Vanessa felsóhajtott. Damien forró ajkának különleges íze volt, s a nő teljesen megadta magát. A férfi finoman szétfeszítette Vanessa ajkait, s nyelve annak szájába

nyomult. Lassan közelebb húzódott, s a testét a lányhoz nyomta. Vanessa megrémült, amikor a férfi finoman a vízbe húzta. A lány megpróbált ellenállni, azonban érezte, hogy milyen forró s nedves lett.

- Ne félj tőlem, édesem. Add meg a testednek, amit akar.

S hiába volt minden ellenállás, a férfi érintésére Vanessa hamarosan megtört, s teste vágyakozva simult Damienhez. Gyengének és erőtlennek érezte magát, s vágyakozva sóhajtott fel. S a gyönyör érzése Damien érintése nyomán csak nőtt, s a nő szenvedélyesen omlott a férfi ölelésébe.

Egy hosszú pillanattal később azonban a férfi visszahúzódott, s kibontakozott az ölelésből. Kemény arckifejezése meglágyult, kisimított Vanessa arcából egy hajtincset, s lecsillapította a vágyát.

- Bocsáss meg, angyalom - mondta.

- Bocsássak meg? - suttogta remegő hangon Vanessa. - Én sohasem tudtam...

- Mit? Hogy a szerelem ennyire élvezetes lehet? Hogy ennyire édes tüzet érezhetsz?

-Igen...

- Sokkal több szenvedély van benned, csak fel kell fedezned. Nagyon élvezni fogom az oktatásodat, édesem - Damien lehajolt, s forró leheletével Vanessa arcát cirógatta. - Vanessa, azt akarom, hogy megismerd az édes élvezetet, hogy felfedezd a rejtelmes titkokat férfi és nő között... - Damien hirtelen elhallgatott, s finoman eltolta magától Vanessát. - Vissza kellene mennünk a házba, mert később talán már nem tudok uralkodni magamon.

Damien kisegítette Vanessát a medencéből, miközben a lány a saját nyugtalanságával küzdött. Tulajdonképpen ő követelte a férfitól, hogy csábítsa el, Damien azonban az utolsó pillanatban mégis visszavonult. A lányt kínozta a kielégületlen vágyakozás, s ismeretlen érzésekkel küzdött. Felállt, kisimította a ruháját, felvette a harisnyáját és a cipőjét, s szó nélkül követte Damient a titkos folyosón át a házba.

- A hálószobád - mondta Damien, s megállt tolóajtó előtt. - A folyosó a nappali szoba melletti falban megy tovább, s az én hálószobámhoz vezet.

Damien szótlanul eltolta a Vanessa szobájába vezető titkos panelt, s megmutatta, hogyan működik az ajtó.

- Nem akarsz maradni? - kérdezte Vanessa.

- Nem bízom magamban - felelte Damien, arcán édesen szomorú mosollyal. - Nagyon, nagyon akarlak téged, angyalom. Jobban, mint azt te el tudnád képzelni. Hajlandó vagyok azonban addig várni, amíg te is akarsz engem. Amikor készen állsz rá, nem kell eljönnöm hozzád. Te fogsz megkeresni engem - mondta, aztán sarkon fordult, s magára hagyta Vanessát.

Vanessa belépett a szobájába, fel-alá járkált a sötétben, s a röviddel azelőtt történtekre gondolt. Hiába küzdött, nem tudta elfelejteni Damien izmos testét, csókjainak varázslatos ízét, s a kínzó vágyat, melyet a férfi érintése ébresztett benne. Heteken keresztül hadakozott Damien férfiassága ellen, aznap este azonban elvesztette a csatát, s nem érzett emiatt bűntudatot.

Vanessa lehunyta a szemét, maga előtt látta Damien arcát, s gyötrelmes vágyakozás fogta el, mely teljesen idegen volt a számára. A férfi furcsa, csodálatos, ugyanakkor rémisztő világba vezette el, a mennyország egy aprócska szegletébe, s megmutatta, milyen reménytelenül akarhat egy nő egy férfit. S mennyire reménytelenül akarhat Vanessa valakit.

Vanessa megrázta a fejét, s beleremegett a gondolatba. Őszintén akarta a férfit. Azt akarta, hogy Damien felfedje a rejtelmes titkokat, mint ahogyan azt ígérte. Az arcát a

párnába temette, s eszébe jutottak a férfi szavai. Amikor készen állsz rá, nem kell eljönnöm hozzád. Te fogsz megkeresni engem.

El kellene mennie hozzá?

Vanessa szíve vadul kalapált. Mi történne, ha elmenne hozzá? Megremegett, s különös érzések kavarogtak benne. Mi lesz, ha valóban olyan érzéketlen és hideg, mint ahogyan attól mindig is félt? S mi lesz, ha mégsem az? Mint egy álomban, Vanessa kibújt a takaró alól, az ajtóhoz lépett, mely a titkos folyosót rejtette, s kinyitotta. A szíve a torkában dobogott, amikor megindult Damien hálószobája felé.

Nyolcadik fejezet

Vanessa a keskeny folyosó végéhez ért. A szíve a torkában dobogott, amikor megpillantotta a titkos ajtót, mely pontosan olyan volt, mint az övé. Elfújta a gyertyát, habozott, majd benyitott az ajtón.

A szoba közepén álló hatalmas ágyban Damien mozdulatlanul feküdt, árnyéka ezüstös fénnyel verődött vissza a falról. Úgy tűnt, mintha aludna. A férfi a feje alá tette a kezét, s a testét csak egy vékony lepellel takarta be. Vanessa azonban tévedett. A férfi átható tekintete rászegeződött, s a szoba sejtelmes csendjében tekintetük összefonódott.

- Felébresztettem? - suttogta Vanessa. Damien lassan felkönyökölt.

- Nem, nem aludtam, de bizonyára álmodom. Egy álom vagy, angyalom?

- Nem, nem vagyok álom - felelte Vanessa remegő hangon.

- Közelebb jönnél? - kérte a férfi gyengéden. -Nem akarlak elijeszteni, s ezért inkább nem mozdulok meg.

A nő közelebb lépett az ágyhoz, miközben a szíve vadul kalapált, s minden lélegzetvétele visszhangzott a szobában. A közelség gyötrelmesen édes felismeréssel járt: a férfi meztelenül feküdt az ágyban. A lepedő testének alsó felét takarta, izmos mellkasát, lapos hasát és keskeny csípőjét azonban semmi sem fedte. Amikor Vanessa közelebb lépett, Damien lehúzta maga mellé az ágyra.

A férfi egy hosszú pillanatig szótlanul figyelte a nőt. Időt akart adni neki, hogy ismét átgondolja a döntését, hiszen az éjszaka után nem lesz visszaút.

- Gyönyörű a hajad - mondta, s játékosan a kezébe vett egy tincset. - Sokszor álmodtam arról, hogy a párnámon szétterül, akár egy legyező.

Vanessa nem válaszolt, szótlanul bámulta maga elé.

- Megijesztelek? - kérdezte a férfi, s finoman megcirógatta a nő karját.

- Igen, talán egy kicsit.

- Te is megijesztesz engem... a szépségeddel, az ártatlanságoddal.

Damien megfogta Vanessa kezét, meztelen mellkasára tette, s a lány kitapinthatta vadul kalapáló szívét.

- Érzed a szívverésemet, édes? Érzed, mennyire felgyorsul, ha megérintesz? - kérdezte. Vanessa nem válaszolt, s suttogva folytatta. - Nem sürgetlek, Vanessa. Nem kell félned tőlem - nyugtatta a férfi. - Azt fogjuk tenni, amit te akarsz, s nem többet.

Vanessa továbbra is mozdulatlanul figyelte a férfit, aki izmos testének minden idegszálával rá figyelt, s tudta, hogy igazat mondott. Ezen az éjszakán a nő diktált.

- Nem tudom mit kell tennem - dadogta Vanessa. - Megmutatja nekem?

- Érints meg, Vanessa - biztatta a férfi, s a mellére tette a lány kezét.

Szelíden irányította, s a finom ujjak kezdetben bizonytalanul, majd egyre nagyobb kíváncsisággal fedezték fel a férfi testét. Damien izmai kemények, mégis simák voltak az ujjai alatt. Vanessa végigsimogatta Damien testét, keskeny derekát, lapos izmos hasát... s amikor ujjai a férfi hímvesszejéhez jártak közel, a lány hirtelen visszahőkölt. Damien lassú mozdulattal lehúzta a lepedőt, s meztelen férfiassága hívogatóan ágaskodott izmos combjai között.

- Én is ember vagyok, kedvesem - mormolta. -Hús és vér, mint te. Érezz engem, édes. Érzed, mekkora hatalmad van felettem, s milyen hamar izgalomba hozol?

Damien megfogta a nő kezét, s ujjait erősen pulzáló férfiasságára tette. Vanessa visszatartotta a lélegzetét, amikor ujjait végighúzta a hatalmas, lüktető húsdarabon, s kellemes érzés töltötte el.

- A férfiasságom a gyönyör eszköze is lehet, s nem csak a fájdalomé, Vanessa. Megígérem neked, bebizonyítom, milyen csodákra képes - magyarázta a férfi, s hirtelen elengedte a nő kezét. - Most te jössz, angyalom. Bármit megtehetsz velem, teljesen kiszolgáltatott vagyok.

Vanessa bizonytalan ujjakkal érintette meg ismét Damien férfiasságát, s lágyan fel-alá járatta rajta az ujjait.

- Igen, édesem... - mormolta a férfi -, érints meg. Vanesssa növekvő bátorsággal húzta végig a kezét a

meredező péniszen, s a végén összezárta az ujjait. Damien lehunyta a szemét, s hangosan nyögött egyet. Vanessa azonnal visszahúzta a kezét.

- Esetleg sérülést okoztam?

Damien halkan felnevetett.

- Sérülést? Valóban, egy kellemes sérülést. Az érintésed megőrjít, könyörgöm, ne hagyd abba.

A nő az ajkaiba harapott. Szinte megrészegítette az érzés, hogy ekkora hatalma van a férfi felett, s bár még habozott, egyre bátrabban nyúlt az érintése nyomán megremegő férfiassághoz.

Hamarosan Damien átvette az irányítást, a gyengéden megérintette a vékony hálóingen kérészül a nő formás kebleit. Vanessa felsóhajtott, amikor mellbimbója megkeményedett a férfi érintése nyomán.

- A hálóinged, angyalom - suttogta rekedtes hangon a férfi. - Nem vennéd le?

Vanessa megdermedt a gondolatra, hogy lemeztelenedjen a férfi előtt, de aztán eszébe jutott Damien ígérete: semmit sem tesz a lány akarata ellenére, s ez megnyugtatta. Kissé megemelte a testét, lehúzta az inget, s szabadon hagyta csodálatos kebleit. Látta a Damien tekintetében gyúlt fényt, s hallotta a férfiból kiszakadó kéjes sóhajt. Vanessa kislányosan elpirult, s kezével megpróbálta elfedni feltárulkozó meztelenségét.

- Ne, ne takard el magad - mondta Damien, s elhúzta a lány nő. - Látni szeretnélek. Gyönyörű a melled, édes. Formás, selymes, s olyan, mint egy csodaszép rózsaszál. Nem kell szégyelned őket - s amikor Damien megérintette, Vanessa mellei megkeményedtek, bimbója hegyesen ágaskodott.

- Gyere közelebb, édes - kérte, s lehúzta maga mellé a nőt, Vanessa megkeményedett melle a férfi mellkasának feszült. A nő azonnal megdermedt. -Csak feküdj mellettem egy percet - suttogta a férfi. -Érezni akarom a közelségedet, s a karjaimban akarlak tartani.

Damien kinyújtotta a kezét, s tenyerébe vette a nő kemény mellét, s hüvelykujját végighúzta a megkeményedett mellbimbókon. A simogatástól különös, forró hullámok járták át Vanessa testét, de összerezzent, amikor Damien elképesztően merev férfiassága a hasához simult.

- Akarod, hogy abbahagyjam? - kérdezte rekedtes hangon a férfi.

- Nem... ne hagyd abba.

A férfi a tenyerébe vette a lány arcát, s lágyan, édesen megcsókolta a vértől duzzadó ajkakat. Egy pillanattal később ajkai Vanessa nyakát csókolgatták, s kezével bebarangolta a nő testét, s minden apró részletet végigsimított. Vanessa beleremegett, amikor Damien forró tenyerébe vette a melleit, s finoman becézgette a rózsaszín bimbókat. A férfi tapasztalt kezekkel körözött a mellbimbókon, s hihetetlen pontossággal fokozta a vágyát. Vanessa kis híján az eszét vesztette, amikor Damien óvatosan a hátára döntötte az ágyban, s a fogai közé vette a meredező bimbókat, s csókolgatta, szívta, ízlelte az édes gömböcskéket.

Vanessa felnyögött, amikor a férfi finoman cirógatta a mellei közötti kis gödröcskét, s hasának vonalát, de váratlanul érte, amikor Damien a combjai közé nyúlt. Megdermedt, s védekezően a férfi vállanak támasztotta a kezét.

Damien felemelkedett, s a nő szemébe nézett.

- Bízz bennem, Vanessa. Együtt a csillagokat is elérhetjük.

- Nem tudom, hogy...

A férfi csókkal csitította el.

- Ne ellenkezz, hiszen te is vágysz rá.

Vanessa valóban vágyott az érintésre. Leküzdötte szégyenérzetét, megadta magát, és széttárta a lábait. A férfi a combjai között rejlő forró nedvességbe nyúlt, s a lány felnyögött az érintése nyomán. Vanessa síkos volt a vágytól, s önkéntelenül mozgatatta a csípőjét, amikor a férfi finom, hosszú ujja belehatolt.

- Látod - mondta Damien -, a tested nekem adja a nektárját.

Damien ujjai újra és újra behatoltak a szűk forróságba, s a lány lélegzetvisszafojtva figyelte a testében fokozódó vágyakozást. A csodálatos ujjak felfedezték a nő legféltettebb titkait, s gyengéden masszírozták az érzékeny pontot, amivel tovább fokozta az élvezetet.

- Készen állsz, angyalom? Be tudsz engem fogadni? - kérdezte a férfi rekedtes hangon. - Azt hiszem, igen... - adta meg a választ a nő helyett.

Damien finoman szétfeszítette Vanessa combjait, s végigsimította a nedves, forró kis háromszöget, majd a nő fölé lendült, s a combjai közé helyezte hatalmas férfiasságát.

Vanessa szinte elalélt Damien súlya alatt, megremegett, s a férfira nézett. A tekintetük összefonódott, s Damien lüktető, meleg férfiasságát a nő nedves nőiességébe illesztette. A két test tökéletesen összeilleti, mintha egymásnak teremtették volna őket.

- A csillagok, angyalom, fenn az égen. Velem tartasz? - kérdezte zihálva a férfi.

Vanessa szemébe könnyek szöktek. Damien annyira finoman tartotta, s a tekintete oly lágy volt...

- Igen - nyögte erőtlenül.

A lány szinte mozdulatlan maradt, érezni akarta a férfit, s akarta, hogy erőtől duzzadó tüzes rúdja megtöltse a testét.

- Közelebb akarok kerülni - suttogta a férfi, s finom csókokkal halmozta el a lány ajkait. - Annyira közel, hogy ne tudjak nélküled lélegezni.

Vanessa megremegett, s érezte, hogy Damien forró merevsége az ő lágy puha rétegeit ízlelgeti, majd óvatosan egyre mélyebbre hatol. Damien a nő hajába túrt, nyelve leküzdhetetlen szenvedéllyel ki-be járt az asszony szájában, s egyre gyorsabban, mélyebben hatolt annak puha húsába. Ezernyi csillag gyúlt az égen, s a szenvedély vad hullámai szinte elsöpörték az összefonódó párt. Vanessa felsikított, s úgy érezte, meghal a férfi karjai között. Damien csókjaival fogta fel a szenvedély hangjait, s hirtelen minden izma megfeszült, amikor a nő titkos rejtekeibe élvezett, s magja megállíthatatlanul spriccelt a termékeny női testbe.

Vanessa hosszú pillanatokkal később is a férfi vállába kapaszkodott, egész teste remegett, s arcán forró könnyek csorogtak alá.

- Angyalom - a férfi a tenyerébe vette a nő arcát, s csillogó szemébe nézett. - Fájdalmat okoztam neked?

- Igen, édes fájdalmat - felelte Vanessa. A könnyei csupán az öröm s a csodálat könnyei voltak, hiszen első ízben tapasztalta meg, milyen az igazi szenvedély, s ez megrémisztette. Óvatosan kibújt Damien öleléséből, s a ruháiért nyúlt. - Mennem kell - suttogta bizonytalanul.

- Miért? - kérdezte a férfi. - Még az egész éjszaka előttünk van.

Damien megígérte, hogy megismerteti az igazi szenvedéllyel, s isten bocsássa meg, Vanessa vágyott a férfi tanítására. A titkos énje, a mélyen belül rejtőzködő asszony a felszínre tört, s aki sohasem ismerte az igaz szenvedélyt, most kívánta a férfi érintését. Vanessa mégis félt. Félt, ha feltárulkozik a férfi előtt, és kiszolgáltattja magát, fájdalmas sérüléseket szerez.

Damien magához húzta a döntésképtelen nőt, s a tenyerével finoman megsimogatta az arcát.

- Maradj velem...

Damien kezei szelíden végigsimították nyakának finom ívét. Vanessa feje erőtlenül a párnára esett, s hagyta, hogy a férfi bebarangolja a testét, melleinek formás vonalát. Érezte, hogy a testében láng gyűlik, s tüzes vágy lesz úrrá rajta. Hogyan volt képes Damien ilyen hamar felkelteni a vágyait? Nem tiltakozott, amikor a férfi eljátszott egy hajtinccsel, s maga mellé húzta az ágyba. Vanessa a férfihoz simult, s érezte a combjai között meredező férfiasságát. Megremegett, s zavartan nézett a férfira.

- Mi a baj, édes? Megijesztettelek?

- Nem, csak azt hiszem, csodálkozom. Roger sohasem tudott... - elhallgatott, s a megfelelő szavakat kereste.

- Mit nem tudott?

- Újra felizgulni. Amikor elélvezett, magamra hagyott. Rendszerint azért imádkoztam, hogy minél hamarabb fejezze be.

Damien tekintete meglágyult, amikor a lányra nézett, s egy ígéretet suttogott a fülébe.

- Azt akarom, feledd el, hogy Roger valaha is létezett. Minden vele kapcsolatos szörnyű emléket el kell feledned. A mai éjszakával kezdjük, s apránként csak szép emlékeket fogsz őrizni - mondta a férfi, miközben selymes kezével s a csókjaival becézgette a nő formás kebleit. Vanessa halkan sóhajtott egyet, haja függönyszerűen terült szét a párnán, s élvezte a férfi érintését. - Vannak férfiak, akik tovább bírják az élvezetet, s vannak, akik hamar izgalomba jönnek -magyarázta Damien. - Ha egy férfi annyira kíván egy nőt, mint én téged, a vágykozás sohasem lankad, s sohasem elégül ki teljesen.

- Kívánsz engem?

- Ah, mindennél jobban - sóhajtott a férfi, s elveszett az asszony illatos hajában. - Melyik férfi tudna ellenállni neked?

Vanessa lassan felemelte a fejét.

- Az első pillanattól, amikor megláttalak a játékbarlangban, kívántalak téged. Hosszú órákon át tudnék veled szeretkezni.

- Órákon át? - kérdezte a nő, hangjába hitetlenkedés és csodálat vegyült.

- Szüksége van bizonyítékra, mylady?

- Nagyon csodálkoznál, ha igennel válaszolnék? -kérdezte Vanessa szégyenlősen.

- Nagyon, kedves, de semmi gond, ha így kívánod - felelte a férfi, s meredező férfiasságára pillantott. -Tegyük próbára a kitartásomat.

A lány lélegzetvisszafojtva figyelt, ahogy a férfiban vágy lángja gyúlt, s forróvérű szeretője testének minden szegletét megcsókolta.

- Engedd meg, hogy megmutassam neked, édes szirénem, milyen sok módon tudlak kielégíteni.

Kilencedik fejezet

Az éjszaka varázslatos volt, de sajnos túl hamar véget ért. Hajnalban Damien visszakísérte Vanessát a titkos folyosón át a szobájába. A búcsúcsók újra felébresztette a nő vágyait.

Vanessa mélyen aludt, s később kelt fel, mint szokott. Egy pillanatig mozdulatlanul feküdt az ágyban, bőrén érezte Damien érintését, maga előtt látta izmos testét, mely az övének feszült, hallotta becéző szavait, miközben újra és újra a csúcsra jutatta.

A férfi megismertette a nőt az elsöprő szenvedéllyel, s elfeledtette vele a félelmeit, fájdalmas emlékeit. Damien kitűnő szerető volt, s mellette Vanessa felfedezte az önmagában rejtező szenvedélyt.

Tulajdonképpen szégyenkeznie kellene, amiért ledér nőszemélyként viselkedett, Vanessa azonban nem érzett bűntudatot. Kötelességtudóan kitartott szomorú házasságában, s boldogtalan volt a férje mellett.

Sohasem tudta, milyen érzés igazi, kívánatos nőnek lenni. Damien azonban ízelítőt adott neki az igazi szenvedélyből, s Vanessa elhatározta: nem utasítja el a testi örömöket, s nem menekül a vágyai elől.

Lehunyta a szemét, a bőrén érezte a férfi illatát, s sohasem akarta lemosni. Azonban nagy napra készültek, s nem akart késlekedni. Damien aznap délután akarta megmutatni Oliviának a fürdőt, melyet az üvegházban épített a számára. Nyughatatlan vágyakozással a szívében felkelt, s csöngetett a fürdővízéért.

Vanessa egész délelőtt nem találkozott a férfival. Damien az utolsó simításokat végezte a medencén, Vanessa pedig Oliviának segített felkészülni a nagy eseményre. Amikor Damien végül megérkezett a húga szobájába, hogy a melegházba kísérje, Vanessa még mindig nem tudott beszélni vele. A férfi ránézett, s lopva váltottak egy bensőséges mosolyt, a férfi egyébként pedig úgy tett, mintha semmi különös nem történt volna közöttük. Vanessa emlékeztette magát arra, hogy Damien nem fogja nagy nyilvánosság előtt elismerni a kapcsolatukat, különösen nem a húga előtt.

Damien két szobalány és Vanessa kíséretében levitte a húgát az üvegházba. Olivia meglepődött, amikor megpillantotta a gőzölgő fürdőt a csodaszép rózsaszálak között.

- Ó, Damien, nagyon köszönöm - mondta őszinte csodálattal a hangjában, s a medence széléhez irányította a székét. - Annyi gondot okozok neked.

- Egyáltalán nem. Miért nem próbálod ki, hogy lásd, megfelelő-e a tervezés? - kérdezte, s megmutatta, hogyan tud belemenni a medencébe. Vanessa felemelte a lány szoknyáját, így Olivia megfordulhatott, s óvatosan lecsúszott a rámpán.

- Ez mennyei - sóhajtott Olivia, amikor beleült a vízbe. - Hihetetlen.

Vanessa szinte meg sem hallotta Olivia dicsérő szavait, hiszen amikor Damien felállt, vállával súrolta az övét, s különös remegés futott végig rajta. Tekintetük találkozott, s Vanessának eszébe jutottak az elmúlt éjszaka eseményei. Megkönnyebbült, amikor Olivia jókedvűen a bátyjához fordult, s megkérte, hagyja őket magukra a melegházban.

- Biztos vagyok benne, hogy Vanessa gondoskodik rólam. Ha szükségem lesz rád, érted küldetek.

Damien mókás arccal fordult a két nő felé.

- Úgy érzem, feleslegessé váltam.

Vanessa követte a tekintetével, amíg távozott, s azon gondolkozott, vajon mennyire fog megváltozni a kapcsolatuk most, hogy vele töltötte az éjszakát. A nő tudta, hogy nem esik majd nehezére a férfi szeretőjének szerepét eljátszani, sőt, élvezni fogja azt.

Amikor Olivia elfáradt, Damien felvitte az emeletre, majd visszatért a szalonba, ahol Vanessa várt. A nő csak nehezen tudta nyitva tartani a szemét, szinte összeesett a fáradtságtól.

- Bocsáss meg, angyalom. Múlt éjjel túl sokáig voltál fent, miattam.

- Nem emlékszem, hogy erélyesen tiltakoztam volna - mosolygott Vanessa álmosan.

- Miért nem mész a szobádba, s alszol egy keveset? - kérdezte Damien, s megcsókolta a homlokát.

- Eljönnél... - suttogta a nő bizonytalanul.

- Hová? - emelte fel kíváncsian a szemöldökét a férfi.

- A szobámba ma éjjel.

- Visszafojtott lélegzettel vártam a meghívásodra -mondta a férfi csábos mosollyal. - Ha biztos vagy benne, hogy szükséged van a társaságomra...

- Igen - felelte Vanessa.

- Ebben az esetben - Damien leült Vanessa mellé - bocsásd meg, hogy ennyire kényes témát hozok fel, de azt gondolom, a körülményekre való tekintettel bölcs dolog lenne, ha megtennénk a szükséges lépéseket - mondta, s előhúzott egy kis vörös selyemzacskót a zsebéből. - Ismered ezt? - kérdezte, s hagyta, hogy a nő belenézzen a csomagba.

- Úgy tűnik, mintha szivacs lenne.

- Igen, valóban az. Ha ecetbe vagy konyakba mártják, s mélyen felnyomják a hüvelybe, akkor megakadályozza a férfi magjának termékenységét.

Vanessa tucatnyi apró tengeri szivacsot látott a kis zacskóban, melyekhez vékony madzag volt rögzítve.

- Már múlt éjjel gondolnom kellett volna erre - jegyezte meg Damien. - Boldogan megmutatom, hogyan kell használni.

A nap nehezen telt el, de végül megérkezett az este. Vanessa egy karosszékben összegömbölyödve várta Damient a kandalló előtt, s mosolygott, amikor az ajtó halk surranással kinyílt. A férfi sötétkék köpenyt viselt, mely szétnyílt, amikor csendesen a szobába lépett. A köpeny alatt meztelen volt, s teljes férfiassága feltárult a nő előtt. Damien a nő puszta látványára izgalomba jött, s hatalmas férfiassága pulzálva ágaskodott. Vanessának elakadt a lélegzete. Egy hosszú pillanatra a tekintetük összeforrt. A férfi szemei vágytól izzottak, arca lángolt, s olyan szenvedélyről árulkodott, melyet nem tudott elrejteni.

- Azt hittem, sohasem ér véget a nap - mormolta a férfi rekedtes hangon.

- Tudom - suttogta Vanessa, miközben a férfi magához húzta.

Damien megérintette a nő arcát, hosszú, finom ujjaival lágyan cirógatta Vanessa felhevült bőrét.

- Kívánlak téged.

Vanessa megremegett, s vágyott a férfi érintésére, simogatására.

Damien lassan kigombolta Vanessa hálóköntösének apró gombjait, finoman lehúzta a vállán, hagyta, hogy a földre essen, s kéjes pillantásokkal végigmérte a nő formás testét.

A férfi a nő duzzadt mellére tette a kezét, s ujjaival becézgette az érzékeny bimbókat. Vanessa megremegett, amikor végigsimította a mellei közötti kis gödröcskét, s tüzes, elviselhetetlen vágy gyúlt benne.

Nem volt szüksége másra. Suttogott valamit, majd erősen átfogta Damien nyakát, s feltárulkozott a férfi előtt. Damien forró, követelőző ajka találkozott Vanessáéval, s az éjszaka édes mámorban úszott tovább.

Damien ezután minden éjszaka meglátogatta a hálószobájában. A férfi kiváló tanárnak bizonyult, s felfedte Vanessa szenvedélyes természetét. A nő úgy érezte, álomvilágban él.

Hallgatólagos megegyezés volt közöttük, hogy senkinek sem beszélnek a kapcsolatukról. Vanessa nem gondolt a jövőre, s nem foglalkozott azzal a ténnyel, hogy Damien csak azért osztotta meg vele az ágyát, mert ily módon akart bosszút állni.

A következő héten Vanessa újabb változást vélt felfedezni Damien és a húga kapcsolatában. Bár Olivia hangulata időnként még mindig búskomor lett, úgy tűnt, a fiatal lány határozottan próbál megszabadulni a baleset okozta elszigeteltségtől, s közelebb kerülni a bátyjához. Egy alkalommal nemcsak szokásos fürdőzése és sétája miatt kívánta elhagyni az ágyát, hanem a hatalmas birtokra is szeretett volna kimerészkedni.

Mivel az idő hűvös volt, s gyakran esett, eltartott egy ideig, mire meggyőzte Damient, hogy a nedves időjárás nem árt neki. Időnként, amikor az égbolt kitisztult, Damien gondosan meleg takaróba bugyolálta a húgát, s rövid kirándulásokra vitte a vidéken. Olivia könnyen rávette a bátyját, hogy az egyik kocsikázás alkalmával rendezzenek egy pikniket.

-Vanessa azt mondja, hogy hihetetlenül élvezi a piknikeket - mondta Olivia egy esős délutánon, miközben a szalonban sakkoztak Damiennel. - Biztos vagyok benne, hogy nem okoznál neki csalódást.

- Nem, valóban nem - felelte Damien, s szemével Vanessát kereste. - Mindent megtennék azért, hogy örömet szerezzek egy ilyen kedves vendégnek.

Vanessa elpirult, s pontosan felidézte, hogyan próbált Damien örömet szerezni neki az éjszaka. Belemerült a könyvébe, majd szótlanul figyelte, ahogy a két testvér a sakktábla fölé hajol. Jól érezték magukat, nevetgéltek, viccelődtek egymással. Vanessa szinte féltékeny lett. Sohasem gondolta, hogy a Bűn lordja ennyire figyelmes, kedves és szórakoztató személyiség. Lehetetlennek tűnt, de Vanessa mindinkább a férfi hatása alá került.

Damien megígérte a húgának, hogy az első napon, amikor kitisztul az ég, a szabadban fognak piknikezni. Olivia minden reggel az eget kémlelte, s egy hétfő reggelen boldogan kiáltott fel. Damien utasította a személyzetet, hogy csomagolják össze a hideg ebédet, s dél körül elindultak a hatalmas mezők felé.

Amikor megálltak egy hegyoldalban, Vanessának elakadt a lélegzete. Csodálatos látvány tárult elé. Smaragdzöld mezők, virágba borult hegygerinc, s sötét lombozatú fák díszítették a tájat. Damien lesegítette a kocsiból, majd kiemelte a húgát is.

A lord nem a megszokott, tökéletesen szabott öltönyét viselte, hanem egyszerű mellényt, csizmát és bőrpantallót vett fel erre az alkalomra. Oliviát egy gesztenyefa árnyékába ültették, s maguk is kényelmesen elhelyezkedtek a földre terített takarón. Vanessa kipakolta a piknikkosarak tartalmát: hideg csirkesültet, sajtot, friss gyümölcsöt, bort, s jóízűen megebédeltek.

- Annyira gyönyörű itt - mondta Olivia, amikor hátradőlt a párnáira, s az eget bámulta. - Bárcsak minden nap ilyen csodálatos lenne. Nem gondolod, Vanessa?

Vanessa akaratlanul Damienre pillantott. Hosszú ideje próbálkoztak már, hogy felvidítsák a lányt, s kirángassák megrögzött melankóliájából.

- Ó, nem is tudom - felelte kedvesen Vanessa. - Ha minden nap ilyen lenne, akkor a mai nem lenne többé különleges. S ez eszembe juttatja - egy pillanatra elhallgatott, s megkérte Damient, hogy adja oda neki azt a kis festett fémdobozt, melyet az ebéddel együtt csomagoltak be -, kihasználtam, hogy a szakács szabadságon van, s elkészítettem neked ezt - mondta, s Oliviának adta a dobozt.

Olivia mosolyogva nyitotta ki a dobozt, s ámulva nézte a hattyú formájú habos süteményeket.

- Honnan tudtad, hogy ez a kedvencem?

- Emlékszem, egyszer vagy kétszer említetted már.

- Vagy talán egy tucatszor - nevetett Damien. Olivia beleharapott az egyik hattyúba, s csukott szemmel élvezte az édes ízt.

- Én sohasem tudtam rávenni a szakácsot, hogy ilyesmit készítsen nekem. Mindig azt mondta, hogy nem akar elkényeztetni.

- Egy kis kényeztetés senkinek sem árt - mosolygott Vanessa.

- Te olyan bölcs vagy, Vanessa.

- Örülök, hogy így gondolod. A húgaim időnként egy túlzó zsarnoknak tartanak.

- Biztos vagyok benne, hogy nem vagy az - nevetett Olivia boldogan.

- Nos, legtöbbször akkor panaszkodnak, amikor nem engedem, hogy megvegyenek egy új ruhát, amibe beleszerettek.

- Egy nap szeretnék találkozni Fannyval és Charlotte-tal.

Vanessa újabb pillantást váltott Damiennel. Olivia ártatlan megjegyzésére a lord tekintete megkeményedett, szürke szemei megfagytak. Kétségtelen, hogy a férfi a köztük lévő egyezségre emlékezett. Damien nem akarta, hogy a húga megismerje Vanessa testvéreit, s bármiféle kapcsolatot alakítson ki velük. Vanessa csak azért volt itt, hogy a lord kedvére tegyen, s éjszakánként eljátssza a szeretője szerepét.

- Egy nap talán találkozhatsz velük - felelte csendesen Vanessa. - Nos, mit olvassunk? - kérdezte, s szándékosan témát változtatott.

Olivia számtalan kedvenc könyvét magukkal hozták, s végü Wordsworth és Coleridge *Lírai balladák* című művéből olvasott fel Vanessa halkan. Damien a borát kortyolgatta, s nem tudta levenni a szemét Vanessáról. A lány tagadhatatlanul óriási hatást gyakorolt rá, s nem bánta meg, hogy a birtokra hozta. Hálás volt neki, amiért kicsalogatta a húgát önként vállalt rejtekéből. Olivia sokat változott az elmúlt néhány hét alatt, Vanessa érkezése óta. A fiatal lány sérült lelke úgy tűnt, begyógyult, s ez nagyrészt Vanessa szeretetének s gondoskodásának volt köszönhető.

Nem Olivia volt az egyetlen, aki Vanessa befolyása alá került. A ház személyzete mindenben követte utasításait, mintha a birtok úrnője lett volna. Belopta magát a kertészek szívébe, s a leggyönyörűbb csokrokat kapta a szobájába.

Vanessa azonban Damient is elvarázsolta. Sohasem ismert még egy ilyen nőt, aki ennyire ártatlan, természetes, intelligens, sebezhető és ugyanakkor erős lett volna. Damien sohasem találkozott még ilyen szépséges nővel, aki ennyire nem lett volna tudatában a hatalmának. A férfi fokozatosan a nő befolyása alá került, szenvedélye rabjává vált, s hirtelen úgy érezte, menekülnie kell. A lord neki köszönhette, hogy az idő gyorsan telt a birtokon, s tudta, hogy nem küldheti el a nőt. Akkor nem, amikor ilyen sokat tesz a húgáért. Damiennek kellett elmennie. Clune barátja egy összejövetelt szervez férfiak számára a hétvégén. Bár Damien már lemondta a részvételt, de ha mégis elmenne, akkor elterelhetné a gondolatait Vanessáról. Megnézhetne egy közeli birtokot, melyet az üzlettársa ajánlott megvételre, s továbbutazna északra, hogy átvegye azt a gyárat, melyet kártyán nyert még a múlt télen.

Damien nem akarta tönkretenni a csodálatos napot, vagy rosszkedvre hangolni boldog húgát, ezért úgy döntött, hogy majd este beszéli meg elő új terveit Oliviával, s később Vanessával. Nagyot kortyolt a poharából, s elfordította a tekintetét Vanessáról.

Olivia hallani sem akart arról, hogy befejezzék a csodálatos napot, de amikor láthatóan fáradtnak tűnt, Damien ragaszkodott hozzá, hogy térjenek vissza a házba.

- Megígérem, a jövőben többször rendezünk ilyen pikniket - fogadkozott Oliviának, miközben bevitte a házba.

Vanessa a melegházba sietett Olivia kedvenc kendőjéért, mivel a lány a reggeli fürdőzés alkalmával a medence melletti padon hagyta. Beszaladt, felkapta a kendőt, s visszafelé indult, amikor valaki halkan a nevén szólította. Egy férfi lépett elé, lehajtott karimájú kalapot, rongyos kabátot viselt, arcát rövid szakáll takarta.

Vanessa hozzászokott már az idegenekhez Rosewoodon, hiszen számtalan tudós, kutató és kertész látogatta meg a kertet, s a különleges rózsákat tanulmányozták. Egyikük sem követte őt, s még sohasem szólították meg.

- Mi az, Van, nem üdvözlöd egyetlen öcsédet? - kérdezte az idegen, levette a kalapját, s öccse ismerős tekintete nézett rá.

- Aubrey? Mit csinálsz te itt?

- Nem akartalak megijeszteni, kedvesem - mondta a férfi, s megölelte a nővérét.

- Miért növesztettél szakállt? Nem ismertelek volna fel, ha nem szólalsz meg.

- Pontosan ez volt a célom. Sinclair bizonyára golyót eresztene belém, ha tudná, hogy megsértettem a birtokát.

- Ó, istenem - mondta rémülten Vanessa. - Megőrültél? Bármikor megláthat.

- Kis szerencsével sohasem fogja megtudni, hogy itt vagyok. Az álruhámmal téged is be tudtalak csapni, nem igaz? Egy guinea-ért vettem ezt a kabátot egy oxfordi diáktól.

- Igen, de - Vanessa lehalkította a hangját, megragadta az öccse karját, s behúzta a paraván mögé -, mit csinálsz itt?

- Látni akartam, hogy vagy.

- Jól vagyok.

- Nem bántott Sinclair? - kérdezte gyanakodva Aubrey.

- Nem, egyáltalán nem - felelte Vanessa, s elfordult testvére kutató pillantása elől. - Nem kellene itt lenned.

- Nem bírtam tovább. Hogy van Olivia? Talán nincs jogom megkérdezni, de tudnom kell. Egy perccel ezelőtt láttam, hogy kiveszik a kocsiból, és nevetett. Úgy nézett ki... nem úgy tűnt, hogy szenved. Legalább is nem annyira, mint attól korábban féltem.

- Még mindig nem tudja használni a lábait -mondta Vanessa hűvösen -, ha erre vagy kíváncsi. Még mindig béna, s a fizikai állapota bizonytalan, igaz, lelkileg kezd felépülni.

- Annyira szeretnék vele beszélni. Csak egy percet.

- Az lehetetlen, Aubrey. Nem tennél jót vele.

- Annyira gyűlöl engem?

- Mit gondolsz? - kérdezte Vanessa nyersen.

- El akarom neki mondani, mennyire sajnálom, ami történt - mondta Aubrey révetegen.

- Biztos vagyok benne, hogy megnyugtatnád a lelkiismeretedet, de szerintem nem segítenél vele Oliviának.

- Legalább egy levelet vigyél el neki, kérlek. Hiába írok neki, minden levelem visszajön.

- Nem, Aubrey - rázta meg a fejét Vanessát. - Csak arra emlékeztetné, hogy tönkretetted az életét.
- Képtelen vagyok arra gondolni, mit tettem vele.
- Nos, egyszerűen ezzel kell élned - mondta Vanessa. - Ahogyan neki is.
A nő meglepődött, amikor könnyeket pillantott meg az öccse szemében.
- Elmondod neki, mennyire sajnálom?
- Nem tehetem, Aubrey - utasította el lágyan. -Olivia bízik bennem, mert nem tudja, milyen kapcsolat fűz hozzád. Éppen elég, hogy becsaptam, de ha ennyi idő után elmondanám neki az igazságot, bizonyára azt gondolná, elárultam őt.
- Bárcsak jóvátehetném valahogy a dolgot.
- Tudom, de a legjobb, ha hazamész, és nem mutatkozol itt többet.
A férfi összeszorította a fogát, s Vanessa látta az eltökéltséget a tekintetében.
- Nem mehetek el. Talán van valami, amit tehetek érte.
- Biztos vagy benne, hogy a lelkiismereted, s nem egy kakasviadal vagy egy bokszmeccs hozott ide?
- Igen, biztos vagyok benne - mondta Aubrey szomorúan. - Olivia miatt jöttem... és természetesen miattad.
- Talán így van, Aubrey, de minden rosszabb lesz, ha tovább maradsz.
A férfi a szemébe nézett, s megszorította Vanessa kezét.
- Vanessa, azt akarom, hogy tudd, nagyon tisztellek azért az áldozatért, amit értem hoztál. Nem kellett volna ekkora árat fizetned az én bűneimért, de ígérem, nem volt hiábavaló az áldozatod - arckifejezése komolyabb volt, mint valaha. - Kimondhatatlanul sokkal tartozom neked. Felnyitottad a szemem, s arra késztettél, hogy észrevegyem, mennyire mélyre süllyedtem. Esküszöm, megváltozom, s más ember leszek.
Vanessa öccse arcát kutatta. Ha Aubrey őszintén érzi tetteinek súlyát, akkor megindult a felnőtté válás rögös útján.
- Igazán nem olyan szörnyű - felelte a nő csendesen. - Előfordul, hogy valóban jól érzem magam. S hiszem, jót teszek Oliviának.
- Én... csak kíváncsi voltam. A leveleid elég vidámak, de tudom, hogy a húgaink kedvéért sok mindent kihagysz belőlük.
A család többi tagja még mindig azt gondolta, hogy Vanessa Miss Sinclair társalkodónője, s nem Lord Sinclair szeretője. Csak Aubrey tudta, mi a teljes igazság.
- Hogy van Charlotte és Fanny? - kérdezte Vanessa.
- Viszonylag jól. Mindenkinek hiányzol, különösen a mamának. El sem hinnéd, de a lányok elhatározták, kevesebbet költekeznek, hogy csökkentsék a kiadásokat. Fanny egész idő alatt egyetlen kabátkát vett magának.
- Mondd el neki, nagyra értékelem, hogy spórolni próbál - mondta Vanessa mosolyogva.
- Neked kell elmondanod egy levélben. Én egy ideig nem utazom haza. Kivettem egy padlásszobát a faluban.
-Aubrey, nem maradhatsz. Nem bánthatod meg ismét Olivia Sinclairt - robbant ki Vanessa, a férfi azonban a szájára tette a kezét.
- Kérlek, érts meg engem, Vanessa. Nem akarom megbántani Oliviát. Távol tartom magam tőle, de nem tudok elmenni. Hidd el nekem, mindent megpróbáltam, hogy elfelejtsem, amit tettem, sikertelenül. Nem mehetek el. Egyszerűen nem tehetem.

Vanessa bármennyire is hinni akart Aubrey-nak, kételkedett benne. Attól tartott, öccse csak a saját önző indokai miatt jött el, saját magára gondolt, és csak könnyíteni akar a lelkiismeretén. Meggyőzte saját magát, ha bocsánatot kér Oliviától, kínzó

fájdalma elmúlik. Úgy tűnt, az egyáltalán nem érdekelte, hogy mekkora megrázkódtatás éri a fiatal lányt, ha ismét szembe kell néznie vele.

Vanessa attól tartott, kiderül, milyen kapcsolatban áll Aubrey-val. Olivia talán meggyűlölné, ha a csalás a tudomására jutna. Damien pedig valószínűleg meggondolatlant cselekedne, ha a tudomására jutna, hogy Aubrey ilyen közel merészkedett a húgához. Vanessa figyelte a vacsora alatt Damient. A férfi visszahúzódó volt, s elmerült a gondolataiban. Az elmúlt napokhoz képest viselkedése megváltozott, tekintete jeges volt, s csak ritkán nézett a szeretőjére.

Vanessa nem értette a férfi viselkedését. Kíváncsi volt, vajon tett-e valami olyasmit, amivel feldühítette. Bizonyára nem tudott az öccse látogatásáról. S mégis, Vanessa úgy érezte, valami nincs rendben közöttük.

Meglepő volt, amikor a vacsora közben Damien bejelentette, hogy a hét végén üzleti ügyben északra utazik.

- Pénteken szeretnék indulni, Olivia, hacsak nincs valami ellenvetésed, hogy egyedül hagylak.

- Nem, egyáltalán nincs - felelte kedvesen. - Biztos vagyok benne, hogy minden rendben lesz, hiszen nem leszek egyedül. Vanessa tökéletes társaság.

- Nem is aggódom, ha az ő gondoskodó ápolására bízlak - felelte a férfi, s Vanessára pillantott.

Damien tekintete kifürkészhetetlen volt. Vanessa kíváncsi volt, vajon az este folyamán kielégítő magyarázatot ad-e neki. Damien azonban az éjszaka nem ment át Vanessa szobájába. A lány szótlanul feküdt az ágyban, a férfi érintése után vágyakozott, s nem értette, mi történt.

Tizedik fejezet

Másnap reggel Vanessában még mindig égett a vágy a férfi érintése után. Szélesre tárta az ablakot, s a hideg reggeli fuvallat ráébresztette valamire. A csodálatos elmúlt hét nem volt valóságos. Ámította és csak becsapta magát, s nem sokban különbözött Oliviától: egy semmirekellő nőcsábász hálójába került, s úgy viselkedett, mint egy ártatlan kislány. S most, amikor Damien elérte a célját, és teljesen leigázta a nőt, nincs több oka, hogy vele foglalkozzon.

Vanessa figyelmeztette magát: nem érezhette úgy, hogy Damien cserbenhagyta, hiszen a férfi mindvégig őszinte volt hozzá. A szeretője lett, hogy kiegyenlítse öccse hatalmas tartozását, s a kapcsolatuk ezen a megegyezésen alapult. Valójában örülnie kellene, amiért Damien érzelmei kihűltek, s nem vágyakozott már utána.

Amikor Vanessa a földszintre ment, örömmel hallotta, hogy Damien már megreggelizett. A szokásosnál hosszabban lovagolt ki, s a gyönyörű reggelnek köszönhetően sikerült valamelyest megfeledkeznie a problémáiról. Vanessa még inkább elkedvetlenedett, amikor visszatért Rosewoodra, és két látogatót talált a birtokon. Meglepődött, hogy Olivia a kerekes székében ülve a szalonban fogadta a vendégeket, s amikor belépett a szobába, örömmel mutatta be Vanessát a két hölgynek.

- Lady Wyndham, bemutatom a két legközelebbi szomszédunkat, Lady Foxmoort és a leányát, Miss Emily Pryce-t. Emilyvel ugyanabba az iskolába jártunk.

- Üdvözlöm önöket - mondta Vanessa udvariasan.

- Ó, igen, a társalkodónő. Hallottam, hogy felkérték Miss Sinclair mellé - mondta vontatottan és gúnyos hangon a lady.

Vanessa összeszorította a fogait. A társadalmi pozíciója sokat romlott, hiszen egy társalkodónő általában fizetett szolgáló szokott lenni, s nem egy igazi lady.

A látogatók azonban határozottan ki akarták mutatni a felsőbbrendűségüket.

- A hírneve megelőzi önt, Lady Wyndham.

- Valóban? - csodálkozott Vanessa. - Hogyan?

- Úgy gondolom, egykori férje ismert volt a londoni költekező nemesek között.

- Nem hihetünk el mindent, amit hallunk - felelte Vanessa hűvösen.

- Meglátja, mi nem vagyunk ennyire szabadok itt vidéken.

Olivia úgy tűnt, megdöbbent a beszélgetés lekicsinylő hangvételén, s gyorsan közbeszólt.

- Képzeld, Vanessa, a szomszédjaink azért jöttek, hogy átadjanak egy meghívást a bálra, amit hamarosan a birtokukon tartanak.

- Biztos vagyok benne, hogy Lady Wyndham nem kíván részt venni a mi kis vidéki összejövetelükön. A londoni bálok, melyekhez hozzászokott, bizonyára grandiózusabbak voltak.

Vanessa megértette, hogy nem kapott meghívást a bálra, s egyáltalán nem okozott neki gondot, hogy kihagyták. Mielőtt azonban egy csípős válasszal előhozakodhatott volna, Olivia kedvesen a védelmére kelt.

- Biztosíthatom, hogy Vanessa nem annyira nagyvilágú nő.

- Nyilvánvalóan nem - sziszegte a lady -, ha elszegődött egy hölgy társalkodónőjének. De biztos vagyok benne, hogy nem akarná nagydobra verni, hogy milyen mélyre süllyedt a társadalmi ranglétrán.

- Egyáltalán nem süllyedt mélyre - tiltakozott Olivia. - Valójában inkább a nővérem, mint a társalkodónőm.

Vanessa leplezni próbálta a haragot, melyet érzett, s kedvesen válaszolt.

- Nagyon téved, Lady Foxmoor. Hiszem, hogy egy vidéki összejövetel is nagyon kellemes lehet, s örömmel mennék el a bálra.

A lady szája dühösen görbült le. Miss Pryce kényelmetlenül fészkelődött a székben, s lesütötte a szemét, miközben Olivia csendesen füstölgött magában.

- Milyen szemtelen. Csak azért nem hívott meg téged, mert a társalkodónőm vagy. Ettől függetlenül te még mindig a házunk vendége vagy - dühöngött Olivia, miután a vendégek elmentek.

- Nem számít - csitította Oliviát Vanessa. - Nem akarok elmenni arra a bálra. Csak azért mondtam neki, hogy kellemetlen helyzetbe hozzam.

- Akkor sincs joga, hogy becsméreljen téged, s úgy bánjon veled, mint egy szolgával.

- Nagyra értékelem, hogy kiállsz mellettem Olivia, de nem hagyom, hogy sárba tiporjon, s felidegesítsen. Neked sem kellene mérgelődnöd. Ne felejtsük el, azért jöttek ide, hogy személyesen hívjanak meg téged a báljukra.

- Csodálkoztam, hogy meghívtak - rázta a fejét Olivia. - Azt gondoltam, hogy a szökésem okozta botrány miatt a nevem tabu. Emilyvel egyébként sem voltunk jó barátok.

- Talán nem sokkolta őket annyira a szökésed, mint ahogyan azt te képzeled.

- Ó, nincsenek illúzióim. Nem hiszem, hogy megbocsátották a bűneimet. Csak a bátyám miatt jöttek el. Szerintem azt remélik, Damien elkísér a bálra. Lady Foxmoor évek óta azon mesterkedik, hogy összehozza a bátyámat valamelyik lányával. Damien nagyszerű parti lenne, s Emily a család utolsó reménye.

Vanessán különös érzés lett úrrá. Ha arra gondolt, hogy Damien valakivel házasságot köthet, féltékeny lett. A sápadt, nagy szemű Miss Pyrce nem tűnt olyan nőnek, aki meghódíthatja a Bűn lordjának a szívét.

- Lady Foxmoor bizonyára sárga az irigységtől, amiért te is a családhoz tartozol, s vendégszeretetünket élvezed - mondta Olivia. - Semmi kétség, arra gondol, akár a lánya riválisa lehetsz, s nem tudja elviselni a gondolatot, hogy a kapcsolatunknak köszönhetően előnyhöz juthatsz.

Egy pillanatig Vanessa nem tudta, mit válaszoljon. Ha a Damienhez fűződő valódi kapcsolatára fény derülne, a szomszédok biztosan könnyelmű nőcskének tartanák. A felső tízezer rendszerint elfogadja egy megözvegyült hölgy viszonyát egy gazdag nemesemberrel, a Bűn lordja azonban nem volt egyszerű nemesember.

- Biztosíthatlak arról, sohasem gondoltam arra, hogy elnyerjem a bátyád kegyeit.

- Talán nem, de minden alkalommal óriási hatást gyakorolsz rá.

- Hogy érted ezt?

- Damien valahogy megváltozott - mondta Olivia elgondolkozva. - Még sohasem töltött ennyi időt Rosewoodon.

- Csak a te kedvedért maradt itt, Olivia.

- Nem. Eleinte én is így gondoltam, de itt többről van szó. Általában gyűlölte a birtokot, most azonban mintha jól érezné itt magát. Nem annyira ideges, s a hangulata sem olyan változó. Élvezi a társaságodat. Te talán nem veszed észre, mert nem ismered őt annyira, de én látom, hogyan néz rád. Mintha minden alkalommal lágyabb tűz gyúlna a szemében.

- Szerintem el akarod kerülni, hogy Lady Foxmoor meghívásáról beszéljünk - jegyezte meg Vanessa.

- Talán igen - nézett rá Olivia szégyenlősen.

- Meglepődtem, hogy egyáltalán fogadtad őket. Úgy tudtam, nem vágysz ismerősök társaságára.

- Valóban nem akartam őket fogadni - ismerte be a lány -, de eldöntöttem, hogy valahol el kell kezdenem.

- Szeretnél elmenni a bálra? Elegendő lenne egy rövid látogatás, s én szívesen csatlakoznék hozzád.

- Nem, nem akarok elmenni. Rájöttem, hogy nem rejtőzködhetek örökké a társaság elől, de még nem állok készen egy ekkora lépésre.

Olivia annyira mérges volt, hogy vacsoránál a bátyjának is panaszkodott a két látogató illetlen viselkedéséről.

-Mélységesen felháborít, hogy Vanessával ennyire lealacsonyítóan bántak. Lady Foxmoor határozottan udvariatlan volt. Hallanod kellett volna, Damien. Gyakorlatilag utasította Vanessát, hogy maradjon távol az összejöveteltől, egyszerűen azért, mert a társalkodónőm.

A férfinak idegesen megrándult egy arcizma, de csendben maradt.

- Legalább kétszer megemlítette, hogy boldogan hív meg téged is a bálra. Azt hiszem, Vanessát kellene elkísérned, akkor a számára is világossá válna, hogy ő a vendégünk, s nem a szolgálónk.

- Mikor lesz a bál?

- Két hét múlva - felelte Olivia. - Azt tervezed, hogy akkor újra itthon leszel, igaz?

- Valóban, addigra befejezem az üzleti utat - Damien közömbös tekintettel nézett Vanessára. - Megtisztelne, ha elkísérhetném a bálra.

- Ó, nagyszerű - kiáltott Olivia örömmel. - Ezzel aztán borsot törünk az öregasszony orra alá.

- Nem kell ekkora áldozatot hoznia értem - tiltakozott Vanessa.

- Mindenképpen szükség van a Sinclair-büszkeség fenntartására - mondta Damien hűvös mosollyal.

- Igen, valóban - helyeselt Olivia. - És Vanessának szüksége lesz egy új ruhára. Igen, szükséged van rá -bizonygatta, amikor Vanessa tiltakozni próbált. - Ha én elfogadtam, amikor azt a sok ruhát rám adtad, akkor valóban megérdemelsz egy új estélyit. Még segíteni is fogok kiválasztani a megfelelő anyagot. Te is tudod, hogy nagyon jó ízlésem van, s már olyan régóta könyörögsz, hogy menjek el veled a faluba, s nézzek szét a boltokban.

Vanessa hiába próbálta elutasítani az ajánlatot. Kényelmetlenül érezte magát, hogy Damien ruhát vásároljon neki, de ha elfogad egy új báli ruhát, s ezzel eléri, hogy Olivia kimozduljon otthonról, akkor nem tehet mást.

Csütörtökön, a Damien elutazása előtti napon, Vanessa és Olivia a közeli faluba ment vásárolni. A szolgálót hátrahagyták a kocsinál, s egyedül mentek be a szabó üzletébe.

Vanessának el kellett ismernie, hogy Oliviának valóban kitűnő az ízlése. Egy órán belül megrendeltek egy gyönyörű ruhát, mely tizedannyiba került, mint a hasonló modellek Londonban.

Vanessa éppen a kocsihoz tolta vissza Oliviát, amikor a lány kapkodva szedte a levegőt.

- Mi a gond? - kérdezte Vanessa aggodalommal a hangjában.

- Az a férfi…

Vanessa követte Olivia tekintetét, s a távolban egy lovast pillantott meg, aki lassú ügetésben feléjük tartott. Vanessának elakadt a lélegzete, amikor felismerte Aubrey-t, az öccsét. A férfi hirtelen megállt előttük, s hosszú pillanatig bámulta Oliviát.

- Vanessa, kérlek, vigyél haza - szakította meg a csendet Olivia.

- Természetesen.

- Ne, várjon, kérem - mondta Aubrey. - Kérem, hallgasson meg - levette hatalmas karimájú kalapját, s a kerekes szék útjába állt. - Miss Sinclair... Olivia...

- Ön engem nem szólíthat meg, uram - sziszegte Olivia. Láthatóan remegett.

- Talán valóban nem - mondta Aubrey, térdre rogyott, s így egy magasságban volt Oliviával. - Megértem, ha nem tudja elviselni a látványomat, s egyáltalán nem hibáztatom - mondta Aubrey bűnbánó hangon. - Tudom, nem érdemlem meg a bocsánatát, de szeretném, ha tudná, mennyire sajnálom, ami történt - lenézett a kerekes székre, s szomorú tekintettel folytatta. - Ha tehetném, átvállalnám a szenvedéseit.

- Az aggodalommal egy kicsit elkésett - mondta Olivia acélos hangon. - Hónapok teltek el azóta, hogy utoljára voltam olyan bolond, s hittem az ígéreteinek.

- Megpróbáltam meglátogatni, de a bátyja kitiltott a környékről. Számtalan levelet írtam, de mindegyiket visszaküldték.

- Bárcsak én is ilyen bölcs lettem volna, amikor először megkörnyékezett - Olivia ajka megremegett. -Mennyire boldog lehetett, amikor megnyerte a fogadást.

- Nem, egyáltalán nem voltam boldog - rázta meg a fejét Aubrey. - Először valóban csak egy fogadásról volt szó, de aztán minden megváltozott. Tudja... magába szerettem.

Vanessa nem volt képes csendben maradni.

- Aubrey, hagyd abba - követelte, s fenyegető lépést tett az öccse felé.

Olivia halálsápadt lett.

- Hogy lehet ennyire kegyetlen? - suttogta. - Nem tett már eddig is elég rosszat? Szándékosan akar engem tönkretenni?

- Nem, nem, az életemre esküszöm. Nem tudtam elfelejteni, Olivia - mondta Aubrey, s a szemében könnyek csillogtak. - Tudom, mindent tönkretettem, s nincs

közös jövőnk, de nem hagyhatom, hogy azt higgye, nem érdekel a sorsa. Könyörgöm, higgye el, nem akartam fájdalmat okozni önnek.

Olivia kétségbeesetten nézett Vanessára. Arca lángolt, s oly törékenynek tűnt, mint a finom kristály.

- Kérlek, vigyél a kocsihoz.

Aubrey lassan felállt.

- Nyugodjon meg, Miss Sinclair, nem fogom zavarni többet - fogadkozott, majd szomorúan a nővérére pillantott. - Vanessa, kérlek, vigyázz rá.

Felült a lovára, s elvágtatott. A két nő remegve nézett utána.

Már a kocsiban ültek, s hazafelé tartottak, amikor Olivia fájdalmas tekintettel nézett Vanessára.

- Nem volt idegen a számodra - jelentette ki zavartan.

- Nem - felelte Vanessa csendesen. - Aubrey a testvérem.

Olivia keservesen sóhajtott. Hosszú percekig szótlanul kutatta Vanessa arcát, s láthatóan tanácstalan volt.

- Miért nem mondtad el?

- Mert féltem. Féltem, hogy nem fogadnál el, ha megtudnád, milyen kapcsolat fűz hozzá.

- Damien tudja?

-Igen. Mi... megegyeztünk, hogy jobb lesz, ha nem mondjuk el neked - mondta, s a szíve belefájdult, ha Oliviára nézett. - Sohasem akartalak becsapni. Ha azt akarod, hogy elhagyjam Rosewoodot, akkor azonnal megteszem.

- Miért jöttél ide?

Vanessa elfordult. Jobbnak látta, ha nem mondja el Oliviának a teljes igazságot. A lány túl fiatal volt még ahhoz, hogy megismerje a keserű tényeket.

- Segíteni akartam neked - mondta végül, s nem is hazudott -, hiszen annyira megdöbbentem, amikor megtudtam, mit tett az öcsém.

-Akkor... mindent tudsz? Tudod, mi történt?

- Igen. Aubrey hetekkel ezelőtt elmesélte - Vanessa megfogta a lány kezét. - Ha nem tudod megbocsátani, hogy nem mondtam el az igazságot, megértem, s azonnal elmegyek.

- Összezavartál - mondta a lány, s kibámult az ablakon. - Időre van szükségem, hogy átgondoljam.

A délután hátralévő részére Olivia bezárkózott a szobájába, majd kevéssel vacsora előtt üzent Vanessáért. Amikor a szobájába lépett, Olivia szótlanul üldögélt az ablak előtt, a tekintete szomorú volt.

- Megértem, miért rejtegetted előlem az igazságot - nézett fel Olivia. - Ha tudtam volna, hogy Lord Rutherford a testvéred, sohasem beszéltem volna veled, s nem engedtem volna, hogy a barátom legyél.

- A barátod vagyok, Olivia - mondta Vanessa őszintén.

- Tudom, és nem akarom, hogy elmenj.

Vanessa megkönnyebbült, s mielőtt válaszolni tudott volna, Olivia halkan folytatta.

- Szerinted komolyan gondolta?

- Mit?

- Azt mondta, belém szeretett. Hihetek neki?

Vanessa habozott. Aubrey szerelmi vallomása őt is meglepte, s úgy tűnt, a szívéből szólt. Hihetetlen volt a számára, hogy a semmirekellő, megrögzött szerencsejátékos öccse beleszeressen egy fiatal lányba. Sokkal valószínűbbnek tűnt, hogy a bűn terhe alól akart megszabadulni.

- Nem tudom - felelte Vanessa elgondolkozva. -Biztos vagyok benne, hogy Aubrey őszintén megbánta, amit tett, de azt nem tudom, hogy valóban szerelmes lenne. Nem hiszem, hogy annyira gonosz lenne, hogy hazudjon neked. Bár hat hónappal ezelőtt azt sem gondoltam, hogy képes lenne ilyen kegyetlen fogadásra.

- Tudod mi a legrosszabb? - kérdezte Olivia remegő ajkakkal. - El akarom hinni neki, hogy szerelmes belém. Bolondnak tartasz?

Vanessa nem tudta, mit feleljen. Olivia kihívó tekintettel nézett rá, s egy pillanatra az előkelő bárókisasszony volt, s nem egy ártatlan fiatal lány, akit becsapott a szerelme.

- Ha azt hiszi, hogy még egyszer bolondot csinálhat belőlem - mondta erélyesen -, nagyon téved.

Olivia annyira csendes volt a vacsoránál, hogy a bátyja megkérdezte, jól érzi-e magát. A lány Vanessára pillantott.

- Jól vagyok, talán csak kifáradtam a mai vásárlásban.

- Szeretnéd, ha elhalasztanám az utazást? - kérdezte Damien komolyan. - Nem feltétlen kell elutaznom holnap.

- Nem, ne halaszd el az utazást - rázta meg a fejét Olivia. - Ne aggódj miattam, Vanessa itt lesz, s gondoskodik rólam.

Vanessa hálás volt Oliviának, amiért nem említette meg, hogy találkozott az öccsével. A lány azt remélte, miután könnyített a lelkiismeretén, Aubrey hazautazik. Vanessa megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy Damien másnap reggel elutazik. Talán alkalma lesz felülkerekedni az égető vágyakozáson, melyet a férfi puszta jelenléte ébresztett benne. Talán elfelejti azt a varázslatot, melyet a karjaiban tapasztalt, s úrrá lesz bolond érzékein.

Vanessa korán lefeküdt, de képtelen volt elaludni, s sokáig ébren maradt. Damien az elmúlt napokban feltűnően kerülte, s Vanessa nem számított arra, hogy aznap éjjel felkeresi. Mint minden éjjel, akkor is felkészült a fogadására, s a védekező eszközt is használta.

A szíve vadul kalapált, amikor hallotta, hogy a titkos ajtó halkan kinyílik, s Damien a szobába lép. Mozdulatlanul feküdt, s pillanatokkal később érezte, hogy megmozdul a paplan, s érezte a férfi finom kezét, amint végigsimította a haját.

- Azért jöttem, hogy elköszönjek - suttogta. Vanessa lassan megfordult, s a holdfényben ezüstösen csillogó szempárba nézett.

- Kíváncsi vagyok, mi hozta ide annyi éjszaka után.

Damien biztosan hallotta Vanessa fagyos hangját, mégsem válaszolt.

- Hiányoztam, édesem?

- Csak ámítja magát, mylord. Egyáltalán nem hiányzott.

- Fogadok, hogy neheztelsz rám, amiért nem foglalkoztam veled az elmúlt napokban.

- Egyáltalán nem - hazudott a lány. - Örülök, hogy pihenhettem egy keveset, s nem kellett kiszolgálnom telhetetlen vágyait.

- Azt hiszem, magyarázattal tartozom - mosolygott a férfi ironikusan. - Lassan kezdtem azt érezni, hogy az együttléteink óriási hatással vannak rám -mondta, miközben ujjaival megcirógatta a lány vértől izzó ajkait. - Veszélyes vagy, Vanessa. Minden nap akár egy tucat alkalommal megkívánlak, s gyakran alig bírok magammal.

- Szerencsére hamarosan lehetősége lesz, hogy túlfűtött vágyait kielégítse - mondta Vanessa vádló hangon, s a Clune-nál tartandó összejövetelre célzott.

Damien állta Vanessa kihívó tekintetét. Arra gondolt, a nő bizonyára meglepődne, ha elmondaná, esze ágában sem volt elmenni Clune partijára. Egyszerűen csak menekülni akart a birtokról, s minél távolabb akart kerülni tőle.

Nem tudott azonban elmenni úgy, hogy nem tartaná legalább még egyszer a karjaiban a lányt, s nem érinthetné bársonyos bőrét. Kétségbeesett, ha arra gondolt, mennyire kívánta Vanessát, s hiába hadakozott a vágyai ellen, elvesztette a csatát.

- Akarod, hogy visszamenjek a szobámba? - kérdezte hosszú hallgatás után.

- És mi lenne, ha igent mondanék?

- Akkor meggyőznélek, hogy gondold meg magad.

Vanessa felnézett a férfira, s megbabonázta a hideg szürke szempár. Tekintetéből áradt a puszta, kendőzetlen szexuális vágy. A lány a szeretője volt, a férfi megvásárolta, s fizetett érte. Azonban nem az rémisztette meg Vanessát, hogy tartozott Damiennek. Sokkal inkább megijedt, ha eszébe jutott, mennyire védtelen a férfival szemben. Elég volt, ha Damien megérintette, s ő máris elolvadt.

Damien finom ujjaival végigsimította a lány nyakát, követte hálóruhája vonalát, s lassan cirógatta előredomborodó melleit. Vanessa megremegett.

- Mit tegyek, hogy enyhítsem a haragodat, édesem?

Vanessa szaporábban vette a levegőt. Megpróbált ellenállni, de lehetetlen volt Lord Sinclair elől menekülni. Valójában nem is akart menekülni.

Amikor ujjaival a duzzadt melleit cirógatta a vékony ruhadarabon keresztül, Vanessát elöntötte a forró vágyakozás. Érezte, teste követeli a férfi érintését, s az ördög vigye, Damien pontosan tudta, mire van szüksége a nőnek. Finoman lehámozta Vanessáról a könnyű inget, s ujjai az asszony csípőjén, vágyainak központjához közel pihentek meg.

Vanessa egész testében a férfi érintéséért remegett, s titkos szeglete forrón, kitárulkozón, nedvesen szinte zokogott a férfi szeretetéért.

- Menjek el vagy maradjak? - kérdezte Damien. Vanessa képtelen volt elfordítani a tekintetét.

- Maradj - rebegte remegő hangon.

Damien szemében fellobbant a vágy tüze, s Vanessa figyelte, amint levetkőzik. Merev pénisze követelőzve ágaskodott, s a férfi izmos meztelen testének látványa az asszony eszét vette. Az izmok megfeszültek, amikor a férfi felemelte a könnyű női testet, s az ágyba vitte.

Damien arckifejezése megkeményedett, tekintete vágytól izzott, amikor a nő fölé lendült.

-Akarlak, Vanessa, most, rögtön - mondta rekedtes hangon a férfi. - Akarom, hogy puha húsod remegve a kemény magom köré fonódjon - suttogta, lehajolt, ujjaival végigszántotta a nő haját, s ajkaival Vanessa száját kereste.

Vanessa visszatartott egy sikolyt, s érezte, amint elgyengül, s megadja magát a férfinak.

- Ne utasíts vissza, angyalom. Ne tagadd meg magadtól a gyönyört.

Az asszony nem tiltakozott, amikor a férfi felhajtotta a hálóingét, s kezét felcsúsztatta combja belső oldalán, s bársonyosan sima hímtagja a combjának feszült. Vanessa ajkai megduzzadtak, s vágyakozva égtek a férfi követelőző csókjai alatt.

Vanessa megremegett, amikor a férfi kezével legféltettebb titkát fedezte fel. Szeméremdombja forró volt, nedves, s kínzó vágytól izzott. Az asszony kitárulkozott, s készen állt a férfi befogadására.

-Mondd, hogy nem akarod - követelte lágyan a férfi, s megadta a választás lehetőségét. - Mondd, hogy nem akarod, hogy benned legyek.

Vanessa nem mondhatott ilyesmit. Akarta Damient, akarta a szerelmét, s hogy duzzadt férfiasságával megtöltse testét.

Amikor a nő nem válaszolt, a férfi szélesre tárta a combjait, s mélyen és keményen belehatolt. Damien hallotta Vanessa megkönnyebbült sóhaját, s sikolyát, amikor hatalmas férfiassága érzékeny pontját érintette. Damien finoman mozgott a nőben, s minden mozdulattal újabb és újabb sikolyt váltott ki belőle.

Damien minden egyes vad kiáltást a szájával fogott fel, s ajkait a nő ajkaira tapasztotta. Amikor Vanessa a férfi dereka köré fonta lábait, s testük szinte összeforrt, Damien az eszét vesztette. Elvakította a vágy, s amikor néhány pillanattal később a nő elalélt, Damien követte őt, s eksztatikus hörgéssel élvezett el.

Damien hosszú ideig feküdt szinte eszméletlenül, kapkodva vette a levegőt, s arcát a nő édes illatú hajába temette. Amikor észhez tért, legördült Vanessáról, teste még mindig lángolt, s izmos hajlataiban izzad-ságcseppek csillogtak.

Magához húzta Vanessát, s átkozta magát, amiért hagyta, hogy testi vágya uralkodjon felette. Valóban távol akart maradni Vanessa ágyától. Túlságosan is értette, milyen veszélyt jelent Vanessa Wyndham a számára, s mégis; lassan az asszony megszállottja lett.

Ujjaival szórakozottan játszadozott a nő göndörödő tincseivel. Mi az ördög történik vele? Megszámlálhatatlan nő volt az életében, de egyre sem vágyott annyira, mint Vanessára, s nem kívánta azt, hogy csak az övé legyen. Jobban akarta Vanessát, mint bárkit korábban, s nem értette, miért. Amikor a nő a közelében volt, semmi egyebet nem akart, csak mellette lenni, szeretkezni vele, érezni az ízét, s elfeledkezni testének gyönyöreiben. Szinte eggyé akart válni vele.

Damien lehunyta a szemét. Hiába próbálkozott, minden erőfeszítése ellenére a saját csábításának foglya lett.

Tizenegyedik fejezet

Damien már elment, amikor másnap reggel Vanessa felébredt. A férfi maga után hagyta a sötét szenvedély emlékeit, mely újra s újra lángra lobbantotta kínzó vágyait. Vanessa ismét hadakozott a saját érzései ellen, s azt gondolta, jót tesz neki, ha Damien nem lesz mellette.

Rávette Oliviát, hogy menjenek el vasárnap reggel a templomba. Arra azonban nem gondolt, hogy Damien védelmezése nélkül kiteszi magát az előkelőségek gonoszkodásának.

Kétségtelen, hogy Lady Foxmoor az ellensége lett, aki az egész prédikáció alatt az imakönyve mögé bújt, s megsemmisítő pillantásokat lövellt Vanessa felé. A mise után csak néhányan ismerkedtek meg vele, a többiek átnéztek rajta.

Vanessa házassága alatt hozzászokott a botrányhoz, s csak Olivia miatt érzett keserűséget. A lány rezzenéstelen arccal állta a kíváncsi pillantásokat, s meg sem hallotta, amikor összesúgtak a háta mögött. Valódi hangulata csak akkor mutatkozott meg, amikor magukra maradtak, s hazafelé tartottak a kocsiban.

Amikor Vanessa megpróbálta szóra bírni, Oliviából kirobbant a kétségbeesés.

- Mondtam neked, hogy minden reménytelen. Az életem romokban, a reputációmon helyrehozhatatlan csorba esett.

Vanessa tudta, hogy Olivia helytelenül gondolja azt, hogy a társaság rosszallása irányába szól, s hiába próbálta elmagyarázni, süket fülekre talált.

- Ha a bátyám itt lett volna, biztosan nem néztek volna le, ami meglehetősen képmutató viselkedés, tekintve, hogy Damien igazi nőcsábász hírében áll - sziszegte Olivia, s amikor megpillantotta Vanessa zavart arckifejezését, hozzátette. - Nem

vagyok már gyerek. Mindent látok, s hallok. A bátyámnál csak az apám volt rosszabb, sokkal rosszabb. Miért van az, hogy a férfiaknak mindent elnéznek, míg a nők egyetlen félrelépése megbocsáthatatlan bűnnek bizonyul? - kérdezte keserűen.

Vanessa gyakran elgondolkozott ezen, s nem talált választ a kérdésre. Egy nőnek mindig a legjobbat kellett adnia. Oliviát azonban ez egyáltalán nem vigasztalta. Amikor délután megpróbálta rávenni Oliviát a szokásos fürdőzésre, a lány ingerülten válaszolt.

- Mi értelme van az egésznek? Bármit kipróbáltunk, semmi sem használt. El kell fogadnom, hogy sohasem fogok újra járni.

- Nem lehetsz benne biztos - emlékeztette kedvesen Vanessa. - Még mindig túl korai lenne kijelenteni, hogy a sérülésed maradandó volna. Az orvos azt mondta, akár hónapokig is eltart, amíg újra érzel valamit a végtagjaidban.

- Azt is mondta, hogy talán sohasem épülök fel. Ha így lesz, akkor nem megyek férjhez, s nem lesznek gyerekeim.

- Talán valóban nehéz lenne kihordani egy gyermeket, de a házasság bizonyára lehetséges.

- Úgy gondolod? - sziszegte Olivia mérgesen. - A lerombolt hírnevemmel sohasem tudok megfelelő párt találni.

- Nagyon tévedsz, drágám - rázta meg a fejét Vanessa. - Abból, amit én tudok a férfiakról, arra következtetek, hogy te még mindig egy tekintélyes örökösnő vagy. Hírnév ide vagy oda, egy vagyonos és rangos hölgynek vannak választási lehetőségei. Ha akarod, még férjhez mehetsz.

- Melyik férfi akarná az életét egy nyomorékhoz kötni? Az öcséd biztosan nem - mondta Olivia, s ajka megremegett. - Talán megérdemelte volna, hogy ugyanúgy szenvedjen a kegyetlenségéért, mint én. A bátyám meg akarta ölni, de én könyörögtem Damiennek, hogy ne tegye. Lord Rutherford szerencsésnek mondhatja magát, hogy még mindig életben van.

Vanessa egyetértett Oliviával. Damien valóban nem vette el Aubrey életét, de anyagilag teljesen tönkretette a kártyaasztal mellett, s a családját kis híján nyomorba juttatta.

- Ha engem kiközösítenek az ostobaságomért -mondta Olivia erélyesen -, az a legkevesebb, hogy az a gazfickó megossza velem a szenvedéseimet, s elviselje a társaságomat, legalább addig, amíg nyomorék vagyok - bólintott Olivia elkeseredetten. - Az öcséd még mindig a faluban van?

- Nem tudom - felelte meglepetten Vanessa. - Azt mondta, addig marad, amíg nem tud bocsánatot kérni tőled, mivel azonban összetalálkoztunk, talán már hazautazott.

- Ha még mindig itt van, kérlek, keresd meg, Vanessa, s adj át neki egy üzenetet, melyben meghívom Rosewoodra.

- Olivia - mondta Vanessa komolyan -, nem gondolod, hogy Damien nem tűrné, hogy idejöjjön?

- Damiennek nem kell megtudnia. Lord Rutherford álruhát ölthet, s ha te ott leszel mint gardedám, akkor a szolgák sem fognak gyanút.

- Bölcs dolog ez, Olivia? A bosszú sohasem annyira édes, mint azt gondolod. Ismét látnod kell Aubrey-t, s ez újabb fájdalmat fog neked okozni.

- Talán, de ha az igazat mondta, akkor nagyobb kín lesz neki, mint nekem. Abban az utálatos székben fog látni engem, s arra fogja emlékeztetni, mennyire szívtelenül viselkedett velem.

- Olivia...

- Kérlek, Vanessa, ne akard megváltoztatni a véleményemet. Ha te nem hívod meg, akkor magam megyek a faluba, s egyedül keresem meg.

A függöny felemelkedett, s a férfiközönség elismerően üdvözölte a színpadon megjelenő hölgyeket. Damien egyedül üldögélt, s ingujja mögé bújva próbálta elrejteni unott arcát.

Clune nagyszerű szórakozást szervezett férfiakból álló vendégeinek. A színpadon három fiatal lány lejtett különös táncot egy ágyon, meztelen testük izgatóan hullámzott, csípőjük hívogatóan mozgott, formás keblük és a lábuk közötti jellegzetes kis sötét háromszög csalogatta a férfi te kintetet. Damien azonban meglepő módon nem jött izgalomba.

Összeráncolta a szemöldökét, s megpróbálta kiűzni a Vanessával töltött éjszaka emlékét az agyából. Mi a gond vele? Sohasem esett nehezére, hogy megtalálja a megfelelő partnereket, s a legtöbb nő, nemesek vagy közemberek, házasok vagy édes szüzek, képtelen volt ellenállni neki. Kapcsolatuk csak a szexualitásról szólt, s nem hagyta, hogy az érzelmek befolyásolják. Vanessával azonban minden más volt. Damien még mindig érezte a nő illatát, selymes bőrét s formás csípőjét, amint az övének feszül. Isten tudja, mi történt vele.

- Úgy tűnik, nem élvezed annyira a műsort, drága barátom - mondta vendéglátója, Lord Clune, amikor megpillantotta Damien elkínzott arckifejezését.

- Ellenkezőleg - hazudott Damien. - Az a kis vörös egyszerűen ellenállhatatlan.

- Nagyszerű az ízlésed - vigyorgott Clune. - Franciaországból importáltam, egy bukott arisztokrata lánya. Csak néhány szót tud angolul, de valami máshoz annál inkább ért.

- Milyen szép szavak egy olyan embertől, aki annyira erkölcstelen, mint te.

- Valóban. Egyébként hallottam valami szépségről, aki a házadban él.

- Szépség?

-Azt beszélik, egy özvegy. A pletyka szerint már letelepedett a birtokodon, s ez még tőled is bátor cselekedet. Meg akarod osztani a barátaiddal, vagy önző módon megtartod őt magadnak?

Damien nagyot sóhajtott, s különös érzés uralkodott el rajta. Féltékeny lett a gondolatra, hogy Vanessát megossza valakivel. A féltékenység ismeretlen érzés volt számára, legalábbis, amíg nem ismerte meg Vanessát.

- Attól tartok, a pletykák tévednek, Clune - felelte. - A lady a húgom gardedámja, semmi egyéb.

Clune hitetlenkedve nézett a férfira, de nem faggatta tovább. A színpad felé intett, s magához hívta a vörös hajú táncost. A lány szinte repült feléjük, s megállt előttük. A szemei hatalmasak voltak, tekintete azonban üvegesnek tűnt. Semmi kétség, ópiummal kábították el a lányt, hogy kedvére tegyen a tucatnyi úriember perverz igényeinek.

- Már a bölcsőket is kifosztod, Jeremy? - kérdezte Damien, amikor rájött, a lány fiatalabb, mint azt korábban gondolta.

- Tizennyolc éves, vagyis annyinak mondja magát -felelte egy vállrándítással a barátja. - Nyugodj meg, bőségesen megjutalmazom a szolgálataiért. És egyébként is, ha nem én találok rá, akkor valaki más.

Damien megdöbbent. A saját húga is tizennyolc éves volt. A lány az ölébe telepedett, szétnyitotta az átlátszó köpenyt, felemelte a mellét, s a férfi felé tartotta.

- Magatokra hagylak benneteket, hogy élvezzétek az együttlétet - mondta Lord Clune, felállt, s elment.

Damien felemelte a lányt, s az emeletre vitte a hálószobájába. Lefektette az ágyba a félig bódulatban lévő lányt. A lány zavartan nézett rá, amikor Damien betakargatta csupasz testét, és távolabb ment.

-Aludj, kedvesem - mondta, s eszébe jutott, mit gondolnának a barátai. A Bűn lordja elutasít egy ilyen gyönyörű nőt azért, hogy megmentse a fiatal teremtést.

Elfordult, s rájött a keserű igazságra. A húga balesete előtt nem is gondolta arra, hogy milyen sors jut az ilyen szépségeknek, most azonban elhatározta, másnap Londonba küldi a lányt, s utasítja a titkárát, hogy keressen neki másfajta állást.

A délután kellemes volt, a levegőben rózsaillat terjengett, Vanessa mégis ideges volt, amikor megpillantotta az öccsét. Árulónak érezte magát. Beleegyezett, hogy Olivia gardedámja lesz, s mégis azt érezte, óriási hibát követ el. A szíve legmélyén a legjobbat akarta a lánynak, s ha a gyűlöletes bosszú értelemet ad Olivia életének, akkor legalább harcolni fog, és nem adja fel a keserves küzdelmet.

Vanessa visszatartotta a lélegzetét, amikor Aubrey megállt a beteg lány előtt. Olivia mozduladanul ült, kék szemei semmit sem árultak el. Az egykori szerelmesek egy ideig bámulták egymást, majd Aubrey térdre rogyott, s Olivia nevét suttogta.

Aubrey többször meglátogatta őket azon a héten.

Tökéletesen álcázta magát, s úgy nézett ki, mint bármelyik tudós, aki a rózsákat vizsgálja a kertben. Olivia nem mutatta ki az érzéseit, Aubrey bármit mondott, nem válaszolt, s úgy viselkedett, mint egy jégkirálynő. A második látogatása alkalmával a férfi magával hozott egy verseskötetet, s felolvasott belőle. Olivia csak a távolba meredő tekintetével árulta el, hogy hallgatja a verseket.

Vanessa kényelmetlenül érezte magát. Megborzongott, ha arra gondolt, mit tesz Damien, ha rájön a fiatalok kapcsolatára. Bizonyára tombolni fog a méregtől, kihívja Aubrey-t egy párbajra, s megveti Vanessát, amiért segédkezett a titkos találkák megszervezésében.

Amikor Damien a hét közepén visszatért Rosewoodra, minden kétséget elfelejtett. A zeneszobában volt, éppen egy zongoradarabot akart megtanulni, amikor a férfi hirtelen megjelent az ajtóban. Vanessa felnézett, s azonnal úrrá lett rajta a vágyakozás.

- Azt hittem, a húgom van itt - mondta nyugodt hangon Damien. Vanessa semmi jelét sem tudta felfedezni annak, hogy hiányzott volna a férfinak.

- Olivia a szobájában olvas - felelte a nő hűvösen.

- Minden rendben van vele?

Vanessa habozott, s végül úgy döntött, nem tárja fel a valóságot Damien előtt. Jobb, ha hagyja, hogy Olivia megoldja a saját problémáit.

- Elég jól van.

- Rögtön megyek, és megnézem - mondta Damien, kifelé indult, de hirtelen megtorpant. - Indulhatunk kilenckor a vacsora után?

- Indulni?

- Ma este van a Foxmoor-bál, vagy elfelejtetted?

- Nem, de nem vagyok biztos benne, hogy bölcs dolog lenne elmennem - mondta Vanessa, s röviden elmesélte, milyen fogadtatásban részesült a templomban. A férfi arckifejezése megkeményedett.

- Annál több okunk van arra, hogy elmenjünk. Nem okos dolog hagyni, hogy mások diktálják a cselekedeteinket, különösképpen nem az ilyen álszenteskedő társaság.

- Természetesen ezt megteheti egy gazdag nemesember, de egy hölgy, akinek alig van valamije, jobban teszi, ha a háttérbe húzódik.

- Sohasem gondoltam, hogy ennyire gyáva vagy, angyalom - mosolygott gúnyosan Damien. - Te magad mondtad a húgomnak, hogy ne bújjon el az emberek elől. Nem ugyanezt teszed éppen?

- Talán igen.

Damiennek igaza volt, ismerte be a lány, amikor egyedül maradt, s elhatározta, nem mutat rossz példát Oliviának. Talán nem fogja élvezni, hogy Damien oldalán kell

megjelennie a szomszédjai előtt, de nem hagyja magát megfélemlíteni. S bizonyára jót tesz neki a bál. Korábban élvezte az ilyen összejöveteleket, s talán alkalma lesz megismerkedni néhány szomszéddal.

Amikor elkészült, csadakozott Damienhez a szalonban. A férfi bámulatosan nézett ki fekete zsakett-kabátjában és fehér szaténnadrágjában. Sűrű, fekete haja finoman keretezte az arcát. Aranyszálakkal kivarrott mellénye illett Vanessa ruhájához. Damien arckifejezése semmit sem árult el, amikor megpillantotta a lányt bronz- és aranyszínű ruhaköltményében.

- Ó, Vanessa, gyönyörű vagy - lelkendezett Olivia, amikor belépett a szobába. - Tudtam, hogy az arany nagyon jól fog állni neked. Hát nem csodálatos, Damien?

- De, tökéletes - mondta lágyan a férfi, s elismerő szavai megdobogtatták Vanessa szívét.

A kocsiban alig beszélgettek, szótlanul bámultak ki az ablakon. Amikor megérkeztek a Foxmoor házhoz, a bejáratnál Sir Charles, Lady Foxmoor és leányuk, Emily üdvözölte őket. Lady Foxmoor leplezte utálatát Vanessa irányába, s ömlengve üdvözölte Lord Sinclairt.

Damien az első pillanattól nyilvánvalóvá tette, hogy nem akarja magára hagyni Vanessát a pletykára éhes farkasok között. Folyamatosan mellette volt, s jó néhány ismerősének bemutatta. Ahhoz is ragaszkodott, hogy az első táncot együtt járják el.

- Nem szükséges állandóan mellettem lennie - suttogta Vanessa, amikor a férfi megragadta a kezét.

- Nem okoz nehézséget, hogy a bál leggyönyörűbb asszonyával táncoljak - mosolygott a nő szemébe.

Vanessa szíve a torkában dobogott, amikor felnézett Damienre. A férfi érzéki volt, s ellenállhatatlan. Stratégiája elérte a célját. Bár a hölgyek továbbra is távolságtartóan és hűvösen viselkedtek Vanessával, a férfiak, idősek és fiatalok azonban sorban álltak előtte, s megtöltötték a táncrendjét. Vanessa elhatározta, hogy élvezni fogja az estét, ezért senkit sem utasított el. Amikor rövid időre megpihent, szemével Damient kereste, s megpillantotta a férfit a terem másik végében. Tekintetük összeforrt, s Vanessán kínzó vágyakozás lett úrrá. Azonban megjelent előtte a következő táncpartnere, s a nő csalódott mosollyal az arcán elfordult.

Legnagyobb meglepetésére Vanessa kedves, régi ismerősre talált a teremben. Lettice Perine ugyanabban az évben volt elsőbálozó, néhány hónappal később ment férjhez, s szinte ugyanakkor özvegyült meg, mint Vanessa.

- Drágám, már évek óta nem láttalak - mosolyogott Lettice. - Nem kérdezem, hogy vagy, hiszen feltűnően nagy sikered van. Sokáig nem is tudtam a közeledbe férkőzni.

- Nagyon jól nézel ki, Lettice - ismerte el Vanessa, amint végigmérte tündöklő barátnőjét. - De sohasem gondoltam, hogy Warwickshire-ben fogunk összefutni. Itt laksz a környéken?

- Néha ellátogatunk ide. Robertnek itt él a lánya.

- Robert?

- Az új férjem. Nem is hallottad? Újra férjhez mentem - mondta, s egy idősödő férfi felé bólintott. -Egyszerűen Mrs. Beversnek hívnak. Robert a kereskedelemben csinálta meg a szerencséjét. Nem a legizgalmasabb férfi, s nem is a legszenvedélyesebb szerető, de attól tartok, nem is várhatok el többet az élettől. De meglepően boldog vagyok, Vanessa. Robert kedves ember, s nagyon jó hozzám, még akkor is, ha rangunk szerint csupán a társadalom peremén állunk. Percy halála után szinte nyomorban éltem - mesélte, s örömmel mutatta gyémántgyűrűs ujját. - Tudom, te is hasonló helyzetben voltál, de elég sokra vitted - nézett Vanessára kíváncsian. - A férfiak megőrülnek érted. Semmi kétség, azt gondolják, különleges

vagy, ha már a hírhedt Bűn lordjának az érdeklődését is felkeltetted. Mi a titkod, drágám?

- Nincs titkom, Lettice. Lord Sinclair húgának a társalkodónője vagyok.

- Persze. Nos, társalkodónő vagy sem, a hölgyek nagy része sárga az irigységtől. De lefogadom, többségük a szemfogát odaadná, hogy egy ilyen nagyszerű szeretővel bújjon ágyba.

Vanessa megmerevedett az óvatos feltételezésre, hogy megosztja Damiennel az ágyát, de sikerült elrejtenie a megdöbbenését. Barátnője a terem másik végébe nézett, ahol Damient szebbnél szebb hölgyek vették körül.

- Nem hibáztatlak, Vanessa, amiért kivetetted rá a hálódat. Melyik nő tudna ellenállni egy ilyen elbűvölő, s veszélyesen vonzó férfinak? De Anglia legveszedelmesebb szívtipróját választottad. Tudod, számtalan nőt csábított már el.

- Nahát - mondta Vanessa, s mosolyt erőltetett az arcára.

- Bölcsen teszed, ha nem szeretsz bele. Lady Varley óriási bolondot csinált magából, amikor tavaly, miután Sinclair szakított vele, állandóan üldözte - Lettice előrehajolt, s lehalkította a hangját. - Fogadd meg a tanácsomat, drágám. Amikor a lord megun téged, mert bizonyára hamarosan ez fog történni, találj magadnak egy gazdag pártfogót, aki ékszert és ruhát vásárol neked. Jobban teszed, ha egy idősödő úriembert találsz, mintha megpróbálnád őt rávenni, hogy feleségül vegyen. Ha szerencsés vagy, kedves, jó társaság lesz, s még akár bele is szerethetsz. Ha nem, nos, akkor akár évekkel is túléled őt.

- Biztosíthatlak, hogy nem akarok újra férjhez menni - felelte Vanessa, s figyelmen kívül hagyta barátnője tanácsát.

Lettice hamarosan elbúcsúzott Vanessától, s ő ismét egyedül maradt. Boldog volt, hogy találkozott egy ismerőssel a sok idegen között, a beszélgetésük azonban nem hagyta nyugodni. Ha Lettice észrevette, hogy Damien és ő szeretők, akkor kétségtelen, hogy mások előtt is nyilvánvaló volt a kapcsolatuk.

Hirtelen elviselhetetlen meleg lett a teremben, s Vanessa kisurrant a teraszra. A kellemes nyáresti szellő lehűtötte kipirult arcát, s lenyugtatta háborgó lelkét. Vanessa tisztában volt vele, hogy a kényesen őrzött reputációjából semmi sem marad, amikor kapcsolata Damiennel véget ért. Azonban nem dönthetett volna másként, hiszen mindennél fontosabb volt a számára, hogy a húgait megmentse, s a családi birtok se vesszen el.

Vanessa annyira elmerült a gondolataiban, hogy meg sem hallotta a felé közeledő lépéseket.

- O, mylady - mondta a férfi gügyögve a sok alkoholtól -, milyen szerencsés vagyok, hogy egyedül találom.

- Éppen vissza akartam menni a bálterembe - felelte Vanessa, s megpróbálta kikerülni a férfit.

- Könyörgöm, ne tegye - mondta a férfi, s a nő vállára tette a kezét. - Mióta a Bűn lordja magára hagyta önt, csak a megfelelő pillanatra vártam, hogy a helyébe lépjek. Nos, mit mond? Szeretetre méltó vagyok?

- Kétlem, uram, hogy hallani akarja, amire gondolok.

A férfi közelebb lépett, Vanessát a kőkorlátnak nyomta, s nehéz karjával átkarolta a vállát. Vanessa hiába próbálkozott, nem tudott kibújni a férfi szorításából. Kétségbeesetten hadakozott, az izmos karok azonban erősen tartották.

S ekkor hirtelen ott termett Damien, s a gallérjánál fogva elrángatta a férfit.

- Feltételezem, Henry, hogy elnézést akar kérni a hölgytől - utasította Damien hűvösen a férfit.

A férfi bólintott, s amikor Damien elengedte, megköszörülte a torkát, s elcsukló hangon bocsánatot kért.

- Nos, akkor talán jobban teszi, ha hazamegy. Nem, az istállók arra vannak - mondta Damien, s a lépcsők felé bökött.

Henry dülöngélve eltűnt az éjszakában. Damien visszafordult Vanessához. A nő fájdalmasan dörzsölte a karját ott, ahol a férfi erősen megszorította.

- Minden rendben van? - kérdezte Damien. Vanessa döbbenten nézett rá. Egykori férje miatt számtalan botrányt kellett megélnie, de a mai éjszakáig egyetlen férfi sem bánt vele ennyire tiszteletlenül.

Damien miatt számtalan megaláztatásnak volt kitéve. A férfi bizonyára tudatában volt annak, hogy a nő reputációja helyrehozhatatlan csorbát szenvedett, s menthetetlenül elítélik a társasági életben. Semmi kétség, hogy Damien célja is ez volt.

- Hogy rendben vagyok-e? Természetesen. Egészen hozzászoktam már az effajta támadásokhoz. Túláradó örömmel tölt el, hogy egy részeg bolond a célpontjának választott, s mindenki szeme láttára inzultált.

- Szeretne hazamenni? - kérdezte Damien halkan.

- Igen, szeretnék, de maradnom kell, s élveznem kell az est hátralevő részét. Ha most elmennék, elismerném a vereséget, s én nem vagyok ennyire gyáva.

Vanessa álla megremegett, szeme megtelt könnyel, félretolta Damient, s a bálterembe sietett.

A következő néhány órában úgy viselkedett, mintha nem egy kirobbanni készülő botrány közepén lenne. Amikor Damien hivatta a kocsit, látszólag visszanyerte a higgadtságát.

Egyikük sem beszélt sokat hazafelé.

- Hiba volt ahhoz ragaszkodnom, hogy velem tarts ma este - törte meg Damien a kínos csendet.

- Valóban - helyeselt Vanessa. - A jelenlétem csak olaj volt a tűzre, s mindenki előtt nyilvánvalóvá tette, hogy szeretők vagyunk.

- Sajnálom, hogy ennyire durván bánt veled az a férfi.

- Sajnálod? Arra gondoltam, talán örültél neki. Nem ezt akartad? Tönkretenni engem, amiért az öcsém megsebezte a húgodat.

Damien arckifejezése megkeményedett, s maró bűntudatot érzett. Kezdetben valóban nem érdekelte Vanessa reputációja. Az azonban régen volt, s most mérhetetlenül sajnálta, amiért a nőt miatta komoly vádak és állandó sértegetés érte. Visszaadhatná Vanessa szabadságát, s minden gond megoldódna. Damien azonban erre még képtelen volt.

- A kár még nem helyrehozhatatlan - jegyezte meg Damien.

- Nem? S hogyan hozzuk helyre? Nem hiszem, hogy a helyzetem változni fog az elkövetkezendő néhány hétben, s utána minden csak rosszabb lesz. Jelenleg a védelmed alatt állok, de amint elmegyek innen, úgy fognak ismerni, mint az egyik eldobott szeretődet.

- Nem, ha te szakítasz velem. Valójában még az előnyödre is válhat a szakítás. Amikor az egyezségünknek megfelelően ismét szabad leszel, elhíresztelem, hogy kiestem a kegyeidből, s te hagytál el engem.

Vanessa tudta, hogy senki sem hinne el egy ilyen valótlan történtet.

- Gondolom, hálásnak kellene lennem ezért az aprócska szívességért - jegyezte meg keserűen.

- Szabadon távozhatsz, ha akarsz.

- És az anyám és a húgaim fognak szenvedni miatta -- vágott vissza Vanessa. - Köszönöm, mylord, de inkább eleget teszek a megegyezésünknek.

Tizenkettedik fejezet

Vanessa, tűkön ülök, hogy megtudjam, mi történt a bálon - követelte Olivia, amikor egy szobalány betolta Vanessa szobájába. Vanessa álmosan pislogott, amikor az elhúzott függönyökön keresztül beszivárgott a reggeli napfény.

- Hoztam neked reggelit - tette hozzá Olivia, s egy másik szobalány az asztalra tett egy tálcát. - Azt gondoltam, megreggelizel, s közben mesélhetsz nekem a múlt estéről.

Vanessa rájött, Olivia mindaddig nem hagyja békén, amíg nem elégíti ki a fiatal lány kíváncsiságát. Felült az ágyban, s a párnáknak dőlt. A finom illatok ellenére nem volt étvágya, de megivott egy csésze forró csokoládét, s azon gondolkodott, mennyit mondjon el a bálon történtekből.

- Vanessa, meddig váratsz még? - kérdezte Olivia.

- Sajnálom, elábrándoztam - mosolygott Vanessa, amikor észrevette, hogy Olivia elküldte a szolgálókat. - Nagyszerűen szórakoztam.

- Én nem pontosan ezt hallottam. A szolgák azt pletykálják, hogy Damiennek kellett megvédenie a becsületedet.

- Nem volt annyira kellemetlen. Az egyik helyi úriember letámadott, s meg akart csókolni. A bátyádnak kellett közbeavatkoznia. Néhányan látták, mi történt, s bizonyára túloztak, amikor elterjesztették a történetet.

- Ki volt az az úriember?

- Azt hiszem Henry Marsh a neve.

- Henry? Hogy merészeli? - kérdezte Olivia panaszosan. - Sohasem kedveltem őt. Ó, Vanessa, borzasztó lehetett neked.

- Nem volt kellemes - helyeselt a nő -, de sokat tanultam az esetből. A jövőben ügyelnem kell arra, hogy ne maradjak egyedül idegen férfiakkal. Talán a legjobb, ha a jövőben elkerülöm az ilyen bálokat.

- Gondoltam arra, hogy valami hasonló dolog megtörténhet, s pletyka tárgya lehetsz egyszerűen azért, mert a vendégünk vagy. Az egész Damien hibája. A legerkölcsösebb asszony is gyanúba keveredne mellette. Tudom. A családom miatt nekem mindig úgy kellett viselkednem, mint egy szentnek, s nem kerülhettem szégyenbe. Ez egyáltalán nem tisztességes - mondta keserűen.

Vanessa múlt éjjel alig aludt, s szenvedett a bálon történtek miatt, mostanra azonban már beletörődött a dolgokba. Megvethetné Damient, amiért ilyen helyzetbe hozta, de nem tudta gyűlölni a férfit. Valójában el kellett ismernie, hogy hálás volt neki, amiért megszabadította a félelmeitől.

- Tudom, mi a megoldás a problémára - mondta Olivia, s elgondolkozva csücsörítette a száját. -Damien mindent jóvátehet, hiszen biztosíthatja a védelmedet, ha elvesz feleségül.

Vanessa mosolygott a furcsa ötleten.

- Komolyan gondolom - jelentette ki Olivia. -Mindent meg kell tenned, hogy Damien beléd szeressen, s akkor nem tehetne mást, és feleségül venne. Milyen nagyszerű lenne. Valóban nővérek lehetnénk.

Vanessa örömmel nézte Olivia izgatottságát, de nem hitte, hogy a terve működne.

- Természetesen nem lesz könnyű - gondolkozott Olivia hangosan. - Damien úgy tűnik, rajong érted, de megfogadta, hogy sohasem lesz szerelmes. Azt mondja, látta, a szerelem túl sok embert tesz tönkre, mint ahogy anyát és apát. Éppen ezért

tiltakozott mindig a komoly érzelmek ellen, s szakított megszámlálhatatlanul sok szeretőjével.

Vanessa megrázta a fejét. A javaslat szinte nevetségesnek tűnt. Damien Sinclair nem volt szerelmes típus, s bizonyára nem hagyná, hogy a saját húga kényszerítse egy házasságba.

- Mindenki tudja, hogy az ilyen szívtiprók nem lesznek szerelmesek. S ráadásul én sem akarok újra férjhez menni - felelte Vanessa kedvesen.

- Talán valóban merész ötlet volt - ismerte be Olivia -, de mindent megtennék, hogy a nővérem legyél.

Amikor Olivia elment, Vanessa elgondolkozott a sorsán. Reménytelen volt azt hinnie, ha Damiennel véget ér a kapcsolatuk, a reputációját helyre tudja állítani. Rájött, talán meg kellene fontolnia Lettice tanácsát, s jobban teszi, ha egy tehetős védelmezőt keres maga mellé. Lassan felült az ágyban, s eljátszott a gondolattal. Mindent megtett azért, hogy húgait megmentse az olyan boldogtalan házasságtól, melyben neki is élnie kellett. S talán Anglia hírhedt nőcsábásza mellett olyan tapasztalatokat szerezhet, mellyel könnyedén megfelelhet egy tehetős úriember szeretőjeként. Ki lenne alkalmasabb tanár a veszélyes Bűn lordjánál, aki elláthatja tanácsokkal, s megtaníthatja, hogyan lehet a legellenállóbb úriember figyelmét felkelteni?

Óriási lépés lenne, s kétségtelenül visszafordíthatatlan. Vanessa azonban mégsem látott más esélyt, hogy támogassa a családját, s a húgainak ne érdekből kelljen házasságot kötniük. Sajnos az erény, az erkölcsi tisztaság s a tisztesség nem nyújt fedelet, nem biztosít élelmet a család számára. És a világ Vanessát már egyébként is buja, könnyelmű nőként ismerte.

Vanessa minden erejét összegyűjtötte, felöltözött, s Damien keresésére indult. Beszélnie kellett vele az oktatásával kapcsolatban.

Damien kedvenc lova nyergében ült, s egy kora reggeli lovaglással akarta megnyugtatni magát. Dühöngött, amiért kellemetlenséget okozott Vanessának, s nem vette komolyan a figyelmeztető jeleket, melyekkel Vanessának szembe kellett néznie. Mérgelődött, amiért alábecsülte a pletykára éhes felső tízezret, s azt gondolta, nem veszik a szájukra különös kapcsolatát vele. Bosszankodott, amiért hagyta, hogy egy idióta nyilvánosan inzultálja Vanessát, s botrányba sodorja a védtelen nőt.

Damien vágtára sarkalta a lovát, s remélte, egy gyors futás a zöld mezők között megnyugvást ad háborgó lelkére. Rövid idő múlva azonban lassú ügetésre fogta az izzadó állatot, s visszafordult a birtok felé. Egy hét távollét alatt el kellett volna felejtenie Vanessát, de a lány arca még álmában is a szeme előtt lebegett. Amikor hazatért az utazásáról, s megpillantotta a hűvös és gyönyörű nőt a zeneszobában, nem tudott ellenállni neki, s a szíve vadul kalapált. Bár minden idegszála azt kívánta, nem kapta azonnal a karjaiba, hanem hűvösen védekezett az érzelmei ellen.

Makacs ellenszegülése semmit sem ért, amikor megpillantotta Vanessát lenyűgöző aranyszínű ruhájában, melyben olyan csodaszép volt, mint egy igazi királynő. Damien érzékei lángra gyúltak, s nem akart mást, csak felkapni Vanessát, az ágyába vinni, s egész éjszaka szeretni. Clune gyalázatos partija sem segített, s nem felejtette el Vanessát. A puszta igazság az volt, hogy Damien senki mást nem kívánt. Attól tartott, csak egyetlen nő van, aki enyhíthet a kínzó vágyakozáson, s nem tagadhatta tovább, hogy szüksége van Vanessára.

Pillanatokkal később ismerős lovas közeledett a férfi felé. Damien azt hitte, álmodik, de amikor a lovas közelebb ért, Vanessa csodaszép alakját látta a nyeregben. Megállt, s miközben a nőre várt, sűrűn átkozta a torkában dobogó szívét.

- Reménykedtem benne, hogy egyedül talállak -mondta Vanessa, s megállította lovát a férfi mellett. -Ha van pár perced, szeretnék kérni valamit... egy szívességet.

- Állok a szolgálatodra, mint mindig - felelte Damien.

Vanessa elpirult, s bizonytalanul körbepillantott. Nem nézett a férfira, tekintete a távolba meredt. Damien kíváncsian várt.

- Gondolkoztam - kezdte a lány határozatlanul - a helyzetemről. Sajnálatos módon a kapcsolatunk miatt kellemetlen helyzetbe kerültem, s hírhedt személy lettem. De talán mégis a javamra válhat ez a helyzet.

- Mire gondolsz?

Vanessa mély lélegzetet vett, s a válla felett nézett a férfira.

- Szeretném, ha megtanítanál, hogyan lehet kielégíteni egy férfi vágyait.

- Nem hiszem, hogy értem - mondta Damien fagyott hangon.

- Szeretnék mindent megtanulni, amit egy szeretőnek tudnia kell - mondta Vanessa, s lassan Damienre emelte a tekintetét. - Mindent szeretnék tudni, amivel elcsábíthatom a leghűvösebb férfit is, hogy miután a kapcsolatunk véget ér, megnyerjek magamnak egy gazdag támogatót, akit nem érdekel botrányos múltam.

Damiennek elakadt a lélegzete. Vanessa nem gondolhatja komolyan.

- Rá kellett jönnöm, hogy gyakorlatiasan kell gondolkoznom. Egy független asszony kiszolgáltatott, s bárki megtámadhatja. A világ már csak ilyen, s én nem tehetek ellene semmit. Sajnos nem találtam más lehetőséget, hogy támogassam a húgaimat - magyarázta Vanessa. - Megegyezésünk szerint még két hónapig leszek a szeretőd. Ez az idő elegendő ahhoz, hogy felkészüljek az új életre, s minden praktikát megtanuljak. Hálás lennék, ha segítenél nekem. A csábítás művészetében szerzett tapasztalatod vitathatatlan, s nem hinném, hogy találnék jobb tanárt nálad.

Damien dermedten hallgatta Vanessát. A lány azt akarta, tanítsa meg, hogyan kell egy kurvának viselkednie, s hogyan használja gyönyörű testét, hogy meghódítson egy pénzeszsákot. A férfi szóhoz sem jutott, annyira letaglózta Vanessa kérése. Alattomos játékot játszik vele a nő? Damien egyszerűen nem tudta elképzelni Vanessa Wyndhamet, amint megszámlálhatatlanul sok szeretővel bújik ágyba. Vajon tényleg csak a húgain akart segíteni? De mit ér a sok kérdés, hiszen a férfi megkönnyebbülhetett volna. Vanessa óriási terhet vett le a válláról, s hálásnak kellett volna lennie. Ha talál egy gazdag támogatót a lány számára, akkor többé nem kell bűnösnek éreznie magát, amiért tönkretette a nő reputációját. Hűvösen kellene kezelnie őt, hiszen az egyezségük nem volt egyéb, mint egy üzleti alku.

Damien zavartan megrázta a fejét, s mélyen Vanessa szemébe nézett.

- Rendben van, édesem - hallotta távolról a saját hangját. - Gondolom, eleget tudok tenni a kérésednek.

Vanessa oktatása aznap délután kezdődött. Odakint esett az eső, amikor a férfi a titkos folyosón keresztül a nő szobájába ment. Vanessa kifáradt a lovaglás után, s a karosszékben pihegett. Damien első alkalommal látogatta meg napközben őt, s a holdfény nélkül a helyzet elvesztette az intimitását.

A nő bizonytalanul nézett a férfira, és sokkal idegesebb volt, mint akkor, mikor meghozta a nehéz döntést, s teljesen a férfinak adta magát. Damien még mindig lovaglócsizmát és nadrágot viselt, csak a kabátját és a mellényét vette le.

- Ez így nem lesz rendben, édesem - morogta a férfi érces hangján, mely észhez térítette Vanessát. -Látom, sokat kell még neked tanítanom. Kezdhetnénk azzal, hogyan kell fogadnod a szeretődet. Úgy nézel ki, mintha a kivégzésedre vinnének.

A férfi a nőre emelte meleg, szürke szemét, s lágy csókot nyomott a csuklójára, ahol a szívverése pulzált.

-Az első lecke: amikor a szeretőd meg kíván látogatni téged, azt a benyomást kell keltened, hogy türelmetlenül várod az érkezését. Olyan ruhát kell viselned, mely

kiemeli a nőiességedet, s vonzóvá tesz. Segítsek valami kényelmesebb ruhát kiválasztani?

- Azt hiszem, boldogulok - felelte Vanessa. Elhatározta, éppen annyira szenvtelen lesz, mint amilyennek Damien látszott. Felállt, s a szekrényhez ment. Damien a pamlagra ült, ahonnan látta Vanessát.

- Tartsd észben, hogy gyönyört ígértél - mondta nyugodt hangon. - Ez segíthet, hogy megfelelően rendezd be a szobát. Éjszaka van, halkan pattogó a tűz, gyertyák égnek a kandallópárkányon, s kinyitsz egy üveggel a szeretőd kedvenc konyakjából. Olyan apró dolgok ezek, melyekkel egyszerűen kifejezheted, hogy várod a szerelmedet.

- És nappal? - kérdezte Vanessa, s kiválasztott egy halvány krémszínű szatén hálóinget.

- Nappal? - kérdezett vissza Damien. - Talán több képzelerőre van szükség, de ugyanazok a szabályok. A célod az, hogy a szeretőd azt gondolja, ő az egyetlen férfi a földön, akit akarsz. Az egyetlen, aki felkavarja az érzéseidet, s felgyorsítja a szívverésedet.

Éppen úgy, ahogy én érzek, amikor rád nézek, gondolta Vanessa csendesen. A paraván mögé lépett, s átöltözött.

- Tehát például - mondta Damien -, ahelyett, hogy elrejtőzöl, előttem is levetkőzhetsz. Minden ruhadarabot lassan húzz le, s így láthatom csodálatos testedet. Bátran változtass egy átöltözést szenvedélyes, érzéki játékká, s egyetlen célod az legyen, hogy engem felizgass.

- Az egészet játéknak tartod? - kérdezte Vanessa, s kinézett a paraván mögül.

- A szeretkezés egy játék - felelte Damien. - Meg kell tanulnod, hogyan győzedelmeskedj, s parancsolj az ügyfeleidnek.

Vanessa befejezett az öltözködést, kilépett a paraván mögül, s Damien elé állt. A férfi figyelmesen végigmérte.

- Ha nevet akarsz szerezni magadnak, mint egy kurtizán, akkor mindent be kell vetned, angyalom.

Damien megfogta a lány kezét, s a hatalmas tükör elé vezette. Kihúzta a hajtűket a hajából, s a súlyos tincsek Vanessa vállára hullottak. Előrenyúlt, s kioldotta a hálóing megkötőjét, szétnyitotta a finom anyagot, s élvezettel mérte végig Vanessa meztelen testét.

- Gyönyörű tested van, buja és érzéki. Nem kellene rejtegetned.

Tekintete szinte égette a lány bőrét, s Vanessa megremegett, amikor Damien lassan végigsimította a karját, s kényeztető támadást indított az érzékei ellen.

- Ne, édesem, ne csukd be a szemed. Nézd magad.

Elsimította a selymes hajtincseket, s finoman megcsókolta a lány nyakát, miközben lehúzta a könnyű hálóinget, mely a padlóra esett.

- Nézd meg, milyen gyönyörű vagy - suttogta rekedtes hangján.

A férfi lágyan cirógatta a nő hátát, majd apró csókokkal becézgette a lány melleit. Vanessa rózsaszín mellbimbói megkeményedtek, s szenvedélyesen nyögdécselt a férfi érintése alatt.

- Hihetetlenül érzéki tested van - mormolta Damien, s selymes nyelvével a fülcimpáját becézgette. -Ha a férfi rád pillant, még a nevét is elfelejti.

Vanessa arca kipirult, s lehunyta a szemét.

- Nem, nézd magad. Nézd meg magad.

A lány megadta magát, s sötét szempillái mögül figyelte a férfit. Szemében forró tűz égett, s megremegett, amikor a férfi a tenyerébe vette a kebleit, s ujjával a mellbimbóit cirógatta. Kellemes borzongás, s forró vágyakozás futott végig rajta, amikor saját izgatottságát figyelte.

- Mindenhol meg akarlak érinteni - suttogta rekedten a férfi. - Testednek minden porcikáját meg akarom csókolni, s a magamévá akarom tenni.

A férfi követelző csókjai tüzet gyújtottak a nőben, ujjai lázasan simogatták a megfeszült melleket, a sajgó csúcsokat, míg a lány szinte összerogyott az élvezettől.

Amikor Vanessa észhez tért, ámulva nézte saját vágyakozását. Milőtt Damiennel találkozott, nem tartotta magát erkölcstelennek, most azonban már nem pirult el, s nyíltan figyelte saját kielégülését a tükörben. Nem ismerte többé magát, a nőt, aki korábban kislányosan viselkedett, s erkölcsös volt.

Vanessa felnyögött, amikor látta, hogy a férfi keze továbbvándorol, s testének titkos szegletét simogatja. Az apró kis háromszög hihetetlen forrósággal válaszolt az érintésre. Tekintetük találkozott, amikor a férfi szétnyitotta a kisajkakat, s két ujját a síkos, nedves kis alagútba fúrta. A lány halkan felkiáltott, amikor az ujjak finoman, majd egyre lázasabban becézgették az érzékeny ajkakat, s megremegett a vágytól, amikor a férfi rátalált szenvedélye központjára.

Vanessa érezte, mennyire forró belül, s a teste úgy pulzált együtt a férfi érintésével, mintha csak neki teremtették volna. Kitörő orgazmusa meglepte Vanessát, a gyönyör azonban feltartóztathatatlan volt, s Damien mindaddig becézgette, izgatta a lágy húst, amíg a lány erőtlenül omlott az ölelésébe.

Az élvezetnek azonban még nem volt vége. Damien megragadta a vállait, a falhoz vezette, finoman előredöntötte a lányt, s kezeit a falnak nyomta. A férfi gyors mozdulatokkal kigombolta a nadrágját, s követelőző hímtagját a lány forró húsába illesztette.

Vanessa meglepődött, amikor rájött, hogy a férfi hátulról akarja kielégíteni, a gyönyöről azonban szóhoz sem jutott.

- Nyílj meg előttem - morogta a férfi, s széttárta Vanessa combjait, s erős dorongjával mélyre hatolt a lány lágy nőiességében.

A férfi erős karjaival tartotta a lányt, s a falhoz nyomta. Vanessa azonban nem akart elmenekülni. Formás feneke minden egyes lökésnél a férfihez nyomódott, s Damien játékosan megpaskolta a dombocskákat. Vanessa kéjesen felnevetett, s még szélesebbre tárta a combjait, hogy utat engedjen a férfi erejének, s még mélyebbre hatoljon. Pillanatokkal később együtt jutottak el a csúcsra, s egymás karjaiban élveztek el. Vanessa teste még mindig remegett, s erőtlenül támasztotta a falat, amikor a férfi visszahúzódott.

- Hihetetlen erő - mondta Damien nyugodt hangon, s begombolta a nadrágját. - Még egy kis gyakorlás, s tökéletes lesz.

A hűvös elismerés szörnyű emlékeket hozott felszínre. Vanessa a kéjes kielégüléstől, s a kétségbeeséstől remegve fordult el a férfitól. Damien azt tette, amit a lány kért tőle. Megmutatta, hogyan használja a testét, s hogyan nyújtson testi kielégülést a szeretőjének. A férfi szenvedélye nem volt egyéb, mint gyakorlás, s a lány a tananyag volt.

Tizenharmadik fejezet

Fájdalmas lecke volt, de Vanessa elhatározta, hogy mindent megtanul. Az érzelmeknek nem volt helye az erkölcstelen Bűn lordjával szemben, s a nő ezzel tisztában volt. Damien beleegyezett, megtanítja, hogyan kell elnyerni egy gazdag támogatót, s a különös óráknak köszönhetően Vanessa a férfi jelenlétében felszínre törő kínzó testi vágyat is

csillapíthatta.

Damien elsőrangú tanárnak bizonyult. A Rosewoodon eddig eltöltött idő alatt Vanessa szenvedélyes éjszakákat élt át, most azonban már reggelente és délutánonként is részesült a gyönyörből. Amikor a húga masszázst vagy fürdőt vett, Damien órákat adott Vanessának.

- A szerelmeskedés művészet, s te vagy a művész -magyarázta a férfi komolyan.

- Úgy emlékszem, azt mondtad, az egész egy játék.

- Ne szemtelenkedj - mosolygott Damien. - Most nagyon figyelj!

Damien megtanította Vanessát arra, hogyan keltsen vágyat egy férfiban, s hogyan érje el, hogy mindent megtegyen neki, s a lábai előtt heverjen.

- A tested jeleket közvetít, s a szexualitás nyelvén beszél. Minden porcikád válaszol a férfi érintésére, s ha jól csinálod, akkor a szeretőd királynak vagy akár koldusnak is érezheti magát. Ha megérintesz egy férfit, mutasd ki, hogy élvezed. Lágyuljon el a tekinteted, remegjen meg a tested, s sóhajts az örömtől. S amikor hozzád ér, légy sóvárgó, s kiéhezett az érintésére.

A férfi szakértelme mindig ámulatba ejtette Vanessát, s amikor gyakorlott mozdulatokkal felizgatta, s elnyújtotta az élvezetet, a lány levegő után kapkodott. Képes volt felkorbácsolni a szenvedélyt, s a mélyen pislákoló tüzet is lángra gyújtotta.

Damien egyik legfontosabb célja az volt, hogy Vanessa megismerje a férfitestet. Gyakran utasította a nőt, hogy lassan vetkőztesse le, s figyeljen az érzékeny pontjaira, majd meztelenül, hívogatóan hátradőlt a pamlagon. Kéjesen Vanessára nézett, bronzbarna teste csodálatosan kiemelte izmos alkatát, s úgy nézett ki, mint egy pogány isten. A nő ilyenkor mély lélegzetet vett, végigsimította a férfi mellkasát, majd tekintete a férfi hatalmas meredező hímtagjára tapadt, s a kezébe vette a pulzáló férfitestet.

- Megfelel az elvárásaidnak, édes?

- Igen - suttogta Vanessa, s hívogatóan megnyalta az ajkait.

- Akkor gyere ide, és mutasd meg nekem.

Vanessában forró láng gyúlt, kéjesen odalépett, s a férfi mellé ült. Damien mozdulatlanul várt, nem segített a nőnek, aki óvatosan megérintette a férfi mellkasát, végigsimította izmos combját, az ágyékát. Damien fallosza szinte követelőzve emelkedett közelebb a tenyeréhez, szinte megégette őt. Vanessa az ujjai közé vette a férfi hatalmas péniszét, s le-fel járatta rajta a kezét. Damien minden mozdulatnál megremegett, kéjesen megemelte a csípőjét, hogy még közelebb kerüljön a nőhöz.

- Érzed mennyire remegek, ha megérintesz?

Vanessa is megremegett, vágyakozott a férfi érintése után, s a lába között lüktető nedvességet érzett.

- Nem tudok tovább várni - suttogta elcsukló hangon.

- Akkor ne várj - mosolygott a férfi gonoszkodva a nőre.

Vanessa még nem vetkőzött le, s nem is maradt rá ideje. Felemelte a szoknyáját, a férfi fölé térdelt, s lassan ráengedte magát Damien merev férfiasságára.

- Milyen mélyen akarod, hogy beléd hatoljak? -kérdezte a férfi, amint finoman előrenyomult a nőben.

- Mélyebben... kérlek.

Damien engedelmeskedett, s mélyen benyomult a női testbe. Vanessa ritmikusan mozgott a férfi felett, s Damien hatalmas, pulzáló hímtagja ki-be járt a titkos kis háromszögében. A férfi minden egyes lökéssel szinte tébolyodott állapotba égette. A nő a vállába kapaszkodott, miközben csípője tehetetlenül rángott, kétségbeesetten próbálva kielégíteni ősi vágyát. Damien egy utolsó, erőteljes lökéssel átlendítette a nőt a csúcson, s ő is felnyögött, amikor elérte a végső ekszt ázist.

Amikor Vanessa végül magához tért, még mindig a férfin feküdt, arcát a vállába temette. Damien hatalmas pénisze azonban még mindig benne volt, s erősen, pulzálva követelte a következő kielégülést.

- Édesem, érzed mennyire kívánlak még mindig? -kérdezte, s újra ritmikus mozgásba kezdett odabent.

A lélegzetelállító erotikus óráknak köszönhetően Vanessa egyre inkább Damien hatása alá került. A nő szinte elfelejtette, hogy kapcsolatuk csupán üzleti alapokon állt, s tudta, védekeznie kell a férfi bűvereje ellen, azonban gyakran tehetetlen volt. Vanessa gyakorta csodálkozott el azon, vajon a terve kivitelezhető-e. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy valaki másnak adja a testét, s valójában Damien volt az egyetlen, akit védelmezőjeként el tudott képzelni. A nő minden erejével azon volt, hogy a keserű gondolatokat kiűzze az elméjéből. Nem volt más lehetősége, csak így biztosíthatott a húgainak kényelmes életet. Egyébként sem ő lesz az első nő, aki a lepedők között keresi meg a megélhetését. Számtalan gyönyörű és sikeres kurtizán volt, aki a szépségével s a testével hódította meg a gazdag férfiakat. Egy szerető szerepe egyébként is kedvezőbb volt, mint a feleségeké. A kurtizán szabadon élhetett, s nem kellett megfelelnie a társadalom előítéleteinek. A házasságon belül az asszony gyakran elvesztette az ellenőrzést a vagyona, az élete, a gyermekei, s gyakran a saját teste felett. Vanessa tehát szilárdan elhatározta, hogy megtanulja a tananyagot.

A második óra alkalmával fel kellett fedeznie a saját testét.

- Nagyszerű diák vagy, édesem, de még sokat kell tanulnod a szerelem művészetéről. Még csak az elején járunk.

A férfi leterített több lepedőt a pamlagra, s lassan levetkőztette Vanessát.

- Feküdj le, s élvezd az órát. Meg kell tapasztalnod, milyen az, ha valaki a kezével izgat fel, s így te is ki tudod majd elégíteni a szeretőd vágyait.

Damien olajat öntött a nő testére, s lassan megmaszírozta a hátát, a fenekét, a combjait. A keze lassan mozgott, s érintése nyomán ezernyi láng gyúlt az asszonyban. Aztán a hátára fordította a nőt, s a mellét, érzékeny mellbimbóját masszírozta.

Vanessa megremegett, amikor a férfi végigsimította bársonyos bőrét, s hirtelen megállt a hasa alatt, az apró kis háromszögnél.

- Ha esetleg olyan szeretőd lesz, aki nem tud felizgatni, s nem nedvesedsz be, akkor ezt a módszert használhatod - mondta, s olajtól síkos ujját bedugta a lány legrejtettebb zugába, s hüvelykujjával finoman izgatta érzékei központját. Vanessa lehunyta a szemét, s remegve emelte meg a csípőjét, hogy a férfi még mélyebbre tudjon nyúlni. Vanessa csalódottságot érzett, amikor a férfi hirtelen abbahagyta, elhúzódott tőle, s kéjesen vergődve az ágyon hagyta. - Most te következel.

- Én következem? - kérdezte elcsukló hangon a nő.

- Érintsd meg magad.

Vanessa elpirult, a férfi azonban mit sem törődött a zavarával.

- Meg kell tanulnod, hogy kielégítsd a saját vágyaidat, ha esetleg olyan szeretőd lesz, aki képtelen rá, s nem tud a kedvedre tenni.

Tekintetük összfonódott, miközben Vanessa combjai találkozásához vezette a kezét, s felfedezte saját gyenge húsát. Két ujjával finoman izgatta szeméremdombját, miközben ajkát kéjes sóhaj hagyta el, s könyörögve nézett a férfira.

- A melleid milyen kemények, édes. Ez azt jelenti, hogy felizgultál?

- Igen - rebegte a nő -, de ez nem olyan, mint amikor te…

- Nos, akkor talán készen állsz a következő órára.

Damien elhúzta Vanessa kezét, s forró csókot nyomott a titkos kis szegletre. A nő ámulva sóhajtott fel. A férfi lassan levetkőztette, s az ágyra fektette. Amikor Damien

is levette a ruháit, meredező férfiassága követelőzőén ívelt a hasa felett. A férfi finoman széttárta a nő combjait, s közéjük térdelt. Vanessa testében forró láng gyúlt, amikor Damien pulzáló férfiassága a combjához ért, s keserűen csalódott, amikor nem hatolt belé. A mellei fölé hajolt, s a szájába vette a rózsaszín bimbókat. Óvatosan eljátszadozott a csecsekkel, szívta, ízlelgette az édes kis bimbókat, míg a nő sikongatva vergődött a férfi alatt.

Damien magára hagyta a sajgó csúcsokat, s ajkaival bebarangolta a nő testét. Vanessa minden porcikája kívánta a férfi érintését, s érezte, hogy mélyen belül mennyire forró, fülledt, kitárulkozó és nedves. A férfi azonban nem adta meg, amire vágyott, hanem tovább fokozta az élvezetet. Forró, vértől duzzadó nyelvével lázasan becézgette a nő testét, s kezét lassan combjai közé csúsztatta. A nő felsikoltott, amikor a férfi két ujja a testébe csusszant, s érezte, hogy izmos redői azonnal körülzárják, s remegve magába szívják. Vanessa akarta ezt, s éhezett a férfi érintése után.

- A számmal akarlak szeretni - suttogta a férfi, s az asszony combjai közé hajolt.

Megcsókolta, s nyelvével tantaluszi kínokat korbácsolt Vanessában, amikor végigsimította az ajkakat. Vanessa tiltakozva nyögött egyet, s megpróbálta ellökni magától a férfit. Damien azonban finoman leszorította a karjait, szélesre tárta a combjait, s a szemében vágy égett, amikor ismét a nő fölé hajolt. Forró lehelete végigsimította annak húsát, aki hangosan sikongatott, amikor érzéki nyelvével a forró nőiességét cirógatta. Az egész teste azért könyörgött, hogy a férfi megcsókolja ott, s szeméremajkai lázasan viszonozták a férfi csókjait. A férfi ajkai lágyan, selymes simogatással becézték a nő húsát, majd szívogató csókokkal szinte szétrepesztette azt. Az asszony lélegzetet sem tudott venni, miközben Damien finoman nyalogatta, ízlelgette, döfködte őt a legrémisztőbb, legmélyebb élvezetet okozva. Vanessa a férfi szája felé ívelte testét, a csípője ősi ritmusban mozgott, sóhajai és sikolyai betöltötték a szobát, s megrészegítették Damient.

Damien hirtelen fölélendült, s behatolt a nedves, síkos és kitárulkozó kis alagútba. Vanessa a férfi fülébe vinyogott valamit, miközben Damien hihetetlen erővel ki-be járatta hatalmas péniszét. A nő megemelte a csípőjét, szélesre tárta a combját, s még mélyebbre engedte a férfit. A férfi szemében vad tűz égett, s minden lökéssel közelebb vezette a nőt a saját szenvedélyéhez. Vanessa vadul felemelte a fejét, s lázasan pumpálta a csípőjét a férfi ágyékának, majd a vad eksztázis ereje az ágyhoz nyomta, a torkából éles nyögés tört fel. Damien lökött rajta még egyet, s orgazmusa vad erővel kitört, majd ő maga is az eszét vesztette az elsöprő erejű kielégüléstől.

Egy jó darabig csak kapaszkodtak egymásba, Damien azonban lassan észhez tért. Háta sajgott Vanessa éles körmei nyomán, a férfi azonban csak a nő sikoltásaira tudott gondolni. Örömet okozott neki, ismét eljuttatta a csúcsra, megtöltötte az asszonyt, s elvitte a paradicsomba, miközben ő is elveszett a szerelem, az eksztázis és a nyers kielégülés paradicsomában.

Damien keserűen sóhajtott. Minél hamarabb el kell vinnie Vanessát Londonba, s találnia kell számára egy oltalmazót. Akkor és csak akkor remélhette, hogy megszabadul a kínzó érzéstől s az égető vágytól, mely akkor fogta el, ha a nő közelében volt.

Tizennegyedik fejezet

Mindent megszerveztek, s azt tervezték, hogy a következő héten, hétfőn indulnak Londonba. Damien bejelentette, hogy néhány üzleti ügyet kell elintéznie a városban, s javasolta, hogy Vanessa is tartson vele, hogy vásárolni tudjon. Olivia támogatta az ötletet, s kijelentette, a társalkodónőjének az egész ruhatárát fel kellene újítani.

Vanessa nem örült, hogy egyedül kell hagynia a lányt, Olivia azonban még nem állt készen egy hosszú, fárasztó utazásra, s egyébként sem akarta elhagyni a biztonságos kastélyt. Élvezni akarta a magányt, s a rövid függetlenséget, aggodalmaskodó bátyja nélkül.

Vanessa lassan becsomagolt. London nem volt annyira messze, s csak néhány napra mentek el, s az utazás nagyszerű alkalom lesz arra, hogy megnézzék, Olivia mennyire boldogul egyedül.

Vanessa figyelmeztetni akarta az öccsét, hogy ne látogasson titokban a birtokra, amíg nem lesznek otthon, de már több mint egy hete nem látta Aubrey-t. A férfi bizonyára azért maradt távol, mert nem akart összefutni a lorddal, vagy esetleg belefáradt az egyoldalú beszélgetésekbe.

Az elutazásuk előtti délutánon Vanessa a kertben üldögélt, amikor észrevette álruhába bújt testvérét. A lány gyorsan körbenézett, azonban senki más nem volt a kertben, s nem kellett attól félnie, hogy valaki észreveszi az öccsét.

- Hol voltál az elmúlt héten? - kérdezte, amikor a férfi leült mellé a padra. - Már azt gondoltam, feladtad, s hazamentél.

- Természetesen nem. Annyira elfoglalt voltam, hogy szinte egy szabad percem sem volt a héten. Munkát találtam.

- Biztosan viccelsz - csodálkozott Vanessa.

- Nagyon szomorú, hogy a saját nővérem nem hisz nekem - jegyezte meg epésen Aubrey. - De igaz. Valódi állást kaptam a gazdag Mr. Jonah Goodwine mellett, aki megvette Brandy Hallt. Hamarosan bárói címet kap, s én tanítom meg, hogyan kell úriemberként viselkednie.

Vanessa hitetlenkedve rázta meg a fejét. Akkor sem csodálkozott volna jobban, ha Aubrey bejelenti, hogy megjárta a holdat.

- Goodwine magántitkára vagyok – magyarázta Aubrey -, de szerencsére a pozíció amolyan tanácsadóféle, s Goodwine nagyszerű dolognak tartja, hogy egy igazi vikomt áll az alkalmazásában. Mit szólsz, Van? Annyira megleptelek, hogy szóhoz sem jutsz?

- Igen, nagyon meglepődtem - felelte Vanessa zavartan. - Mi vitt rá erre a lépésre?

Az öccse huncut szemei elkomorodtak.

- Azt remélem, hogy ezzel az állással megcsinálhatom a szerencsémet. Mindig azt mondtad, találnom kellene valamit, ami lefoglal, s nem kerülök bajba. Talán most megtaláltam a megfelelő elfoglaltságot. Már régen felnőttem, s vállalnom kell a felelősséget a tetteimért. És anyagilag a pozíció rendkívül kedvező. A fizetésem nagyon jó, s idővel képes leszek kifizetni a hitelezőimet - mondta, s halkan folytatta. - Megbocsáthatatlan, hogy ilyen helyzetbe sodortalak, s Sinclairrel kell ágyba bújnod, hogy megmentsd a családunkat. Tudom, sohasem tudom visszafizetni, Van, de mindent megteszek, hogy bebizonyítsam, érdemes volt áldozatot hoznod értem.

Vanessa torka fájdalmasan összeszorult. A semmirekellő öccse, úgy tűnt, komolyan meg akar változni.

- Azt hiszem, van még remény - mondta Vanessa.

- Szeretném, ha Olivia ismét jó véleménnyel lenne rólam. Talán mindent tönkretettem, s nincs lehetőség arra, hogy elnyerjem a bocsánatát, de szeretnék a közelében maradni. Brandy Hall mindössze tíz kilométerre van, s alkalmanként meglátogathatom, igaz titokban, s csak addig, amíg Sinclair nem fedezi fel a titkos találkáinkat. S természetesen, amíg Olivia hajlandó fogadni engem.

-Aubrey, most jut eszembe, holnap Londonba utazom Sinclairral.

- Nem indiszkrét ez egy kissé? - kérdezte Aubrey fagyosan. - A birtokon elbújhatsz, s a húga társalkodónője lehetsz, de Londonban, mindenki szeme előtt...

- Nem szándékozom vele lakni - vágott közbe Va-nessa -, hanem a saját házunkba költözöm. Néhány napig távol leszünk, s talán jobban teszed, ha addig nem látogatod meg Oliviát.

- Miért?

- Nem tiltakoztam a látogatásaid ellen, mert jó hatással voltak Oliviára. Egész idő alatt mellettetek voltam, s talán nem lenne bölcs dolog, ha egyedül maradnál vele. Nem akarom, hogy ismét fájdalmat okozz neki - mondta Vanessa. Aubrey tekintetében fájdalom izzott.

- Még mindig nem bízol bennem, igaz? Szeretem őt, Vanessa. Kitépném a saját szívemet, de sohasem bántanám őt.

Vanessa habozott. Egészen mostanáig nem hitt az öccse érzéseiben.

- Mit akar Olivia? - kérdezte halkan Aubrey.

- Nem tudom, mostanában nem beszéltünk rólad.

- Akkor kérdezd meg. Ha nem akar találkozni velem, akkor nem zaklatom - mondta Aubrey, s felállt. - Tudom, sokat kérek, de tedd meg nekem.

Vanessa sokáig üldögélt még a padon, s a gondolataiba merült. Lehetséges, hogy az igaz szerelem képes megváltoztatni egy férfit. S nyilvánvalóan ez történt az öccsével is. Vajon Damien Sinclair meg tudná tenni? Képes lenne megváltozni?

Kellemesen telt az út Londonig, s amikor megérkeztek, Damien azonnal a Rutherford család városi házába vitte Vanessát. A férfi rövid időt adott neki, hogy fürdőt vegyen és átöltözzön, s egy órával később Damien már ismét a családi háznál volt. Vanessát a Drury Lane Színházba vitte, majd egy közismert szalonba, a Zöld Szobába, hogy lássa, a tapasztalt színésznők hogyan érik el, hogy a fiatal férfiak találkozót beszéljenek meg velük, s hogyan tesznek a kedvükre. Damien mindvégig szótlan volt, s hamar visszavitte a lányt a családjához.

A következő éjszaka körbejárták a játékbarlangokat, ahol a szerencsejátékosok óriási tétekben fogadtak.

- Okosan tennéd, ha megtanulnál néhány játékszabályt - tanácsolta Damien. - Ha a partnered rajong a kártyáért, hosszú éjszakákat tölthetsz ilyen helyeken.

Vanessa szíve vadul kalapált, s nem a jövő miatt, melyet Damien festett le neki, hanem a férfi nyilvánvaló közönyössége miatt. Amikor a férfi hűvös tekintetébe nézett, csak nehezen tudta leplezni csalódottságát, bár úgy tett, mintha élvezné kirándulásaikat. Másnap este egy maszkabálra mentek, ahol Vanessa megfigyelhette, hogyan vetik ki a hálójukat, s hódítják meg a nem teljesen tiszteletre méltó hölgyek áldozataikat.

A kiruccanások célja Damien szerint az volt, hogy megmutassa Vanessának, milyen életformát választott magának, s milyen világban kell majd élnie. A férfi óriási tapasztalattal rendelkezett, hiszen éppen olyan otthonosan mozgott a szenvedély és gyönyör e különös világában, mint a csillogó, intrikákkal teli felső tízezer világában. Damien a világ árnyoldalait is megismertette a nővel. Elvitte a Covent Gardenbe, amely előtt olcsó nőcskék árulták a testüket a megélhetésért, s életük gyakran erőszakos véget ért.

Damien mindennel elhalmozta Vanessát. Megvásárolta számára a legújabb divat szerinti ruhákat, s a nő hiába tiltakozott, Damien megrántotta a vállát.

- Fogadd el ellenszolgáltatás gyanánt, amiért olyan sokat tettél a húgomért.

Egy este elvitte Vauxhallba, ahol csodálatos smaragd nyaklánccal és karkötővel lepte meg Vanessát, melyek nagyszerűen kiegészítették legújabb ruháját. Vanessa

feltette a karkötőt, a nyaklánccal azonban hiába próbálkozott, nem tudta bekapcsolni a csatot, s Damien segítségét kérte. Megremegett, amikor Damien ujjainak hűvös tapintását érezte a bőrén, s eszébe jutott, hogy ez volt az egyetlen intim érintés, amióta Londonban voltak, hiszen a férfi minden éjszaka magára hagyta az ajtóban, nem érintette meg őt, s nem akart vele ágyba bújni.

Tulajdonképpen hálásnak kellene lennie, amiért Damien nem ostromolta tovább, s úgy tűnt, véget vetett a köztük lévő testi kapcsolatnak. Vanessának azonban hiányzott a férfi szenvedélyes érintése, mely egyszerre okozott fájdalmat és élvezetet a számára.

- Nem kellene ennyire bőkezűnek lenned - suttogta Vanessa, amikor a csodálatos ékszer a nyakában csillogott.

- Ez nem több, mint amennyit más szeretőmnek adok - felelte a férfi hűvösen.

Vanessa a férfira nézett. Damien lélegzetelállítóan jóképű volt, s olyan hideg, mint egy kőszobor. A férfi hűvös ellenállása arra emlékeztette Vanessát, hogy ő is csak egy a számtalan nő közül, akit Damien az ágyába vitt. Ő nem kért ajándékot tőle. Ő a férfi barátságát akarta, a gyengédségét s a... szerelmét.

Vanessa rájött a rettenetes, szörnyű igazságra. Hiába volt minden ellenállás s a józan ész akarata, beleszeretett Damienbe. Az elmúlt hetekben hazudott magának, s önmaga elől is letagadta, mennyire elbűvölte és megbabonázta a férfi. Damien szellemessége, zavarba ejtő csábereje, húga iránti szeretete, gyengédsége s a nő félelmei iránti érzékenysége... túl sok mindent lehetett szeretni benne. Vanessa elveszett, s beleszeretett a gyengéd szeretőbe, aki megtanította, milyen az igazi szenvedély, s megszabadította a félelmeitől. A nő rémülten és kétségbeesve nézett ki az ablakon.

- Nagyon csendes vagy ma este - mondta Damien, s átható tekintettel vizsgálgatta a félhomályban. -Nem érzed jól magad?

- Jól vagyok, köszönöm, de mintha fájna egy kicsit a fejem - mondta Vanessa, s mosolyt erőltetett az arcára.

Elhatározta, sohasem hagyja, hogy Damien megfejtse a szíve titkait. Nem akarta, hogy a férfi sajnálja, vagy még rosszabb, megvesse. Nem lesz olyan bolond, mint Damien többi szeretője, s ha eljön az idő, akkor feltartott fejjel fog kisétálni Damien Sinclair életéből.

Vanessa már korábban is járt a vauxhalli kertekben, s mindig lenyűgözte a csodálatos környezet. Az utakat fák és bokrok szegélyezték, az ágakról arany- és márványszínű lampionok lógtak alá. A csinos parkok gyakran adtak otthont különböző zenei eseményeknek, s e kellemes nyári estén is egy zenekar koncertezett a színpadon. Vanessa rajongott a zenéért, ezúttal azonban szinte meg sem hallotta a muzsikát, csak háborgó lelkére figyelt, s örült a sejtelmes félhomálynak, hiszen könnyedén el tudta rejteni az érzéseit.

Egy árnyas kis étteremben, egy félreeső kis bokszban vacsoráztak meg, ahol Vanessa, hogy palástolja kétségbeesését, többet ivott az ízletes puncsból.

- Bűn, gyere, csatlakozz hozzánk - kiáltott egy férfi, amikor kisebb baráti társaságával elhaladt az asztaluk mellett. - Meg akarjuk nézni, hogy a Sötét sétány milyen kellemes meglepetéseket rejteget - kiáltotta, s átkarolta a mellette álló nőt.

A Sötét sétány hírhedt volt az árnyékos, romantikus rejtekhelyekről, melyeket kifejezetten a szerelmeseknek alakítottak ki. Az utcát azonban gyakran használták gyalázatos célokra, s nem egy leányka vesztette el az ártatlanságát a fák és bokrok között.

- És hozd el a hölgyedet is - tette hozzá egy másik férfi.

A férfiak mocskos nevetéséből Vanessa rájött, hogy egyértelműen azonosítják őt a társaságukban lévő ledér nőszemélyekkel, s boldog volt, amikor Damien egy kézmozdulattal jelezte, nem kíván velük tartani.

Nem sokáig maradtak kettesben, hiszen néhány perccel később egy pár ment el az asztaluk mellett. Vanessa felismerte a férfit, Lord Houghtont, aki egykori férjének volt a barátja. A karján egy gyönyörű, szőke hajú, telt keblű, ízlésesen kifestett szépséget vezetett, aki egy drága kurtizán benyomását keltette.

Lord Houghton felismerte Vanessát és Damient, s egy rövid biccentéssel üdvözölte őket, s tovább indult, amikor a nő éles hangon megszólalt.

- Charles, azonnal álljon meg, és mutasson be a barátainak.

A férfi elvörösödött, s ismét bólintott.

- Lady Wyndham, Lord Sinclair, engedjék meg, hogy bemutassam Mrs. Swannt, a kiváló színésznőt.

- Lord Sinclairrel már találkoztunk - dorombolta a nő. - Jelenleg a Haymarketen játszom, mylord, s boldog lennék, ha a közönség soraiban látnám.

- Örömmel mennék el egy előadásra, de csak néhány napot töltök Londonban - utasította el a kérést Damien udvariasan.

Mrs. Swann Vanessához fordult, s kényesen felvonta a szemöldökét.

- A férjét is ismertem - mondta.

- Gondoltam - felelte Vanessa elcsukló hangon, hiszen Roger a nő kegyeiért vívott párbajban vesztette életét.

-A Bűn lordjának kitűnő ízlése van, nem? - kérdezte csalfa mosollyal, s játékosan az ujjai közé vette a smaragd nyakéket, mely Vanessáéhoz hasonló volt.

- Valóban - felelte keserűen Vanessa. - Kitűnő ízlése van - tekintete megfagyott, amikor rájött, hogy Damien ajándékozta a smaragdokat a nőnek.

Vanessa nagyot kortyolt a puncsból, s az édes ital kellemesen marta a torkát. Amikor ismét egyedül maradtak Damiennel, zord pillantással nézett a férfira.

- Az egyik korábbi szeretőd volt, igaz?

- Igen, egy rövid ideig - felelte, s mélyen Vanessa szemébe nézett. - Sohasem titkoltam, hogy volt más kapcsolatom is.

Damien valóban nem hazudott az afférjairól. Őszintesége azonban nem tette egyszerűbbé, hogy elviselje a tudatot: Damiennek ugyanazzal a gyönyörű színésznővel volt viszonya, aki fiatal férje halálát okozta. Vanessa nem tudott megbirkózni a maró féltékenységgel sem, s nem hagyta nyugodni a gondolat, hogy Damien más nőkkel osztotta meg az ágyát. Milyen bolond volt, átkozta magát Vanessa csendesen, hogy azt gondolta, a férfi megváltozhat.

- Gyere velünk, Sinclair - kiáltott valaki, s Vanessa hirtelen elfelejtette keserű gondolatait. - Belevetjük magunkat a londoni éjszakába, s a Tavistocknál kezdjük utunkat.

-Attól tartok, vissza kell utasítanom - felelte Damien, nyilvánvaló haraggal az arcán. - Bizonyára észrevettétek, hogy egy hölggyel vagyok.

- Nem számít, hozd őt is magaddal.

Damien tiltakozva rázta meg a fejét, s elhúzta Vanessát. A nő azonban mosolyt erőltetett az arcára, s felnézett Damienre.

- Szeretnék megnézni egy bordélyházat. Talán jót tenne a… a tanulmányaimnak.

- Nem hiszem - hárította el a férfi.

- Miért nem? - kérdezte jegesen Vanessa. - Azt mondtad, megmutatod az erkölcstelen világ minden veszélyét. Mi lehet erkölcstelenebb egy bordélynál?

-Valóban, de a bordély csak alacsonyabb rendűeknek való. Egy kurtizán nem engedheti meg magának, hogy egy ilyen helyen lássák.

Vanessa megtorpant.

- Hallottam, vannak hölgyek, akik álruhában látogatják ezeket a helyeket. Maszkot vesznek fel, hogy elrejtsék valódi arcukat.
- Biztosíthatlak drágám, nem tetszene, amit ott láthatsz.
- Ezt talán nekem kellene eldöntenem. Egyébként pedig mit érdekel téged, hogy mit érzek?

Damien sötét szemében különös fény gyúlt, s dühösen villant, amikor Vanessa ránézett.

- Gondolom, a kedves barátaidat rá tudom beszélni, hogy elkísérjenek egy bordélyba, ha te nem akarsz velem jönni - mondta édes mosollyal Vanessa.

Tizenötödik fejezet

Damien London egyik legelegánsabb bűnbarlangjába vitte Vanessát. A férfi dühöngött, s kezdetben vonakodott attól, hogy a nő elkísérje, Vanessa azonban ragaszkodott hozzá. Damien londoni látogatásuk során lenyugodott, s legalább fizikailag sikerült elhatárolnia magát Vanessától, akinek az oktatása lassan a végéhez közeledett, s Damien hamarosan a kezét moshatja, s szabadon engedheti a nőt. Addig is a mai .éjszakán még túl kell esnie.

Vanessa ragaszkodott hozzá, hogy elmenjenek a bordélyba, s bármire hajlandó volt, hogy a kérése teljesüljön. Damien azonban biztos volt abban, hogy az asszonynak keserű csalódást okoz majd az a felfedezés, hogy a titkos, szenvedélyes szerelmi játékaik mennyivel szebbek, mint a nyilvános orgiák.

Amikor beléptek a szalonba, a francia madame Fouchet személyesen üdvözölte őket. Az asszony nem titkolta meglepetségét, hogy a Bűn lordja oldalán egy fiatal hölgyet lát.

- És milyen élvezetet ajánlanátok önnek ma, mylord?
- A hölgy még sohasem járt ilyen helyen, madame. Egy ideig csak nézelődnénk, ha lehet.
- Természetesen - felelte a nő. - És akarnak privát szobát? Talán valamilyen társaságot? - kérdezte, s kíváncsian nézett Vanessára. - Örömmel ajánlok önnek egy fiatal fiút, vagy esetleg kettőt, hogy szórakoztassa, madame.
- Majd talán később, addig is egy kis diszkréciót szeretnénk kérni. Hozna egy maszkot a hölgynek?
- Természetesen.

Damien egy kis szobába vezette Vanessát, elhúzott egy nehéz bársonyfüggönyt, s egy olyan ablak tárult fel, melynek a másik oldalán tükör volt. Az ablak mögött pazarul berendezett szobában fél tucat fiatal, átlátszó ruhát viselő szépség vonaglott, s különböző izgató pózokat vettek fel.

- A kliensek itt választhatják ki, hogy kivel szeretnék tölteni az estét - magyarázta Damien. - Már késő re jár, őket még senki sem választotta ki.
- Csak ennyi ruha van rajtuk? - kérdezte Vanessa halkan.
- Nem, rendszerint többször átöltöznek. Madame Fouchet szeret fantáziálni, s ő szokta megtervezni a kosztümöket. Az úriemberek elcsábítására fiatal szüzeket kisiskolás ruhákba öltöztet be, akik természetesen az est végére varázslatos módon visszanyerik a szüzességüket. Az érdeklődő azonban választhat apácát, hercegkisasszonyt vagy királynőt is - magyarázta Damien, majd egy pillanatra elhallgatott, s a szobába nézett. - Ma este úgy tűnik, egy hárem van soron.

A színpad berendezése egzotikus volt, a párnákon több férfi feküdt, a testük meztelen volt, a fejükön csak egy turbán. Az egyik férfi hímtagja ágaskodva pulzált, miközben egy olajjal bekent fiatal lány különös táncot lejtett előtte. A többi férfit meztelen lányok édességgel és szőlővel etették, miközben a testüket lágyan masszírozták.

Vanessa visszahőkölt, a tekintetében rémület gyúlt. Miért is gondolta, hogy kibírja ezt? Most már azonban nem volt visszaút, hiszen annyira könyörgött Damien-nek, hogy hozza el ide.

A színen egy hajó jelent meg, melyen számtalan megkötözött nő vonaglott. Az egyikükkel egy meztelen férfi szeretkezett, a férfi arcán erőlködés látszott, miközben hatalmas hímtagját ki-be járatta a nő testében. Egy másik sarokban három férfi vett körbe egy megkötözött nőt, a lány mellét és nőiességét cirógatták, miközben egy méretes műfalloszt illesztettek be a sűrűn redőzött női rejtekbe. A lány kéjesen felnyögött, s az ekszt ázis közelében járt.

- Itt a férfiak minden következmény nélkül kiélhetik legtitkosabb vágyaikat is, s gyakran kalandvágyó hölgyek azért fizetnek, hogy a megkötözött nők között legyenek.

Vanessa lehunyta a szemét, szégyent, s ugyanakkor vágyat érzett.

- Talán megtanulhatnád a lekötözés technikáját -jegyezte meg a férfi hűvösen. - A szeretőd bizonyára élvezni fogja.

Vanessa összerezzent, amikor Damien a jövőjére emlékeztette. A férfi mit sem törődött a nő érzéseivel, kézen fogta, s egy másik ablakhoz vezette.

- Ez egy bálterem - magyarázta a férfi. - Most kezdődik a maszkabál, a vendégek azonban nem társalogni fognak.

A terem világos volt, s a zenekar egy olyan emelvényen játszott, mely meztelen emberekből állt. A vendégek lassan levetkőztek, s minden ruhadarabukat a földre dobták, s egymás karjaiba omlottak. A meghívottak gyakran cseréltek partnert, s különös szexuális játékokat játszottak egymással. Vanessa visszahőkölt az ablaktól, arca sápadt volt.

Damien megkönnyebbült, amikor a nő undorodását látta. A megdöbbenése még a maszkon keresztül is érezhető volt.

- Eleget láttál? - kérdezte Damien. - Nos, akkor talán hazaviszlek.

- De van még más is, nem? Az emeleten vannak privát szobák is? Én bizony nem hagyom, hogy amit most láttam, kárba vesszen. Vagy hirtelen elbátortalanodtál?

- Rendben van, édesem, ha ragaszkodsz hozzá. Várj egy percet, s szerzek egy szobát.

Damien egyedül hagyta a nőt, Vanessa azonban nem nézte tovább az orgiát. Bár szívesebben ment volna el, nem akarta, hogy Damien irányítsa. Bizonyára az emelti szobák nem annyira megdöbbentőek, mint az ablakok mögött látható előadások. Damien néhány perccel később visszatért, a kezében egy kulcsot szorongatott.

- Előkészítettek nekünk egy szobát.

Damien az emeltre vezette Vanessát, gyorsan betessékelte a kis hálószobába, és halkan becsukta az ajtót. A nő kíváncsian pillantott körbe. A szobában félhomály volt, s középen egy hatalmas ágy állott, melyet fekete szaténlepedővel takartak le. Az ágy támlájához négy selyemszalagot kötöttek. A sarokban álló kisasztálkán több furcsa eszköz volt: egy sima, elefántcsontból készült fallosz, üveggömbök, korbács, üvegcsékben olaj, s más különös eszközök, melyeknek használatáról Vanessának sejtelme sem volt.

-Akarod, hogy madame Fouchet ideküldjön egy fiatal szolgát, hogy a kedvedre tegyen? Bizonyára találna valakit, aki élvezettel segítkezne ilyen különleges feladatban.

- Mit tennél, ha igennel válaszolnék? - kérdezte hűvösen a nő.

- Azt mondanám, hogy bizonyára érdekesnek találod, ha idegenekkel szeretkezel.
- Igen, valóban - vágott vissza Vanessa, s eltitkolta, milyen fájdalmat okozott neki Damien megjegyzése. -Azt hiszem, ezúttal nem lesz szükségem szolgákra.
- Rendben - mondta Damien, s elindult a nő felé. - Ma este senkivel sem akarlak megosztani.

Damien a karjaiba vette, s megcsókolta. A csók ezúttal nem volt gyengéd, simogató, csupán követelőző. Vanessa viszonozta a csókot, s nyelvük találkozott, különös lázzal és vággyal teli játékba kezdett, mely lángra gyújtotta a nő érzékeit.

Damien forró csókokkal illette az ajkait, miközben gyors ujjakkal kigombolta Vanessa kabátkáját. A ruhadarab a földre hullott, s szabadon hagyta a nő formás kebleit. A férfi lehajolt, a tenyerébe vette a forró kis almácskákat, s ajkaival eljátszadozott a pirosló mellbimbókkal. Damien a fogai közé vette a hegyes csúcsokat, s szívta a sajgó pontokat, mely halk sikolyt csalt ki Vanessából.

Damien nem vette le a szemét az asszonyról, s gyors mozdulatokkal levetkőztette, majd finoman az ágyra nyomta. Vanessa csodálkozott, amikor a feje felett egy óriási tükröt pillantott meg, mely testének legrejtettebb titkait is láttatta.

- Láthatod magad, amikor kielégülsz - magyarázta halkan Damien, amikor észrevette Vanessa csodálkozását.

Vanessa megadóan feküdt az ágyban, miközben Damien a selyemszalaggal az ágylábhoz kötözte a csuklóját. Vanessa rémülten pillantott a férfira.

- Csak nem leszel szégyenlős - mosolygott rá a férfi. - Te akartál bordélyházban tapasztalatot szerezni. Itt a lehetőség.

Vanessa felemelte a fejét, s a férfira pillantott. Hirtelen úgy tűnt, mintha sohasem ismerte volna Damient. A férfi idegen volt a számára, s hűvösen bánt vele, de nem hitte, hogy a férfi képes lenne fájdalmat okozni neki. Damien lekötözte a karjait, de a nő megkönnyebbült, hiszen szabadon hagyta a lábait. A férfi az asztalhoz lépett, s a műfallosszal a kezében tért vissza az ágyhoz.

Vanessa érezte a hűvös tárgyat, amint Damien végighúzta a combjai belső felén. Megremegett a különös érintésre, s egész testében vágy gyúlt. Hirtelen megértette, miért élvezik ezt a játékot annyira a nők. Egy teljesen felöltözött erős, hatalmas férfi, aki a foglyává teszi, miközben a nő meztelenül fekszik, s vinnyogva várja a kielégülést.

A nőiessége vadul pulzált, s finoman szétnyílt, amikor Damien közelségét érezte. A férfi azonban nem elégítette ki rögtön a vágyait. Semmi mást nem csinált, csak simogatta a nyers elefántcsonttal.

Vanessa kéjesen vonaglott a lepedőn, szélesre tárta a combjait, s mélyen magába kívánta fogadni a férfi érintését. Damien azonban nem sietett, s finoman becézgette nőiességének külső ajkait, s gondosan ügyelt arra, hogy ne érintse meg az érzékeny belső ajkakat.

- Damien - suttogta Vanessa követelőző hangon.
- Türelem, édes. Az akarom, hogy teljesen készen állj.

Vanessa már készen állt. Ha a tükörbe pillantott, látta, milyen nedves a forrón lüktető nőiessége, Damien azonban kegyeden játékot űzött vele, s nem szabadította meg a kínjaitól. A férfi a szabad kezével gyengéden becézgette a melleit, s érintése nyomán megkeményedtek a mellbimbói. Vanessában olyan erős vágy támadt, hogy össze kellett szorítania a fogát, mígnem Damien megkegyelmezett neki.

- Élvezni fogod ezt... - mondta, s a lüktető húsba illesztette a falioszt.

Vanessa felnyögött, s szinte elalélt, amikor a férfi lassan ki-be járatta a testet pulzáló nőiességében. Ritmikusan játszott a fallosszal, előbb szinte teljesen kihúzta, majd ismét benyomta a hideg, vastag műtagot a lány titkos rejtekeiben.

- Hát nem izgató, édesem? Nem fennséges érzés?

Vanessa megremegett, ahogy a fallosz egyre mélyebbre siklott hihetetlenül izmos járataiban, s kéjesen sikongatott, amikor Damien ismét mélyen benyomta a hímtagot. Lázasan tépkedte a kötelékeket, a selyemszalagok azonban erősen tarották a karját. A férfi gyors mozdulatokkal játszadozott a meredező bimbókkal, s a lány minden egyes mozdulattal közelebb jutott a kéjes kielégüléshez. Már csak egy szívdobbanásnyira volt az orgazmustól, amikor Damien hirtelen megállt.

A lány zavartan kinyitotta a szemét. A férfi őt figyelte, arcán különös mosoly ült.

- Jobban szeretném, ha megvárnál engem, angyalom.

Damien Vanessában hagyta a falloszt, a combjai között, s felállt az ágyról. A nő a tükörbe pillantott. Egy meztelen nő nézett vissza rá, bőre kipirult, a mellbimbói fájdalmasan előremeredtek, s a kielégülés szélén állt. Damien nem vette le a szemét róla, lassan levetkőzött, s csendesen figyelte a kielégületlenség miatt kínok közt vergődő nőt. A férfi kioldotta a nadrágját, s pulzáló férfiassága előtört rejtekéből. Vanessa megremegett, amikor megpillantotta a lüktető tüzes rudat, s izmos redőit körbezárta a lábai között levő vastag elefántcsonton. Szinte érezte magában Damient, s alig bírta ki, hogy a férfi ne legyen benne.

A férfi az ágyhoz sétált, lefeküdt Vanessa mellé, s óvatosan kihúzta a műfalloszt belőle.

- Meg akarod ízlelni az igazit, édesem? - kérdezte rekedtes hangon a férfi, s a nő fölé lendült. - Szeretnéd?

- Igen - suttogta amaz türelmetlenül. Vanessa érezte, amint a férfi hatalmas péniszét a húsához illeszti, s felnyögött, amikor végül belehatolt.

A nő teste vágyakozva megremegett, amikor a férfi egyre mélyebbre s mélyebbre hatolt. Széttárta a combjait, s körbefogta a férfi testét. Damien még mélyebbre hatolt, s erősen döfködte a nőt a dorongjával. Amikor Vanessa elérte a csúcsot, erősen összezárta nőiessége redőit, s foglyul ejtette a férfit. Damien ugyanabban a pillanatban érte el a végső kielégülést, s zihálva omlott az asszonyra.

Hosszú ideig feküdtek mozdulatlanul, amikor a férfi szívverése lelassult, s fura hangokra lett figyelmes. Vanessa szemeit lehunyta, arcán könnyek csordultak végig.

- Megsebeztelek?

A lány nem válaszolt. Damien legurult róla, s aggódva nézte a nő arcát. A szeretkezésük heves volt, de nem tüzesebb, mint máskor.

- Vanessa? - kérdezte, s hallotta, amint az asszony a könnyeit nyeli. Az arcát nem tudta letörölni, hiszen a keze még mindig az ágyhoz volt kötözve. - Megsebeztelek? - ismételte meg a kérdést, s kioldotta a selyemköteleket.

Vanessa végre kinyitotta a szemét.

- Nem, egyáltalán nem - felelte, de a szemében fájdalom tükröződött.

Tizenhatodik fejezet

Vanessa szótlanul bámult ki az utazókocsi ablakán, miközben maguk mögött hagyták Londont. A szomorú, esős nap pontosan tükrözte a hangulatát.

Múlt éjjel hazudott Damiennek. A férfi valóban megsebezte. Nem fizikai értelemben, hanem ellenkezőleg, semmi máshoz sem fogható gyönyört adott neki, s a fellegekbe repítette. Az éjszaka a lehetetlennek tűnő álmaira emlékeztette a nőt. Damien a testét akarta, ő viszont a férfi szerelmére vágyott.

Furcsa módon Damien mintha nem élvezte volna annyira a bordélyban töltött szenvedélyes perceket, s őrületesen mérgesnek tűnt, amikor hazakísérte a nőt. Rideg bejelentése meglepte Vanessát.

- Holnap szeretnék visszatérni Rosewoodra -mondta.

- Holnap? Olyan hamar?

- Néhány nappal korábban, mint ahogy terveztem, de úgy gondolom, eleget láttál már, s nem tudok egyebet tanítani neked.

Vanessa valóban eleget látott, s meglehetősen csalódott a londoni sötét éjszakában. Megkönnyebbült, de ugyanakkor nehéz szívvel tért vissza a birtokra. Damien Sinclair megváltozott az utazás során, s nem volt már az a gyengéd, érzéki férfi, akit Rosewoodon megismert, s akibe oly reménytelenül szerelmes lett. Vanessán szomorúság lett úrrá. Az érzés oly erős volt, hogy minden porcikája sajgott a fájdalomtól.

Vanessa mellett Damien is a gondolataiba temetkezett, s szótlanul ülte végig az utat. Óriási hiba volt, hogy elvitte a nőt a Fouchet házba. Látta a szemében a kétségbeesést s a kiábrándultságot, amikor nyilvánvalóvá vált előtte, milyen életet él Damien. Vanessa bizonyára már korábban is tudta, hogy a Bűn lordja nem szent, de amikor szembesült a valósággal, keserűen csalódhatott benne.

Vajon Vanessa egykori férjéhez hasonlítja őt? Erkölcstelen szexuális játékai a Roger kezei által okozott fájdalomra emlékeztetik? Vagy talán már korábban kezdte a hasonlítgatást, amikor Vauxhallban találkozott Swann-nal? Ha az emlékezete nem csal, Sir Roger életét egy színésznőért folytatott botrányos párbajban vesztette el... Jó isten, Elise Swann volt az a színésznő.

Vanessa nem egyszerűen Damien egykori kapcsolata miatt volt csalódott, hanem azért, mert ugyanannak a nőnek a kegyeit élvezte, s halmozta el smaragdokkal, mint semmirekellő férje.

Damien kinézett az ablakon, s mélységesen megvetette magát. Hihetetlen mélyre süllyedt, s a szörnyű mélységből nehezen találta meg a kivezető utat.

Az eső szakadatlanul esett, amikor megérkeztek Rosewoodra. Damien bekísérte Vanessát a házba, ahol komor arccal fogadta őket Croft. A lord azonnal a húga után érdeklődött.

-Azt hiszem, Miss Olivia a kertben van, mylord. Látogatója érkezett.

Vanessa megdermedt, s első gondolata az öccse volt. A szíve gyorsabban vert, amikor követte Damient a kertbe. Olivia egy akácfa alatt üldögélt a kerekes székben, mellette a padon egy fiatalember, s a lány kezét szorongatta. Vanessa elfehéredett, amikor felismerte Aubrey-t.

- Damien, várj - mondta, s a férfi után nyúlt. Rettegett a gondolattól, hogy Damien mit tesz az öccsével. A férfi azonban felgyorsította a lépteit, s vésztjósló gyorsasággal közeledett a húgához.

A pár bűnös tekintettel pillantott fel, amikor meghallották a lépteket, s dermedten figyelték a közeledő Damient. Vanessa tudta, hogy Damien azonnal felismerte a látogatót, s hirtelen megtorpant. Aubrey lassan felállt, s a lordra nézett.

- Mylord - hebegte halkan.

Vanessa nem tehetett róla, csodálta öccse bátorságát, s érezte az óriási feszültséget.

- Damien, ma nem vártalak haza - szólalt meg Olivia.

- Mi a fenét keres itt? - támadt Damien Aubrey-ra.

- Én hívtam meg - válaszolt Olivia sietve. Damien úgy nézett a húgára, mintha elment volna az esze.

- Csak egy kérdést szerettem volna feltenni Miss Sinclairnek - mondta Aubrey csendesen. - Szeretem a húgát - jelentette be a férfi -, s ő viszontszeret engem. Remélem, feleségül vehetem

- Igazat beszél, Damien, szeretem őt. Kérlek, ne légy mérges.

- Olivia, maradj ki ebből - követelte Damien, s tekintete az ellenségén nyugodott. - Hívok egy szolgát, hogy visszavigyen a házhoz.

Olivia megmerevedett, s kislányos erőtlensége hirtelen határozott asszonyi erőt öltött.

- Nem küldhetsz a szobámba, mintha kislány volnék.

- Biztosíthatom - szólt közbe Aubrey csendesen -, senki sem érez olyan bűntudatot a történtek miatt, mint én.

- És én megbocsátottam neki, Damien.

- Olivia, nem tűröm, hogy beleavatkozz a dolgokba.

Vanessa összerezzent Damien hangja hallatán, Olivia azonban dacosan emelte fel a fejét.

- És én sem tűröm, hogy beleavatkozz az életembe. Az én jövőmről s boldogságomról van szó, amit te olyan érzéketlenül figyelembe sem veszel.

Vanessa megragadta Damien ingujját.

- Kérem, nem beszélhetjük meg a dolgokat nyugodt körülmények között?

- Valóban a te jövőd - rázta le magáról Damien Vanessa kezét, s meg sem hallotta, mint mondott a nő -, és nem engedem, hogy teljesen tönkretedd.

- Mit számít az neked? Nem is figyelsz rám, és sohasem törődtél velem.

Amikor Olivia beleharapott remegő ajkába, Damien lecsendesítette feltörő nyers indulatát.

- Olivia, ez a férfi szétrombolta az életedet. Te magad mondtad.

- Kezdetben én is ezt gondoltam, de rájöttem, hogy tévedtem. A múlt héten fájdalmat éreztem a lábamban, Damien. Nem mondtam el neked, mert féltem, s azt gondoltam, az egészet csak képzeltem. De tegnap aztán ismét megtörtént. Érted? Ha az orvosnak igaza van, s fájdalmat érzek a végtagjaimban, akkor idővel ismét használni tudom a lábaimat.

Damien szótlanul bámulta a húgát, s nem kétséges, ugyanazt az örömet érezte Olivia lehetséges felépülésével kapcsolatban, mint Vanessa. Amikor azonban Aubrey megfogta a lány kezét, Damien szeme dühösen villant.

- Vanessa, vigye vissza a húgomat a házba.

- Damien, talán meg kellene őket hallgatnia.

- Nem, semmi értelme. Maga meghallgatná őket? -fordult Damien Vanessához. - Ó, természetesen, hiszen a maga öccse.

- Nem azért...

- Feltételezem, tudott ezekről a titkos találkákról.

- Ne hibáztasd őt - szólt közbe Olivia. - Én kértem, hogy szervezze meg a randevúkat.

- Olivia elég érett ahhoz, hogy tudja, mi a jó neki, s nyilvánvaló volt, hogy erős érzelmeket táplálnak egymás iránt. Úgy gondoltam, talán megbeszélhetik a köztük lévő félreértéseket. Aubrey őszintén szereti Oliviát, s nem kellene azonnal elutasítania a kérését.

- Nem gondolhatja komolyan. Egy semmirekellő, pazarló, senkiházi nőcsábász.

- Ez mind igaz - helyeselt Aubrey. - Egykoron ilyen voltam, s nem éltem tiszteletre méltó életet, de elhatároztam, hogy megváltozom. Mielőtt a húgával találkoztam, nem akartam megváltozni. Nem volt rá okom. Megértem, mylord, miért nem akarja, hogy feleségül vegyem a húgát...

- Milyen kedves - vágott a szavába Damien gúnyosan. - De tudom, mire megy ki ez az egész. A húgom örökségét akarja, hogy a hitelezőit kifizesse. Mi másért akarna elvenni egy nyomorékot?

Olivia összerezzent, szeme haragosan szűkült össze. Damien elhallgatott, s rájött, megbántotta a húgát. Vanessa úgy érezte, megszakad a szíve. A férfi képes volt mindenkit megbántani, aki szerette őt.

- Téved, mylord - mondta Aubrey elkeseredetten. - Akkor is szeretném Oliviát, ha soha többé nem lenne képes járni.

- Nem hiszem. Ön semmi más, csak egy hozományvadász. De talán nem tudja, hogy kizárhatom az örökségből Oliviát, s nem kap egy vasat sem.

- Tisztában vagyok vele, de nem érdekel, hogy Olivia vagyonos vagy sem. Mindent megadok majd neki, talán nem élünk majd fényűző körülmények között, de semmiben sem fog hiányt szenvedni.

Damien tekintete olyan fagyos volt, hogy Vanessa megrémült, ha a férfira nézett.

- Gondolom, elfelejtette, hogy az összes vagyonát az ellenőrzésem alatt tartom.

- Nem, nem felejtettem el - mondta Aubrey csendesen.

-Akkor ne is felejtse el - förmedt rá Damien. -Előbb lássam a pokolban, mint hogy beleegyezzem abba, hogy elvegye a húgomat.

- Szeretem őt, Damien - sírt Olivia, s a szék karfájára csapott.

- Livy, becsapott téged, s kihasználta, hogy belebolondultál.

- Nem, nem igaz. Én ismerem a szívemet, Damien. Nem bolondultam bele, s hiszékeny sem vagyok. Elegendő időm volt, hogy átértékeljem a dolgokat. Igaz, hogy volt idő, amikor azt akartam, hogy mindenért megfizessen, de megtanultam megbocsátani neki. Ahogyan te is tehetned, ha adnál neki egy esélyt.

- Nem fogok - Damien dühösen pillantott Aubrey-ra. - Jobban teszi, ha elmegy, mielőtt golyót eresztek magába.

Vanessa megragadta Damien karját, s könyörgött a férfinak. - Kérem, ne bántsa az öcsémet - Damien azonban lerázta magáról.

- Ne rejtőzzön a húgom szoknyája mögé, mint ahogyan elvárta, hogy a nővére húzza ki a bajból, amikor eljátszotta a családi birtokot.

Aubrey tekintet megkeményedett, keze ökölbe szorult, s tett egy bizonytalan lépést Damien felé. Amikor Olivia felsikoltott, megtorpant.

- Az ön kedvéért, szerelmem - suttogta -, elmegyek.

Vanessa azonban tudta, hogy Aubrey nem adja fel a csatát. Ideiglenes visszavonult, de egy nap visszatér, s újra harcolni fog. Megrettent, ha arra gondolt, mi fog történni akkor. Amikor elment, Olivia szipogva támadt a bátyjára.

- Nincs jogod elküldeni őt.

- Vigye be a kisasszonyt a házba - utasította a diszkrét távolságban várakozó szolgát.

- Ha elüldözöd Aubrey-t, örökké gyűlölni foglak.

Damien összeszorította az ajkait, de nem válaszolt. Egy pillanattal később Olivia már a házban volt, s a férfi egyedül maradt Vanessával.

- Feltételezem, el akarod nekem mondani - mondta Damien kimérten -, miért engedted Rutherfordot a húgom közelébe.

-Azt tettem, amit a legjobbnak láttam. Olivia képes egyedül döntéseket hozni, Damien, s meg kell adnod neki az esélyt, hogy ő válassza meg, kihez megy feleségül. S hidd el, sohasem hagytam őket kettesben, egészen a múlt hétig, amikor elutaztunk Londonba.

- Az öcséd nem több, mint egy hozományvadász, egy semmirekellő szerencsejátékos. Tönkretette Olivia életét, s nekem el kell tiltanom a húgomat egy ilyen senkiházitól.

- Talán Aubrey valóban ilyen volt, de sokat változott. Megbánta, amit tett, s határozottan az a célja, hogy mindent jóvátegyem Őszintén szereti Oliviát, s a házasságuk mindkettőjüknek ideális lenne. Aubrey magasabb rangot visel, mint te, tanult és intelligens fiatalember. S bár lehet, hogy a vagyona felett most te rendelkezel, biztos, jól jövedelmező állása van az egyik szomszédod titkáraként. Utolsósorban ez volt az, ami engem is meggyőzött. Sohasem láttam még ilyen határozottnak, őszintének. Hiszem, hogy szerelmes, s ami igazán lényeges, Olivia viszontszereti őt.

- Mit tud a szerelemről egy zöldfülű, fiatal lány az ő korában? - kérdezte gúnyosan Damien.

- Kétségtelenül többet, mint te - jegyezte meg Vanessa cinikusan. - Ha Olivia Aubrey-t választotta, akkor miért állsz szerelmük útjába? Ha összeházasodnak, Olivia egy vikomt felesége lesz, ha nem, akkor továbbra is *együtt* kell élnie a botránnyal, s annak következményeivel.

- Tehát te hagynád, hogy hozzámenjen egy semmirekellőhöz?

- Könyörgöm, mi más lehetősége lenne? Valószínűleg találna az öcsémnél alkalmasabb férjet, de mit ér az egész, ha a szíve foglalt? Nincs annál rosszabb, mint szerelem nélkül élni egy házasságban, hidd el nekem, én már csak tudom. Talán férjhez sem kellene mennie, s vénlányként élhetne, de milyen magányos élet jutna neki, férj és gyerekek nélkül? Véleményem szerint Olivia éppen elég időt élt magányosan. Természetesen házasságon kívül is kereshetne kapcsolatot, de kétlem, hogy ugyanolyan sorsot szánsz a húgodnak, mint amelyet én választottam magamnak.

- A körülmények ez esetben teljesen különböznek - mondta hűvösen Damien.

- Valóban, nekem sohasem volt választási lehetőségem, ezzel szemben Olivia, mint gazdag örökösnő, könnyedén válogathat. Ha a csökönyös bátyja megengedi neki.

- Úgy tűnik, nagyon meg akarod változtatni a véleményemet - jegyezte meg Damien cinikusan. -Rutherford két hónappal ezelőtt elvetemült szerencsejátékos volt. Hogyan lehetsz biztos benne, hogy ez a csodálatos átalakulás örökké fog tartani?

- Nem vagyok biztos benne, csak annyit tudok, hogy Aubrey a lelke mélyén jó ember, s hiszem, mindent meg fog tenni, hogy ne okozzon fájdalmat Oliviának.

- Ekkora kockázat nem tudok vállalni - felelte Damien hűvös tekintettel.

Vanessa ajka megremegett, hangját felemelte, s dühösen támadt Damienre.

- Miért ítélkezel emberek felett? Nem gondolod, hogy egy férfi a te erkölcstelen múltaddal nem a megfelelő személy, hogy bíráskodjon mások felett? -kérdezte Vanessa, a férfi azonban nem válaszolt. -Mennyiben különbözöl az öcsémtől, Damien? Nem vagy elég romlott és léha ember te magad is? Te talán nem akarod megismerni a szerelmet, vagy talán meg sem érdemled, hogy valaki szeressen, de vannak még férfiak, akik őszintén hisznek a szerelem erejében -Vanessa várt, Damien továbbra is hallgatott. - Most ha megbocsátasz, Oliviához megyek. Bizonyára szüksége van vigasztalásra - mondta, sarkon fordult, s faképnél hagyta a férfit.

Tizenhetedik fejezet

osewood olyan volt, mint egy fortyogó vulkán, s a tűzhányó állandóan kitörni készült. Még a szolgák is érezték a sistergő hangulatot. A lord és a húga közötti feszült idegállapotot az előző báró és a felesége közötti torzsalkodáshoz hasonlította a házvezetőnő.

Vanessa mindent megtett, hogy enyhítsen a kínos helyzeten, Olivia azonban bezárkózott a szobájába, Damien pedig hosszú időre kilovagolt, s eltűnt a végtelen mezőkön.

Egy alkalommal sikerült Oliviát kifaggatni az Aubrey iránt táplált érzelmeiről.

- Csak szeretnék megbizonyosodni, hogy biztos vagy az érzéseidben - magyarázta gyengéden Vanessa.

- Nem akarom őt azzal büntetni, hogy egy nyomorékhoz kötöm, ha erre gondolsz - fortyant fel Olivia. - Valamikor így éreztem, de akkoriban nagyon megbántott és szomorú voltam. S most igen valószínű, hogy a fogyatékosságom nem örökre szól - Olivia hirtelen elhallgatott. - Azt mondod, hogy a házasságom az öcséddel talán hiba lenne?

- Nem, egyáltalán nem. S talán nem én vagyok a legmegfelelőbb személy, aki szívügyekben tanácsot adhat, főleg ha a sikertelen házasságomra gondolunk. Nem vagyok tehát bölcs, mégis úgy gondolom, ha igazán szereted őt...

- Igen, mindig is szerettem őt. S ő is szeret engem.

- Mégis néhány dolgot meg kell fontolnod. A családunk, bár nagyon összetartó, sohasem volt gazdag. Aubrey gyakran csak egy lépésre volt a teljes eladósodástól, te azonban nem ismered a nélkülözést. Ha a bátyád valóban kitagad a vagyonból, akkor semmid sem marad. Nem lesz könnyű mindent feladnod, amit megszoktál - magyarázta Vanessa, s körbenézett a szobában.

- Nem érdekel - felelte határozottan Olivia. - Mindez egész életemben megvolt, de nem fog hiányozni. Tudom, hogy gazdagsággal nem lehet boldogságot, szerelmet, igazi, meleg, szerető otthont vásárolni. Aubrey mesélt Fannyról és Charlotte-ról, s én azt szeretném, ha a húgaim lennének. A családod része szeretnék lenni, s Aubrey felesége, Vanessa.

- Rendben van - mondta Vanessa őszintén -, az lehetsz.

Olivia valóban szerette az öccsét, s Damien csak úgy tudna közéjük állni, ha golyót ereszt Aubrey testébe.

Vanessa szinte megkönnyebbült, amikor meghallotta, hogy Damien másnap összejövetelre hívta a barátait, s utasította a szakácsot, hogy fényűző vacsorát készítsen. A nő azt remélte, hogy a társaság segít eloszlatni a sötét felhőket, s Damien jókedvre derül.

Másnap korán reggel felkelt, s Damient a reggelizőasztal mellett találta. Amikor a vendégek személyéről faggatta, a férfi csak vonakodva válaszolt.

- Mindannyian a barátaim a klubból. A környéken vadásznak, s megszállnak nálam egy éjszakára. Éppen jókor, most, hogy Olivia gyengélkedik.

Vanessa egyértelműen kivette a szavaiból, nem akarta, hogy nőcsábász barátai ártatlan húga körül legyeskedjenek.

-Akarod, hogy én is részt vegyek a vacsorán? -kérdezte Vanessa.

- Csak ha a kedved úgy tartja.

- Van valami ok, amiért nem kellene?

- Kétlem, hogy a romlott erkölcsű barátaim megfelelnének az ízlésednek.

Vanessa visszahőkölt Damien hideg hanghordozása hallatán.

- Pedig nagyszerű lehetőség lenne, hogy megnézzük, mennyit fejlődtem a gyámságod alatt, s az új ismeretség talán előnyös lehet az új karrierem szempontjából. A barátaid amolyan támogatófélék, akikre szükségem van, nem?

Damien a lányra bámult, majd megrántotta a vállát.

- Tégy úgy, ahogy akarsz. Vacsora után kártyázni fogunk, s ahogy mondtad, a tapasztalat talán hasznos lehet.

Estefelé tizenegy fiatalember érkezett a kastélyba, Damien barátja, Clune kíséretében. A férfiak jókedvűen letelepedtek a szalonba, s a legutóbbi londoni pletykákról beszélgettek. Amikor Vanessa belépett a szobába, hirtelen mindenki elhallgatott, s a férfiak udvariasan felpattantak, hogy üdvözöljék a hölgyet.

A nő jégkék ruhát viselt, melyet Damien választott neki a legutóbbi londoni látogatásuk során. A ruha tökéletesen kiemelte karcsú alakját, s sötét tónusait. Amikor bemutatta Vanessát, a férfiak elismerően mérték végig, s Damien keze ökölbe szorult barátai nem titkolt vágyakozása láttán.

A feszültség csak nőtt Damienben, amikor átmentek az ebédlőbe, s az asztal végéről figyelte, Vanessa hogyan bűvöli el a társaságot, s milyen könnyedén bonyolódik élénk beszélgetésbe a férfiakkal. Ha Vanessa csábosán felnevetett, Damien összeszorította a fogát, s amikor a nő érzéki, finom mosolyával jutalmazta valamelyik vendégét, magában átkozódott. Pokol és kárhozat, Vanessa hihetetlen fegyverként használta csábos mosolyát, s hamarosan a társaság középpontjába került.

A vacsora befejeztével, amikor Lady Wyndham magára hagyta a szivarozó férfiakat, s átvonult a szalonba, a barátai letámadták Damient, s mindent meg akartak tudni a hölgyről. A lord azonban nem árult el részleteket, s ragaszkodott hozzá, hogy Vanessa csak a húgának a társalkodónője. A férfisereglet nem váratta sokáig a hölgyet a szomszédos szobában, s Damien legnagyobb bánatára hamarosan mindannyian csatlakoztak Vanessához. Amikor kártyázni kezdtek, őt is maguk közé hívták. Vanessa doromboló hangon utasította el invitálásukat.

- Attól tartok, a játék túl komoly nekem, de szívesen nézem, hogyan kártyáznak.

Egy ideig szótlanul figyelte a játékot, majd éjfélkor, hiába próbálták maradásra bírni, visszavonult. Damien örömmel vette a távozását, hiszen nehéznek bizonyult, hogy egyszerre figyeljen a nőre, s a másik szemét a kártyalapokon tartsa.

Az idő múlásával a finom bor elérte jótékony hatását, s a játékosok egytől egyig nyugovóra tértek, míg végül csak Damien és Clune maradt az asztal mellett. Már hajnali három óra körül járt, amikor Clune Damiennek szegezte felismerését.

- Nem voltál túlzottan tisztességes a barátaiddal, Damien. A húgod társalkodónője komolyan felkeltette az érdeklődésünket, s te nem igazán segítettél nekünk. Feltételezem, az volt a szándékod, hogy mindannyian irigykedjünk rád.

- Az észrevételeid tévesek, drága barátom - mondta Damien, s konyakot öntött Clune poharába.

- Megértem, hogy rajongsz Lady Wyndhamért. Ritka a bölcsesség és a szépség ilyen egyvelege. A hölgy valóban káprázatos, de igazán adhatnál nekünk is egy kis esélyt. Talán nem tudnál ellenállni egy aprócska fogadásnak.

- Egy fogadás? Mire gondolsz?

- Felajánlom a kitűnő lovaimat, ha udvarolhatok Lady Wyndhamnek.

- A hölgy nem az én tulajdonom - mondta hűvösen Damien. - S ő a körülmények ellenére valóban egy lady.

- Rendben van - folytatta Clune. - Hajlandó vagyok emelni a tétet, tudom, nehéz veled alkut kötni.

- Azt hiszem, nem érted - felelte Damien. - Ő nem eladó.

- Minden nő eladó - mondta cinikusan a férfi. - Az egyetlen kérdés az, hogy milyen magas az ára. Bizonyára nagyon tehetséges lehet a hölgy, ha ennyire ragaszkodsz hozzá. Mióta is? Már két hónapja? Nálad ez rekordnak számít, de bizos vagyok benne, hogy hamarosan rá fogsz unni.

Damien a konyakot bámulta a poharában, s Vanessa aranyszínben csillogó szemét látta viszont. Damien szótlansága türelmetlenné tette a grófot.

- Legalább engedd meg, hogy megkörnyékezzem, ha már szakítottál vele.

- Nem.
- Nem? - kérdezte Clune, s felvonta a szemöldökét. - Nem jellemző rád, hogy birtokolni akarsz egy nőt. A nők csak futó vendégek az ágyadban, s halálosan figyelsz arra, hogy ne kötődj túlzottan a szeretőidhez.
- S ilyen is vagyok - jelentette ki Damien maró gúnnyal a hangjában.
Barátja hosszasan vizsgálgatta, majd halkan füttyentett egyet.
- Nem hiszem el, hogy a csapongó Bűn lordja végül szerelmes lett.
- Nem vagyok az. Egyszerűen csak azért nem kaphatod meg a ladyt, mert a húgom társalkodónője.
- Számomra úgy tűnik, több van emögött, mint amit bevallasz. Biztos vagy benne, hogy nem estél szerelembe? Tagadd csak, drága barátom, de én nem hiszem el - vigyorgott a férfi, a fejét rázta, s felállt. -Jobban teszed, ha vigyázol, mert a végén még a pap előtt találod magad.
Clune magára hagyta Damient, s a férfit megrohanták a gondolatai. Pap? Házasság? Mindaddig Damien nem is gondolt a házasság lehetőségére. A házasság lenne az egyetlen lehetőség, hogy visszaállítsa Vanessa szétrombolt hírnevét, s megvédje az olyan nőcsábászoktól, mint Clune.

Damien másnap reggel megvárta, míg a vendégei elmennek, s csak azután indult Vanessa keresésére. A könyvtárban talált rá, az egyik ablakban ült, s olvasott. Éles vágyakozás hasított a férfi szívébe, mely mély fájdalommal párosult. Régebben Vanessa felnézett, s rámosolygott, most azonban csak keserű düh volt a szemében. Az édes érzés elillant, s csak fanyar íz maradt utána. Az ajtóból Damien még egy pillanatig figyelte őt, s testét a vágyakozás és a gyengédség különös egyveleg töltötte meg.
Mintha megérezte volna a jelenlétét, Vanessa felnézett a könyvéből.
- Akarsz tőlem valamit?
Igen, gondolta a férfi, akarlak, jobban, mint valaha akartam egy nőt. Damien lassan közelebb ment, megállt Vanessa előtt, s megköszörülte a torkát. -Van egy javaslatom a számodra.
- Igen?
- Talán inkább egy ajánlat. Szeretnélek feleségül venni - jelentette be Damien.
Vanessa elsápadt.
- Miért? - kérdezte zavartan.
Damien nem ezt a reakciót várta és remélte a nőtől.
- Miért? - ismételte meg Damien szórakozottan.
- Miért akarsz feleségül venni most, amikor a bosszúd olyan egyenletesen halad előre?
- Mert ez lenne az egyetlen logikus megoldás a jelenlegi helyzetedre. Gazdag támogatót akartál magad mellé, s én elég gazdag vagyok, hogy betöltsem a pozíciót.
Vanessa sötét szemeit a férfira emelte, s zavartan nézett rá.
- Már mentem férjhez a vagyon miatt, katasztrófa volt.
- Nem hiszem, hogy a kettőt össze lehetne hasonlítani.
- Nem, valóban nem - felelte Vanessa, s felállt. -Tudom, hogy milyen jólétben s anyagi biztonságban élhetnék, ha házasságra lépnék veled, de ez nem magyarázza meg, hogy te miért akarsz feleségül venni.
- Hibáztam, amikor ragaszkodtam hozzá, hogy a szeretőm legyél, s így szeretném jóvátenni a vétkeimet.
- Úgy érted, hogy elállsz az egyezségünktől, s magadnak követeled az öcsém birtokait?

- Nem, nem így értem - felelte Damien türelmetlenül. A szíve összeszorult a felfedezésre, hogy Vanessa úgy gondolja, képes ilyen kegyetlenségre. - Már teljesítetted az alkunkat.

- Akkor miér érzed úgy, hogy valamit jóvá kell tenned?

- Rájöttem, mennyire tarthatatlan az a helyzet, amibe sodortalak. Bánt a gondolat, hogy én hajszoltalak a prostitúcióba, s cserébe készen állok felajánlani neked a nevemet és a vagyonomat.

- A bűntudat miatt kérsz meg engem? - kérdezte Vanessa hűvösen. - Ha nem szeretsz engem, akkor puszta bűntudat miatt nem láncollak magamhoz, Damien.

- Szerelem? - Damien megjegyzése cinikus volt. -Mi köze ehhez a szerelemnek?

- Megfogadtam, hogy soha többé nem kötök érzelmek nélkül házasságot.

- Hidd el, én sohasem bánnék úgy veled, mint az idióta férjed tette.

- Talán nem, de sohasem lennél igazán boldog. Egyszerűen nem illünk össze. Nem élsz olyan életet, mint amilyet én szeretnék. Már elegem van a botrányokból s az erkölcstelenségből. Semmi közös nincs bennünk, Damien.

- Én azt mondanám, mégis valami közös bennünk - mondta a férfi, s tett egy lépést a nő felé. - A szenvedély - mondta, s magához húzta az asszonyt. Megcsókolta, s Vanessa beleremegett a vágyakozásba.

- Nem tagadhatod - suttogta Damien -, hogy testileg összetartozunk.

Vanessa az ajkába harapott, s tudta, Damien tisztában van vele, hogy milyen hatást gyakorol rá. A szíve vadul kalapált, a bőre kipirult, a melle megkeményedett.

- Nem tagadhatom, izgalomba hozod a testemet, a házasság azonban többet jelent a puszta vágyakozásnál. Szerelemről, gondoskodásról, elkötelezettségről, otthonról és családról szól. Te nem akarsz családot, egy nap azonban én szeretnék gyerekeket.

- Talán nem a megfelelő pillanatot választottam -mondta Damien haraggal a hangjában. - Biztosan csábítóbbnak találtad volna az ajánlatomat, ha egy holdfényes éjszaka elhalmozlak rózsákkal.

- Ez nem ilyen egyszerű, Damien - rázta meg a fejét Vanessa. - Ugyan már, nem akarhatsz feleségül venni, hiszen semmit sem jelentek neked - a nő habozott, majd sarkon fordult, s magára hagyta Damient.

Damien átkozódva rogyott le az egyik székbe. Ó, átkozott érzés. Miért vágyakozott annyira lázasan Vanessa után, s miért volt ennyire féltékeny rá? Akarta ezt a nőt, jobban, mint bármi mást az életében, de úgy tűnt, ez nem volt elég. Sem Vanessának, sem Damiennek.

Tizennyolcadik fejezet

anessa a szobája ablakánál állt, s meredten bámulta a kertet. Szörnyű hibát követett el, amikor visszautasította Damien ajánlatát. Az elmúlt három napban a férfi számtalanszor feltette neki a kérdést, s Vanessa mindannyiszor visszautasította. A szerelemnek apró jelét sem látta a férfin, és szerelem nélkül a házasságuk unalmas, s boldogtalan lenne. Damien képtelen lenne feladni szokásait, s egyetlen nő mellett megállapodni. Egyedül csak a szerelem lenne képes megváltoztatni őt, de a férfi nem volt szerelmes. S ez volt a keserű igazság.

Vanessa nagyot sóhajtott. A nyárnak hamarosan vége, lejár a megbízatása, és akkor szabadon elmehet, s magával viheti sebzett, összetört szívét is. S akkor hozzáláthat, hogy újra felépítse az életét, és hosszú küzdelmek árán elfelejtse Damient.

Hangos kopogás zavarta meg Vanessa gondolatait. Az ajóban egy szolga állt, a kezében ezüsttálcát tartott.

- Bocsásson meg, mylady, de egy kocsi hozta ezt az üzenetet Lord Clune-tól.

Vanessa kíváncsi volt, Clune miért ír neki, hacsak Damiennel nem történt valami, aki kora reggel a barátaival vadászni ment.

Vanessa kíváncsian törte fel a pecsétet, s olvasta el a sorokat.

> *Lady Wyndham! Ne rémüljön meg, de attól tartok, Sinclairt kisebbb baleset érte. Elküldtünk az orvosért, de a lord állandóan önt hívja. A kocsim a rendelkezésére áll. Könyörgöm, jöjjön mielőbb.*

Vanessán pánik lett úrrá, amikor maga elé képzelte a sebesült Damient, amint a testéből szivárog a vér. Egyszerűen nem tudná elviselni a férfi halálát. Képtelen volt rá, s azonnal Lord Clune vidéki házához hajtatott.

Amikor megérkeztek, lélekszakadva rohant fel a hatalmas kastély lépcsőin, s türelmetlenül kopogtatott az ajtón. Hálát adott az égnek, hogy az ajtó hamarosan kinyílt, s maga Lord Clune állt a küszöbön.

- Hogy van Damien? - kérdezte azonnal.
- Egészen jól, mylady. Az emeleten van, s pihen.
- Láthatom?
- Természetesen.

A férfi átvezette az elegáns előcsarnokon, a hosszú folyosón s számtalan szobán, míg végül szélesre tárt egy ajtót, s maga elé engedte a nőt. Vanessa tett három lépést, majd hirtelen megállt. A szoba közepén hatalmas ágy üresen állott, Damien sehol sem volt.

- Hol van Damien? - kérdezte zavartan.
- Gondolom, még mindig vadászik - jelent be a lord, s Vanessa kérdő tekintetére bocsánatkérő mosollyal válaszolt. - A bocsánatáért esedezem, Lady Wyndham. Remélem, nem bánja, ha rövid ideig a vendégem lesz.
- Nem... nem értem.
- Egy kis csínytevésről van szó, drága Damien barátom ellen, s az ön jelenléte elengedhetetlen.
- Egy csíny? Akkor nem is sérült meg?
- Nem, egyáltalán nem, de nem tudtam más módszerrel idecsalogatni.

Vanessán megkönnyebbülés suhant át, melyet harag és düh követett.

- Bízom benne, szándékában áll elmondani, miért van szükség a jelenlétemre.
- Nem kell tőlem tartania. Biztosíthatom, nem esik bántódása. Csak egy kis tréfáról van szó - magyarázta, s amikor Vanessa az ajtó felé indult, elállta az útját.
- Akaratom ellenére itt akar tartani?
- Csak egy rövid időre. Damien bármelyik pillanatban megjöhet.
- Nem lesz boldog, ha itt talál engem.
- Mérgesnek tűnik - nevetett fel a férfi.
- Ne lepődjön meg - támadt a grófra Vanessa. -Először halálra rémiszt, hogy Sinclair megsebesült, s talán halálos sérüléseket szenvedett. S most azt mondja nekem, hogy itt kell maradnom, s az ön rabja leszek.
- Attól tartok. De az egész csak móka.

- Én egyáltalán nem tartom az ötletet humorosnak, mylord - Vanessa mély lélegzetet vett. - Ha elenged, ígérem, egy szót sem szólok senkinek, s Damiennek sem teszek említést a történtekről.
- Nem lehet, mert akkor tönkretennénk a jól átgondolt tervemet.
- És mégis mi a terve?
- Azt akarom, hogy Damien színt valljon, s felmérjem az ön iránt érzett szeretetét.
- A szeretetét?
- Az elmúlt években fogadkozott, hogy sohasem lesz szerelmes, s a múlt héten is azt állította, nem esett szerelembe. De én hiszem, hogy a nagyhatalmú Bűn lordja magába szeretett, s be is fogom bizonyítani.
- Maga nem csak bolond, őrült is - jelentette ki Vanessa.
- Talán minkettő - mosolygott a férfi. - Az ilyen összejövetelek mindig a testi kapcsolatokról szólnak. Egyszerűen célozni fogok arra, hogy ön a különleges attrakciója az estnek, s meglátjuk, mit tesz a barátom. Kétlem, hogy eltitkolná a féltékenységét. Természetesen nem akarom önt kitenni a többiek vágyainak -tette hozzá Clune -, egyszerűen csak felajánlom a lehetőséget. Attól tartok, addig be kell önt ide zárnom, ugyanis félek, hogy elszökne.

Vanessa döbbenten bámult a férfira.

- Remélem, jól érzi majd magát nálunk, mylady. Küldetek önnek vacsorát, teát vagy bort.
- Milyen nagylelkű - mondta Vanessa maró gúnnyal a hangjában.

A férfi nem válaszolt, hanem csendesen bezárta maga mögött az ajtót. Vanessa körbenézett a szobában, de nem látott menekülési lehetőséget. Nem esett kétségbe. A legfontosabb, hogy Damien nem sérült meg. Ha nincs más választása, elviseli Clune kegyeden tréfáját. Úgy tűnt, egyébként sincs más választása.

Damien hallgatag volt, gondolatban mérföldekkel távolabb járt, s képtelen volt arra, hogy élvezze az összejövetelt. Clune hangos nevetése hirtelen megzavarta.

- Miben mesterkedsz? - kérdezte Damien.
- Egy meglepetést szerveztem neked - nevetett a barátja, majd a többiekhez fordult. - Mivel Lambton nem tudott eljönni, s én vagyok a házigazda, már múlt héten hozzáláttam az este szervezéséhez. Örömmel jelentem be, uraim, hogy megtaláltam a tökéletes királynőt, aki a mulatságunk fénypontja lesz. Előtte azonban szeretném Sinclair beleegyezését kérni, mielőtt meghozom a végső döntést - Damienre pillantott. - Feljönnél velem az emeletre, hogy a saját szemeddel lásd a választásom?
- Itt van valahol? - kérdezte egy hang a sokadalomból.
- Igen, s még sohasem volt ilyen gyönyörű királynőnk. De mivel Sinclair az igazi ínyenc, az ő áldására van szükségem.

Damien rosszat sejtett, de elfogadta barátja javaslatát, s követte a grófot az emeletre. Clune a szobához vezette a férfit, s szélesre tárta az ajtót. Az ajtónak háttal, az ablaknál egy nő állt, alakja félelmetesen ismerős volt. Amikor lassan megfordult, s tekintetük találkozott, Damien megdermedt.

- Mi az ördögöt jelent ez? - üvöltötte. - Mit keres ő itt?
- Tökéletes királynő lesz, nem gondolod? - vigyorgott Clune.

Damien keze ökölbe szorult, amikor arra gondolt, hogy az orgiának Vanessa lesz a fő látványossága.

- Az a terved, hogy ő lesz a királynő ma este? -kérdezte összeszűkült szemmel. - S te beleegyeztél? -fordult lángoló tekintettel Vanessához.
- Még nem egyezett bele, bár megpróbáltam rábeszélni - Clune gúnyos pillantást vetett a barátjára.

- Igazán, Damien, csupán azért hoztam ide őt, hogy lássam a reakciódat.
- A reakciómat? - üvöltötte Damien. - Te átkozott - megragadta a barátja gallérját, s a falnak nyomta. -Meg vagy elégedve?
- Meglehetősen. Gondoltam, hogy nem engeded meg senkinek, hogy megérintse őt.
- Vanessa az én védelmem alatt áll, érted? - kiáltott Damien, s még szorosabban fogta a barátja nyakát. Clune arca elfehéredett.
- Damien, engedd el, még megsebesíted - könyörgött Vanessa a háta mögött.

A szobába berontott néhány férfi, s ámulva figyelték a történteket. Nicholas Sabine előrelépett, s letépte Damien kezét a bartátja nyakáról.
- Nem akarod megölni, igaz?
- Megölni? - Damien szinte az eszét vesztette, s ismét megragadta Clune grabancát. - Elégtételt követelek. A fegyvert te választod ki.
- Damien, nem teheted - mondta Vanessa a férfi háta mögött.
- Javaslom, nevezd meg a segédeidet - követelte Clune-tól. - Thornhill és Matthews lesznek az én segédeim.

Damien elengedte a grófot, megragadta Vanessát, s kivezette a házból.

Tizenkilencedik fejezet

A hazafelé vezető út feszülten telt. Vanessa félelmében remegett, míg Damien arca dühtől lángolt. - Nem gondolhatod komolyan, hogy párbajra hívod Clune-t -mondta végül Vanessa, miközben a férfi a Rosewood felé vezető útra terelte a két telivért. - Le kell mondanod.
- Nem áll szándékomban lemondani - mondta a férfi jeges mosollyal az arcán.
- Damien, az egész csak tréfa volt, semmi egyéb. Eléggé ártatlan ahhoz...
- Ártatlan? - kérdezte hevesen Damien. - Clune Anglia legnevesebb nőcsábászai előtt kompromittált téged.
- A személyem titokban maradhatott volna, és senki sem tudta volna meg, hogy ott vagyok, ha nem robbansz ki oly hevesen. Hogyan lehettél ennyire erőszakos?
- Clune nem elégedett volna meg ennyivel, s hidd el, egyébként is megtudták volna, hogy ott vagy. Azonban átlépte a határt azzal, hogy fogva tartott téged.

Vanessa mély lélegzetet vett, s megpróbálta leplezni saját haragját.
- Amit Clune tett, rendkívül udvariatlan s megalázó volt, de már vége. Egy párbaj azonban még inkább megalázó, s tovább ront a hírnevemen. Kérlek, nem tudnád egyszerűen elfelejteni, ami történt?
- Túl komoly ahhoz, hogy elfelejtsem.
- Az ég szerelmére, Damien - kiáltott Vanessa. -Miért hiszed, hogy jogod van mások felett bíráskodni? Hogy istent játszhatsz az emberek életével? Először Aubrey, és most Clune.
- Elég legyen! Nem akarok erről tovább beszélni! -kiáltotta Damien.

Vanessa összeszorította az ajkait, s az út hátralévő részét szótlanul tették meg. Abban a pillanatban, amikor Damien megállt a kastély előtt, Vanessa lepattant a kocsiról, s egyenesen a hálószobájába sietett. Átöltözött az utazóruhájába,

becsomagolta a bőröndjeit, s levitette a kocsihoz. Késő délután volt már, de Vanessa bízott benne, hogy eléri a postakocsit Alcesterben, s estére Londonban lesz.

Vanessa vetett még egy utolsó pillantást a szobára, amelyhez annyi édes és keserű emlék fűzte, majd halkan becsukta maga mögött az ajtót. Lement a földszintre, de nem nézett be Olivia szobájába. Képtelen volt búcsúzkodni, de megfogadta, hogy rögtön ír neki, amint hazaér.

Damient a dolgozószobájában találta meg. A férfi az asztalnál ült, s a párbajpisztolyát tisztogatta. Vanessa elsápadt. Egy percig némán állt, s figyelte a férfi tökéletes arcvonásait. A szívében fájdalom és szerelem égett.

- Ezek szerint nem állsz el a párbajtól - mondta halkan.

- Nem - dörmögte Damien, s rá sem nézett a nőre.

- Meghalhatsz, ugye tudod?

- Nem szándékozom meghalni. Nagyszerű céllövőnek tartanak.

- S ezzel minden rendben van? Megölheted Clune-t. Az nem jelent semmit? Elvenni egy másik ember életét?

- A büszkeségem nem engedi, hogy visszalépjek -nézett fel Vanessára.

- Itt nem a büszkeségről van szó! Két elkényeztett, meggondolatlan iskolás fiú nevetséges vitatkozásáról van szó - kiabálta Vanessa, s maró fájdalmat érzett a szívében. - Nem maradok, hogy végignézzem. Nem tudom elviselni a gondolatot, hogy kioltod valaki életét, vagy ami még rosszabb, megsebesülsz, esetleg meghalsz. Elmegyek.

- Hova mész? - kérdezte Damien, végigmérve Vanessa utazóruháját.

- Haza, a családomhoz. Nem akarom végignézni ezt a színjátékot.

- És mi lesz az egyezségünkkel?

- Az alku szerint a nyár végéig vagyok a szeretőd. Nos, az időm hamarosan lejár, ha azonban az elutazásommal megsértem a fogadásunkat, akkor legyen. Nem érdekel.

A férfi közömbös tekintettel nézett rá. Vanessa az ajkába harapott, s halkan szipogott.

- Tudni akartad, hogy miért utasítottam el a házassági ajánlatodat - mondta. - Hát ezért - s fejével dühösen a párbajpisztoly felé bökött. - Sohasem lehetnék biztos abban, hogy élve vagy holtan térsz haza hozzám. Még mindig vannak rémálmaim Roger halála miatt, s a botrányoktól, melyet okozott. Nem akarok még egyszer keresztülmenni ilyesmin.

- Te egy szenttel akarsz együtt élni - mondta Damien cinikusan.

- Nem, nem akarok egy szentet. Én egy férfit akarok, aki szeret engem. Csak engem. Egy olyan férjet szeretnék, aki komolyan veszi az esküvői fogadalmat, s nem csal meg más nőkkel. Olyan valakit szeretnék magam mellé, aki nem keveredik botrányba, s nem öleti meg magát értelmetlen párbajban.

- Én egyáltalán nem vagyok olyan, mint a volt férjed.

- Nem? Csupán egy aprócska különbség van kettőtök között - mondta Vanessa, s tekintetük találkozott. A nő hallotta a saját szívverését a szobában. -Damien, annyi mindent kezdhetnél a gazdagságoddal és tehetségeddel. Láttam, mennyire rajongsz a húgodért, s nagyra értékeltem a barátságunkat, de te egy értelmetlen párbaj kedvéért mindent eldobnál magadtól.

Damien keserűen mosolygott a nőre.

- Valóban jobb, ha elmész, mielőtt összetöröm az összes illúziódat.

- Igen - egyezett bele Vanessa.

- Vidd el a kocsimat - utasította az asszonyt. Vanessa bólintott, s a torka maró fájdalomtól égett.

A kijárat felé indult, de amikor az ajtóhoz ért, hirtelen megtorpant.

- Hogyan csaphattam be magam ennyire? - kérdezte gyengén. - Bolond voltam, s azt hittem, szeretlek. De tévedtem. Te nem vagy az az ember, akit valaha is tudnék szeretni.

Damien döbbenten nézett rá. -Vanessa...

A nő hallotta Damien lépteit a háta mögött, s érezte a férfi erős karját, amint utána nyúlt, s visszahúzta.

-Vanessa, maradj - mormolta a nevét a férfi rekedten.

- Nem tudok - suttogta erőtlenül -, nem bírom tovább.

Vanessa kiszabadította magát a szorításból, s eltűnt az ajtó mögött.

Damien a sötét titkos folyosón állt, s hangtalanul elhúzta a Vanessa hálószobájába vezető ajtót. A szoba üres volt, a nő elment. A férfi, mint egy alvajáró az ablakhoz sétált, s lenézett a kertbe. A levegőben Vanessa illatát érezte, mely a legcsodálatosabb rózsaszál illatához hasonlított a kertjében. A fejéből nem tudta kiverni a nő szavait: bolond voltam, s azt hittem, szeretlek. Damien csak ekkor értette meg, mit tett. Olyan ember volt ő, aki hajszolta az élvezeteket, s bosszúból ártatlan nőket tett tönkre. Vanessának igaza volt. Erkölcstelen élete sohasem hozott számára örömet. Cserélgette a nőket, mert egyikük sem tudta csillapítani az étvágyát, s nem tudták szeretettel megtölteni üresen tátongó szívét. Vanessa azonban óriási változást hozott az életébe, s érzelmekkel töltötte meg az egyforma napokat. Szeretetet s szerelmet hozott az életébe.

Igen, Damien szerette Vanessát.

A felismerés új értelmet adott az életének. Szeretem őt, ismételgette magában. Olyan édes szavak voltak ezek. Édes szavak, melyek egyszeriben értelmet nyertek, s Damien végzetét jelentették. A férfi mindeddig nem tudta, hogy létezhet ilyen érzés, mely ennyire a hatalmába keríti.

De már nem volt mit tenni, elüldözte Vanessát, s nem tudta jóvátenni a dolgokat.

Már korábban megtörténtek az előkészületek. A párbaj másnap hajnalban lesz.

A hajnali napsugarak erőtlenül világítottak a keleti horizontról, s a kelő nap sugarai kiemelték az erdő szélén várakozó férfiakat: a két párbajozót, a segédjeiket, s egy sápadt arcú orvost. Lord Thornhill septiben elmondta a szabályokat. A párbajozókhoz fordult, s elismételte: húsz lépést megtesznek, majd megfordulnak, s tüzelnek.

- Megértettétek a szabályokat? - kérdezte Thornhill csendesen.

- Igen, igen, csak legyünk már túl rajta - mondta gúnyosan Clune. - Penny, rád hagyom a lovaimat, ha esetleg nem élném túl.

Damien szótlanul megfordult, s a tisztás közepére sétált. A két férfi hátat fordított egymásnak, a többiek félrehúzódtak.

- Sajnálom, hogy inzultáltam a hölgyet, s kompromittáltam mások előtt. Sajnálom, hogy megsértettem a hírnevét.

- Mindketten vétettünk. Nem csak neked kell szégyenkezned.

- Kezdhetitek, drága barátaim - kiáltott Thornhill. - Egy...

Damien mély levegőt vett, s elindult. Lassan megtették a húsz lépést, s amikor a végére értek, Damien a pisztoly ravaszára tette az ujját. Megfordultak, s céloztak. Damien maga előtt látta Vanessa gyönyörű arcát, amint elszörnyedve hibáztatja, hogy újabb ember életét akarja elvenni.

Vanessa...

Finoman felhúzta a fegyver csövét, s a levegőbe lőtt. Abban a pillanatban eldördült az ellenfél fegyvere, s a golyó Damien nyers húsába hasított. A férfi összerogyott, s

mozdulatlanul feküdt a földön. A következő kép, amit maga előtt látott, Clune arca volt.

- Az ég szerelmére, ember! Meg akarsz halni? Miért nem lőttél?

Damien szeme összeszűkült a fájdalomtól. Ismeretien volt számára az érzés, s elgyötört arccal nézett a barátjára. Talán egy őrült gondolattól kísérve valóban meg akart halni. Egyszerűen képtelen volt arra, hogy megölje Clune-t. Vanessa kedvéért nem tehette, nem vehette el egy ember életét.

- Maradj nyugton, Damien - utasította Clune -, megsebesültél.

Damien érezte, amint feltépték a kabátját, s a golyó bemeneti nyílását keresték.

- Uraim, ha megvizsgálhatnám - szólt a hátuk mögött az orvos. - Úgy tűnik, a golyó itt ment be. Ki kell onnan vennem.

- Komoly a sérülése?

- Meglehetősen, de nem gondolom, hogy halálos.

Damien becsukta a szemét. Hálásnak kellene lennie, amiért Clune nem vette el az életét, de bizonyára megérdemelte volna a halált a bűneiért.

Damien csak lassan épült fel. Négy napig feküdt barátja vadászházában, amikor az orvos engedélyezte, hogy hazamenjen. Olivia meggyőződött arról, hogy a bátyja fel fog épülni, s többet nem szólt hozzá. Nemcsak azért volt dühös, mert kockára tette az életét egy értelmeden párbajban, de azt sem tudta megbocsátani neki, hogy elüldözte Vanessát. S Damien sem tudott magának megbocsátani. Talán mégsem késő, s megpróbálhat helyrehozni mindent.

Aznap tette meg az első bizonytalan lépéseket, amikor Clune a párbajt követő hetedik napon meglátogatta.

- A bocsánatodért esedezem, drága barátom -kezdte Clune -, s köszönöm, hogy megkímélted az életemet. Megbocsáthatatlan, amit tettem, s igazán sajnálom, hogy kompromittáltam Lady Wyndhamet.

- S én köszönöm, hogy nem céloztál oly kiválóan -felelte Damien, az arcán cinikus mosollyal.

- Közelebb volt, mint akartam.

- Sohasem tudtál tökéletesen célozni.

Clune mosolyogva huppant le az ágy melletti székre. Damien és ő már régóta barátok voltak, most azonban felhőtlen baráti kapcsolatuk a végéhez közeledett. Clune nem tudta feladni addigi felelődén, nőcsábász életét, Damien pedig komolyan meg akart változni.

- Szándékomban áll kilépni a klubból - jelentette ki Damien.

- Damien... bizonyára túljátszod a dolgokat. Nem kell feladni a barátságunkat egy ilyen rémes közjáték miatt.

- Nem akarom megszakítani a barátságunkat, de feladom a semmirekellő, szerencsejátékos életmódot, s megváltozom.

A gróf tekintete megfagyott.

- Miatta, igaz? Lady Wyndham miatt, igaz? Igazam volt, belebolondultál.

- Igen, igazad volt.

- Hiszen megfogadtad, hogy sohasem esel csapdába, s nem leszel szerelmes. Mi az ördög történt?

- Találkoztam Vanessával - felelte Damien egyszerűen.

- A szerelem nem feltétlen garantálja a boldogságot, ellenkezőleg, egyszer kihuny a láng.

- Tisztában vagyok vele.

- Nos, barátom - rázta csodálkozva a fejét Clune -, a szerelem valóban megbolondítja a férfiakat.

Damien tekintete megfagyott.

- Tudod, kedves barátom, feleségül kértem Vanessát, de elutasított.

- Elutasított?

- Nem akar egy olyan könnyelmű és léha életet élő férfi felesége lenni, mint én.

- Ó, tehát ezért lépsz ki a klubból. Jobban teszed, drága barátom, ha vigyázol, egyébként egy anyámasszony katonáját csinál belőled.

- Bármit csinálhat velem Vanessa, csak bocsássa meg a tetteimet - felelte Damien, s a távolba meredt.

Olivia hitetlenkedve fogadta bátyja elhatározását. Amint Damien erőre kapott, meglátogatta a szobájában.

- Semmit sem tudok neked mondani - utasította el azonnal a bátyját.

Damien fájdalmas arckifejezéssel rogyott le az ágyra. Várt, amíg egyedül maradtak, majd a húgára nézett.

- Nem tiltom meg, hogy feleségül menj Lord Rutherfordhoz.

- Ez valami trükk? - csoálkozott Olivia.

- Nem - felelte Damien. - Még mindig megkérdőjelezem az őszinteségét, de adok neki egy esélyt. Azt akarom, hogy boldog légy, Livy, s ha Rutherford boldoggá tehet, nem állok az utatokba.

- Komolyan gondolod?

- Igen.

- Ó, Damien, nem tudod, mennyire boldoggá tettél. El kell mondanom Aubrey-nak. Ugye elmondhatom neki? Nem fogod lelőni, ha Rosewoodra hívom, igaz? - kérdezte a lány türelmetlenül.

- Nem, Livy. Megígérem, hogy kedves leszek hozzá. Már nem akarok többet párbajozni, túl vagyok azon a korszakomon.

- Annyira boldog vagyok, hogy már nem akarsz bosszút állni. Vanessának igaza volt. A megbocsátás sokkal édesebb, mint a bosszú. Kezdetben én is azt gondoltam, bosszút akarok állni Aubrey-n, s meg akarom büntetni a kegyetlenségéért, de aztán rájöttem, azt akartam igazán, hogy szeressem engem.

- Zsenge korodhoz képest olyan bölcs vagy, drága testvérem.

Olivia csengetett az egyik szolgáért, s azonnal a szerelméhez akart sietni. Mielőtt kitolták volna a szobából, a válla felett visszaszólt.

- Kaptam egy levelet Vanessától. Hazaért, s a családjával van.

- Valóban?

- El akarta magyarázni, miért ment el búcsú nélkül.

- És mit írt?

- A közöttetek lévő ellentétről írt, de megígérte, hogy örökké a barátom marad.

- Szerencsés vagy - felelte Damien, a szíve azonban összeszorult.

- Damien, annyira hiányzik nekem - mondta vágyakozva Olivia. - Talán írok neki, s megpróbálom rábeszélni, hogy térjen vissza hozzánk.

- Biztos vagyok benne, hogy nem fog visszajönni -válaszolta Damien. - De azért köszönöm.

Amikor Olivia elment, a férfi a könnyeivel küszködött. Valamikor oly erősen vágyott arra, hogy bosszút álljon, hogy semmi egyébre nem figyelt. Most azonban csak Vanessára vágyott, érezte az illatát, s minden pillanatban maga előtt látta az arcát. Vanessára gondolt, amikor lefeküdt, vele álmodott, s ő volt előtte, amikor felébredt.

A szerelem kedvéért hajlandó volt megváltozni, csak az volt a kérdés, hogyan kezdjen hozzá.

Huszadik fejezet

Vanessa a szalonban üldögélt a húgaival, s az anyjával. A szíve és elméje üres volt, csak rémisztő tompaságot érzett. Egy héttel korábban tért haza a Rutherford család házába, s nem sokkal megérkezése után levelet kapott Aubrey-tól.

Legdrágább nővérem,

Bizonyos vagyok benne, hogy nem egy idegentől szeretnél hallani Sinclair párbajának kimeneteléről. Kérlek, ne ijedj meg, de a lord megsebesült. A sérülése nem volt annyira komoly, s a töltényt sikeresen eltávolították. Barátai legnagyobb meglepetésére Sinclair feladta a küzdelmet, s nem sütötte el a fegyverét célzottan. Azt hallottam, hogy hamarosan felépül, mivel azonban nem mehetek a ház közelébe, ezért csak a pletykákra hagyatkozhatok.

Az én helyzetem sajnálatos módon továbbra is változatlan.

Őszinte szeretettel,

Aubrey

Vanessa lehunyta a szemét, s maga előtt látta a fájdalmas sebből vérző Damient. Számtalan álmatlan éjszaka után örömmel értesült arról, hogy Damien felépült, s nem szenvedett maradandó károsodást.

- Megjött a posta - kiáltott Charlotte húga, s félbeszakította nővére gondolatait.

- Önnek érkezett egy levél, mylady - mondta egy szolga, s átnyújtotta a pecsétes borítékot.

Vanessa szíve nagyot dobbant, amikor megpillantotta a Sinclair család címerét, s felismerte Olivia kézírását. A levelet kapkodva írták, s Vanessa alig tudta kivenni a kusza sorokat.

Drága, drága Vanessa,

Sohasem hinnéd el, mi történt. Damien engedélyezte, hogy összeházasodjunk. Azt mondta, a boldogságomat akarja, és valóban, én most mindenkinél boldogabb vagyok. Most már igazán a testvéred lehetek. Bizonyára el tudod képzelni, hogyan érzem magam. A kezem reszket, alig tudom tartani a tollat. Semmi kétség, édes Vanessa, te változtattad meg a bátyámat. Damien mindig adott a szavadra, s tessék, ez lett az eredménye. Az esküvői részleteket még nem tudom, de remélem, még a tél előtt egybekelünk. Alig bírom a várakozást, s nem tudom kifejezni, mennyire boldog vagyok, hogy Aubrey felesége lehetek. Köszönetet kell mondanom, Vanessa, amiért segítettél...

- Mi a baj, Vanessa? - kérdezte Charlotte. - Remélem, nem kaptál rossz hírt.

- Nem, nem - felelte könnyes szemmel. - Valójában nagyszerű hírt kaptam. Aubrey feleségül veszi Olivia Sinclairt.

Vanessa az elkövetkezendő néhány hétben folyamatos tájékoztatást kapott Oliviától az esküvő részleteivel kapcsolatban. Az esküvői ceremónia november elején lesz Alcesterben, s Damien szeptemberben Londonba kíséri a húgát, hogy esküvi ruhát válasszanak. S Olivia mérhetetlenül boldog volt.

Aubrey következő levele igazán meglepte Vanessát.

Drága nővérem,

Sohasem hinnéd el, mit tett Sinclair. Bizonyára nem lep meg, hogy törölte az adósságomat, melyet kártyán csináltam, s a családi birtok ismét az irányításom alatt áll. Nem véletlen, hiszen ezért vállaltad gyalázatos szerepedet mellette. A lord azonban sokkal tovább ment, s felajánlotta, hogy az összes tartozásomat kifizeti. Korábban a titkári fizetésemből akartam mindent visszafizetni, s hihetetlenül hálás vagyok neki. Azonban el sem tudod képzelni, mit tett a húgainkért. Hihetetlen, de nagylelkű hozományt biztosított a számukra, s nem is akármekkora összeget. Nem is sejted, menynyire megkönnyebbültem, mikor megtudtam, hogy Charlotte és Fanny mekkora szerencsében részesültek. Tízezer fontos hozománnyal rendelkeznek mostantól, s bárkihez feleségül mehetnek, csak a hozományvadászokra kell vigyázniuk. Minden rossz szót visszavonok, amit valaha Lord Sinclairről mondtam. Adott nekem egy második esélyt, s bebizonyíthatom, megváltoztam, s meg tudok felelni az elvárásainak. Őszintén szólva, bámulatosan viselkedett. S bár a büszkeségem azt diktálja, hogy ne fogadjam el nagylelkű ajándékát, de a húgaim kedvéért nem utasíthatom vissza. És Olivia…Ó, Vanessa, annyira szeretem őt…

Vanessa csodálkozva nézte a levelet. Tízezer font a húgainak? Aubrey tartozását törölték? Mi a terve Damiennek? A férfi anyagi biztonságot adott a családjának, s oly terhet vett le Vanessa válláról, mely apja halála óta hihetetlen súllyal nyomta azt, s mindvégig megoldhatatlan problémának tűnt.

A következő hetekben több levél követte az előzőt, s mind jó hírről számoltak be. Olivia lassan felépült, s újra tudta használni a végtagjait. A teljes felépülés még messze volt, s még nem tudott járni, de az orvos folytatta a kezelést, és azzal biztatta a lányt, hogy az esküvőjén már a saját lábán fog állni.

Minden nap egy kicsit erősebbnek érzem magam, s hamarosan eleget tudok tenni a meghívásodnak. Ha a jövő heti londoni utazás során nem szenvedek sokat, akkor Aubrey ígéretet tett arra, hogy a következő hónapban, még az esküvő előtt találkozhatok az édesanyáddal s a húgaiddal. Alig bírok magammal, édes Vanessa…

A következő tájékoztatás szerint a londoni kirándulás sikeres volt. A báli szezon már elkezdődött, s Olivia jövendőbelije kíséretében megjelent néhány bálon és estélyen, s hamarosan az egész úri társaság megismerte a boldogságban úszó fiatal párt.

Olivia utolsó Londonból küldött levele még nagyobb meglepetést tartogatott.

El sem hinnéd, mit tett Damien. Elhatározta, hogy elfoglalja a helyét a Lordok Házában a parlament januári nyitóülésén. Damien és Mr. Haskell, a titkára éjszakákon át lehetséges beszédeket vitattak meg. Az egész puszta politika, s én egy kissé zavarosnak, s őszintén szólva, unalmasnak is találom. A bátyám azt tervezi, hogy Londonban marad, ha holnap Aubrey és én visszatérünk

Warwickshire-be. Damien azt mondja, természeténél fogva whig, s Aubrey szerint ez azt jelenti, hogy reformelveket vall, s meglehetősen lázadó természetű. Mivel azonban Aubrey tory, s én a felesége vagyok, magam is tory leszek. A felesége. A leggyönyörűbb szavak. Teljes szívedből meg kell nekem ígérned, hogy eljössz az esküvőmre, s a koszorúslányom leszel.

Vanessa vegyes érzelmekkel gondolt arra, hogy visszatérjen Rosewoodra, másrészt azonban elképzelhetetlennek tartotta, hogy ne legyen jelen egyetlen öccse esküvőjén. Azonban nem volt biztos abban, hogy ismét látni szeretné Damient, s képes lesz-e elviselni a közelségét, mely arra emlékezteti, ami sohasem lehet az övé.

Két nappal később Vanessa újabb levelet kapott, mely még inkább meglepte. A levelet George Haskell, Damien titkára írta.

Kedves Hölgyem,

Báró Sinclair kérésére írok önnek levelet, s tájékoztatni szeretném, hogy két héten belül Lord Sinclair ügyvédje, Mr. Naysmith Kentbe utazik, s látogatását kívánja tenni önnél. Ha lehetséges, s önnek is megfelel, kérem, adjon időpontot, amikor felkeresheti önt.

Az ön engedelmes szolgája, George Haskell

Vanessa el sem tudta képzelni, Damien miért küldte az ügyvédjét hozzá, de beleegyezett a találkozóba, s október harmadikán fogadta a férfit. Aznap a húgai kilovagoltak, anyja a szobájában pihent, s így nyugodtan beszélhettek a szalonban.

- Szeretném tájékoztatni, Lady Wyndham, hogy Lord Sinclair bizonyos lépéseket tett az ön javadalmazását illetően. A báró önnek adományozott egy birtokot Kentben, Londonhoz közel. A ház elsőrangú helyen van, hatalmas park s személyzet tartozik hozzá.

Vanessa döbbenten bámult a férfira.

- Attól tartok, nem értem - mondta elhaló hangon.

- Őlordsága úgy gondolja, szüksége lehet a saját háztartására, miután az öccse feleségül veszi Miss Oliviát, s a ház úrnőjévé teszi. Valószínűleg szeretne a családja közelében maradni, s őlordsága ezért határozott Kent mellett. A lovakat s a kocsit még nem választották ki, de a lord úgy gondolja, bizonyára ezt szeretné maga eldönteni.

- Mr. Naysmith - vágott a szavába Vanessa türelmetlenül. - Nem határoztam még arról, hogy hol szeretnék élni, ha Miss Sinclair lesz a ház úrnője, de ehhez Lord Sinclairnek nem sok köze van. Egyébként sem értem miért ennyire nagylelkű velem a lord.

- S ráadásul, mylady, a lord szeretné, ha anyagilag független lenne, s maga választhatná meg a jövőjét, elsősorban azt, hogy férjhez menjen, vagy sem.

Vanessa döbbenten nézett a férfira. Amikor nem felelt, az ügyvéd hosszas magyarázkodásba kezdett.

- Biztosíthatom arról, hogy a kérdéses összeg lekötött, s az esetleges férje sem teheti rá a kezét. Az összeg nagyobb fele, mintegy kétszázezer font az örököseire száll, illetve a kamatai egyenesen az ön kezébe. Röviden, hölgyem, ön gazdag asszony - mondta a férfi, a táskájába nyúlt, s egy papírköteget vett elő. -Feltételezem, szeretne elgondolkozni az ajánlaton, s átolvasni a dokumentumokat. Holnapig itt hagyom a papírokat, s később örömmel vitatom meg önnel a megegyezés részleteit.

- Nem, köszönöm - felelte Vanessa szórakozottan. - Nem hinném, hogy szükséges lenne. A magyarázata teljesen kielégítő volt.

Vanessa egyedül akart maradni, s még akkor sem tért magához, amikor az ügyvéd elment. Damien a függetlenséget adta neki ajándékba, s a lehetőséget, hogy eldöntse, milyen életet akar élni. S vajon Damien semmit sem várt viszonzásképpen? S tudta vajon, mennyit jelent nagylelkű gesztusa? Természeten tudta. Damien pontosan tudta, mennyire létfontosságú a nő számára a függetlenség.

Vanessa szemébe könnyek szöktek. Látnia kell a férfit, s meg kell tudnia, miért adott neki ilyen nagylelkű ajándékot. Talán csak a bűntudat miatt? Vagy valami sokkal komolyabb, alaposabb indoka volt rá, szívhez közelebb álló?

Fanny húga abban a pillanatban lépett be a szobába, amikor Vanessa arcán legördültek a forró könnyek.

- Mi történt, Vanessa? Az ügyvéd rossz híreket hozott?

- Nem - felelte szipogva.

- Akkor miért sírsz?

- Nem tudom pontosan - Vanessa a könnyeit törölgette. - Talán csak azért, mert boldog vagyok -felállt, s felkapta a papírköteget. - Azonnal Londonba kell mennem.

- Most? Hiszen a szakács nagyszerű ebédet ígért.

Vanessa mosolyt erőltetett az arcára.

- Tiéd lehet az én adagom is, Fanny. Egy falat sem menne le a torkomon.

Hamarosan Vanessa a Bűn lordja londoni házának bejáratánál találta magát. Kíváncsi volt, Damient otthon találja-e. Hat óra körül járt az idő, túl korán volt még ahhoz, hogy a férfi elmenjen otthonról. Ha Damien még nem tért haza, Vanessa hajlandó volt akár örökké várni rá. Egy szolgáló nyitott ajtót a nőnek, s arról tájékoztatta, hogy őlordsága otthon tartózkodik.

Vanessa szíve a torkában dobogott, amikor belépett az előcsarnokba. Odabent csodálatos rózsaillat, kellemes színek fogadták. Megdöbbent, hiszen nem erre a látványra emlékezett az első látogatása alkalmával. Damien szándékosan hozatta a rózsákat Rosewoodról? Vanessa arra gondolt, a férfi egyáltalán nem akar a birtokon történtekre emlékezni. A keserű-édes emlékekkel a szívében Vanessa követte a szolgálót a szalonba. A szobában tűz égett, s Vanessa örömmel telepedett le a lángok elé.

Megérezte Damien közelségét, még mielőtt a férfi a nevén szólította volna.

- Vanessa - suttogta halkan a férfi.

A lány lassan megfordult, s szinte alig kapott levegőt. Damien mozdulatlanul állt, s őt figyelte. Vanessa szíve a torkában dobogott, s elmerült a férfi csodálatos arcának látványában. A párbaj óta először találkoztak, s bár Vanessa aggódó pillantással a férfi sérülését kereste, nem látta nyomát a sebnek. A férfi azonban soványabbnak és sápadtabbnak tűnt, s mintha egy kissé húzta volna a bal karját.

- Miért? - kérdezte halkan a nő.

- Meg akartam adni neked az esélyt, hogy saját magad dönts a sorsodról, hiszen azt mondtad, neked sohasem volt választási lehetőséged.

- A szabadságot, hogy ahhoz menjek feleségül, akit én választok. Rájöttél, hogy mást is választhatok rajtad kívül? Hagynád, hogy máshoz menjek feleségül?

- Igen - suttogta a férfi. - Ha igazán akarod - az ajka mosolyra húzódott. - Természetesen sokkal inkább örülnék, ha én lennék a választottad.

- S a nagylelkűségedért cserébe mit vársz tőlem, Damien?

- Megbocsátást, semmi mást. Tudom, talán túl sokat kérek - suttogta a férfi, s a szoba távolabbi sarkába húzódott. - Megszámlálhatatlanul sok mindent megbántam, amit eddig tettem az életemben, Vanessa, s mind közül talán a legfontosabb az,

ahogyan bántam veled. Egy férfi megjavulhat. Az öcséd tanított meg rá. Korábban nem volt rá okom, hogy megváltozzak, de aztán megismertelek téged.

- Aubrey szinte ugyanezt mondta Oliviáról.

- Be kell ismernem, hogy Aubrey és én sokban hasonlítunk - mondta a férfi, majd hirtelen elhallgatott. - Megfogadtam, Vanessa, hogy megpróbálok megváltozni. Te nem tudod azt a férfit szeretni, amilyen én vagyok, tehát más ember leszek. Valaki, aki érdemes a szerelmedre.

- Damien, te mindig is érdemes voltál rá.

-Nem - nézett fel keserűen a férfi. - A dolgok, melyeket tettem, az üres életem... Elhatároztam, hogy mindent megváltoztatok.

- De miért, Damien? - suttogta Vanessa.

- Mert szeretlek - mondta a férfi, s tett egy bizonytalan lépést a nő felé, s szorosan átölelte. Damien a karjaiban akarta tartani Vanessát, egyszerűen csak érezni akarta, míg az üresség megtellk kellemes érzéssel. - Tudod, hogy éjszakánként rólad álmodok?

-Az nem jelenti azt, hogy szeretsz engem. Honnan tudod, hogy ez őszinte szerelem?

- Egyszerűen boldog vagyok, ha veled lehetek. A szívem megtellk örömmel, ha a hangodat hallom, s a legrövidebb pillanat is boldogsággal tölt el, ha velem vagy. Hát ez nem szerelem? - kérdezte, s amikor a lány nem válaszolt, elhaló hangon folytatta. - Nem tudtam, mi az igazi öröm, amíg téged meg nem ismertelek. Őszintén szeretlek, Vanessa, annyira, hogy az már szinte fáj.

Vanessa hinni akart a férfinak, s minden idegszála arra vágyott, hogy Damien igazat mondjon. - Túl sokáig menekültem az igazság elől. Kétségbeesetten próbáltam letagadni, amit irántad éreztem. Megrémisztettél, s attól féltem, elvesztem a lelkemet, mert megszállottja lettem valaminek. S valóban elvesztettem, de valami sokkal értékesebbet találtam.

Damien finoman felemelte Vanessa állát, s csak ekkor vette észre, hogy a szerelme sír. Damien csókjaival törölte le a könnyeit.

- Szeretlek, Vanessa - suttogta. - Minden vagy, amit valaha akartam egy nőben.

Vanessa visszatartotta a lélegzetét, a szíve sajgott, s ujjait a férfi ajkaira tette.

- Damien, nem kell feleségül venned. Ha akarod, továbbra is a szeretőd leszek.

- Nem, édesem, az nem lenne elég. Feleségül akarlak venni, Vanessa. A hátralévő életemet azzal akarom tölteni, hogy a szerelmemet bizonyítom neked. Megadod nekem az esélyt?

- Damien - suttogta a nő határozatlanul.

-Vanessa, ne kínozz, kérlek. Ha nem akarsz engem, ha nem tudsz szeretni, akkor mondd meg.

- Akarlak téged - suttogta Vanessa. - Szeretlek, Damien, jobban, mint bárki mást. S örökké szeretni foglak.

- S ha újra felteszem a kérdést, remélhetek más választ?

- Igen - mosolygott Vanessa.

- Feleségül jössz hozzám, drága szerelmem? -kérdezte lágyan a férfi.

- Igen - rebegte Vanessa.

- Ó, Vanessa - suttogta Damien, s édes, gyengéd csókot adott az ajkaira. A férfi nem érdemelte meg a csodálatos asszonyt, aki benne volt minden lélegzetvételében, minden szívdobbanásában. S Damien életének hátralévő napjait azzal fogja tölteni, hogy bizonyítsa szerelmét Vanessának.

Epilógus

Rosewood, 1810. november

Damien megállt a hálószobája ajtaja előtt, s lenézett a menyasszonyára. - Végre - motyogta rekedten, felemelte Vanessa kezét, s belecsókolt a tenyerébe. - Azt hittem, sohasem leszünk már kettesben.

- Te ragaszkodtál a nagy esküvőhöz - mosolygott bájosan a férfira Vanessa.

-Azt akartam, hogy a világ tudja, mekkora szerencse ért.

Az esküvőt együtt tartották Oliviával és Aubrey-val, s a templom megtelt az angol főnemesség képviselőivel, akik kíváncsiak voltak, hogyan találkozik a Bűn lordja a végzetével.

A Rosewoodon megtartott fényűző ünnepség s lakoma után Olivia és Aubrey Kentbe utazott, s miután az utolsó vendégek is elmentek, a báró és az ifjú báróné egyedül maradtak.

- Hát nem nagyszerű, hogy Olivia végigállta a ceremóniát? - kérdezte Damien, s kinyitott a feleségének az ajtót.

- Gyönyörű menyasszony volt, igaz?

- Én szinte észre sem vettem - felelte Damien. -Csak a saját gyönyörű feleségemet láttam.

Vanessa szíve repesett az örömtől, amikor belépett a szobába. Tüzet gyújtottak az őszi hűvös ellen. Egy hatalmas vázába gyönyörű rózsacsokrot tettek, s finom rózsaillat lengte be a szobát.

Vanessa megremegett, ha az éjszakára gondolt, s amikor tekintetük találkozott, Damien szeméből kiolvasta a leplezetlen vágyakozást. Az elmúlt hetekben tartóztatták magukat, s nem lettek egymáséi. Damien azonban már a férje volt, s elérkezett a pillanat, hogy szenvedélyesen megszenteljék a házasságukat. A férfi körbejárt a szobában, s egy kivételével minden lámpát eloltott. Vanessa az ablakhoz sétált, s kinézett a holdfényes kertre. Még mindig alig tudta elhinni, hogy ennyire szerencsés. Damien szerette őt, s minden nappal egyre mélyült a Vanessa iránt érzett szeretete.

- Boldog vagy?

- Izgatott vagyok. Sohasem hittem, hogy ennyire boldog lehetek.

- Biztos vagy benne, hogy nem bánod, ha az év nagy részét Londonban töltjük? Ha akarod, feladom az állásomat a kincstárnál.

- Nem, nem akarom. Bárhol tudnék élni, ha a közelemben vagy.

- A közeledben leszek, édesem, hosszú, hosszú ideig. Az örökké megfelel?

Vanessa nem titkolt imádattal nézett a férjére.

- Nagyszerű lesz, drágám.

- Bizonyára találunk valami elfoglaltságot a számodra, édesem, s nem fogsz unatkozni, míg én az államügyekkel bajlódom. Talán egy-két gyermek lekötné a figyelmedet?

Vanessa szíve nagyot dobbant, amikor meghallotta férje szavait, s ámulva pillantott a férfira

- Már most is hihetetlenül boldog vagyok, de ha a gyermekedet hordhatom a szívem alatt s ringathatom a karjaimban, akkor még ennél is boldogabb leszek.

- Akkor mindent meg kell tennünk, hogy még boldogabb legyél.

- Damien, biztos vagy benne, hogy akarsz gyerekeket?

- Teljesen biztos vagyok benne. Oly sokáig éltem egyedül, magányosan, s éppen ideje, hogy igazi családom legyen.

- Akkor nincs szükségünk többé a szivacsra, igaz? -kérdezte Vanessa mosolyogva.

- Nem, nincs - felelte a férfi, s kisimított egy hajtincset felesége arcából.

Damien felállt, összehúzta a függönyöket, az ágyra dőlt, s maga mellé húzta hitvesét. Gyengéden megcsókolta a feleségét, ajka forró és követelőző volt. Vanessa kéjesen felsóhajtott, buja teste vágytól lüktetett, s megrészegedve a férfi nevét suttogta.

- Türelem, feleség - utasította rekedtes hangon, de szemében vad vágy izzott. - Örökké egymáséi leszünk, s én minden pillanatot ki akarok élvezni.

Lassan levetkőztették egymást. Vanessa szemében aggodalom gyúlt, amikor megpillantotta a golyó okozta sérülést a férje vállán, s a szíve összeszorult, ha arra gondolt, mi történhetett volna. Damien azonban oly forrón csókolta, hogy hirtelen mindent elfelejtett, körülöttük minden megszűnt, s csak ők voltak a világon.

Damien óvatosan kivette Vanessa hajából a csatokat, s szétterítette az ébenfekete tincseket. Óvatosan a karjaiba vette az asszonyt, s az ágyhoz vitte. Amikor letette gyönyörű feleségét az ágyra, újra megcsókolta, s szívük együtt dobogott, amikor mellé bújt.

A férfi keze lágyan becézgette a nő forró, bársonyos bőrét, s ajkaival bebarangolta az asszony testét.

- Ha rád nézek, elönt a vágyakozás - suttogta a férfi, s csókokkal halmozta el a nőt. - Imádom a melledet - suttogta, s gyengéden becézgette a formás halmokat. - Imádom a nyakad vonalát - s nyelvével érzéki köröket írt le a selymes bőrön. - Imádom a titkos kis zugodat a combjaid között.

Vanessa kéjesen felnyögött, s buja teste nyughatatlan és csillapíthatatlan vágyakozással válaszolt a férfi érinésére.

- Imádom, ahogy az érintésemért könyörögsz -mormolta a nő fülébe, miközben ujjai az izzó és nedves nőiességet becézték.

- Damien... kérlek - könyörgött Vanessa.

- Nem sietünk, szerelmem.

A férfit azonban elárulta a hangja, s nem tudta titkolni kínzó vágyakozását. A férfi felesége szikrázó szemébe nézett, szélesre tárta az asszony combjait, s óvatosan vezette belé pulzáló férfiasságát. Az asszony felemelte a csípőjét, s a férfi mélyebbre hatolt a finom forróságban. Vanessa torkából éles nyögés tört fel, s nyitotta meg magát férje hatalmas hímtagja előtt. Damien azonban lassan mozgott a titkos kis járatban, s pulzáló falloszát ki-be járatta a szűk kis résen. Damien szenvedélytől izzó pillantással nézett a feleségére, lassan kihúzta óriás hímvesszejét, majd újra a mélyre hatolt.

- Damien - kiáltott a nő kielégülésért.

A férfi azonban visszatartotta a végső eksztázist, s felesége halk sikolyait csókokkal fogta fel. Halkan szerelmes szavakat suttogott a nőnek, s a fülébe duruzsolta, mennyire szereti őt. Vanessa kétségbeesett vágyakozással fonta össze lábait Damien dereka körül, s szorosan magába zárta a férfit. Vágyaik a csúcson találkoztak, s Damien óriási lökéssel juttatta el mindkettőjüket a csúcsra. A férfi reszketve omlott a nő karjaiba, s percekig egymáshoz simulva feküdtek.

Mindent elsöprő erővel szeretkeztek, s marcangoló szexuális vágyuk pillanatnyilag lecsillapodott. Damien sohasem tapasztalt ilyen ősi erőt korábban.

Szerelem. Hogyan is tudott nélküle élni? Hogyan tudott Vanessa nélkül élni? Vanessa mellett teljesnek érezte magát, s korábban nem is sejtette, hogy az élet ilyen tökéletes lehet. Vanessa nevetést és melegséget hozott az otthonába, mely

megédesítette a napjait. Damien azonban még mindig nehezen tudta kifejezni az érzéseit.

- Sohasem gondoltam - suttogta -, hogy a szeretkezés ennyire csodálatos lehet, ha azzal a nővel egyesülünk, akit őszintén szeretünk - megfogta a felesége kezét, s lüktető szívére tette. - Érzed, Vanessa? Örökké hozzád tartozom, s a szívem érted dobog.

- S az én szívem teérted - suttogta Vanessa, s végigsimította a férje ajkait.

- Mondd ki - követelte Damien.

- Szeretlek, Damien.

- Boldoggá foglak tenni, szerelmem, ígérem neked - suttogta a férfi, s a karjaiba vette a feleségét.

- Már boldoggá tettél - mondta Vanessa, s ajkaival megízlelte férje édes ajkait.

Vége